

BURMESE
CLASSIC

၅၅

ဆိုပါစို့ ထိုမိန်းမကို
ကျွန်တော်ချစ်သည်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခြင်ခြင်နီ (ပြ-၀၀၆၆၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း။

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (ပြ-၀၀၃၂၆) (ရွှေခြင်သံ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက်၊ ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ဇော်ဝိုင်

အတွင်းဖောင်

ကိုဇင်ဦးနှင့်ညီများ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

တန်ဖိုး-၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေး- ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူးစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄၊ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

ဗျူး
ဆိုပါစို့ ထိုမိန်းမကိုကျွန်တော်ချစ်သည်
ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၆။
၂၂၄-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) ဆိုပါစို့ ထိုမိန်းမကိုကျွန်တော်ချစ်သည်

အခန်း (၁)

ဘယ်လိုပဲ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ရမယ့်အရွယ်ဖြစ်နေပေမယ့် မောင့် မျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး အားကိုးစိတ်နဲ့လိုက်လာခဲ့ရသော ခေါင်ခေါင့် စိတ်တွေဟာ သောကအချို့ ဝေနေတာတော့ သေချာပါသည်။ ထိုစိတ် တစ်ခုနှင့်အတူ မောင့်အိမ်အရိပ်ကို ခိုင်လုံကံသည်ဆိုရင်ပဲ ခေါင့်စိတ် ထဲမှာ အမည်မဖော်နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခုက ရင်ထဲကို လှစ်ခနဲ တိုးဝင် ရွှံ့လာပါသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ရင်ထဲမှာ တုန်ယင်မောဟိုက်သွား သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ လူကုံထန်အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ပေါက်ဖွားလာ သူလို ချောမောသန့်ရှင်းသော မောင့်ရုပ်သွင်နှင့် ယခုမောင့်အိမ်ပါဟု လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခေါင့်လက်ကိုဆွဲပြီးဝင်ခဲ့သော အိမ်ကလေးသည် မောင့်ကိုချမ်းသာသည်ဟု ထင်ထားမိသော ခေါင့်ကို ခွက်ထိုးခွက်လန်

လျှောက်ပြောင်ရယ်မောနေသလားပင်။

တောင့်တောင့်ခိုင်ခိုင် ယှဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးဖြစ်ပေမယ့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုမရှိဘဲ အမြင်ရှုပ်ပွနေသော အိမ်ခြံဝင်းနှင့် မှန်ကုတ် ကုတ်အိမ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး မောင့်ကိုခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

“မောင် ဒါ မောင့်အိမ်လား။” ဒါမှမဟုတ် သူများအိမ်ကို ခဏလာနေတာလား”

ခေါင်အမေးကြောင့် မောင် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး

“ဒါ မောင့်အိမ်လေ ခေါင်ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မ ဖြစ်ပါဘူး၊ ခေါင်စိတ်ထဲမှာ မောင့်အိမ်က နှစ်ထပ်တိုက်နဲ့ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ပံနံပင်တွေစုံအောင်ပွင့်နေတဲ့အိမ်ကြီးမျိုးလို့ ထင်နေတာ”

“တစ်ချိန်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ ခေါင်ရယ်၊ မောင်က ခေါင်ကို အဲဒီလို ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ တိုက်အိမ်လှလှလေးနဲ့ထားမှာ၊ ခုလော လောဆယ်တော့ မောင်တို့မှာငွေမရှိသေးတော့ မိဘအိမ်မှာပဲ ခဏဝင်ခွေရမှာပဲလေ”

မောင်ပေးခဲ့တဲ့ မက်လုံးဟာ တစ်ချိန်မှာ မီးခိုးငွေတွေလို လွင့်ပျောပျောက်ကွယ်သွားမယ်ဆိုတာ ခေါင် ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့မိပါဘူး။

“လာလေ ခေါင်ရဲ့”

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ရှုပ်ပွနေသော အဝတ်လေ့တွေ ခုံတွေ ရေပုံးတွေကို မောင်ဟာ ဘေးသို့အသာအယာဖယ်ပေးပြီး ခေါင်ကို အိမ်ပေါ်တက်ရန် ခေါ်သည်။

ခေါင်ဟာ မဝံ့မရဲနှင့် မောင့်အိမ်ပေါ်ကို တက်ခဲ့သည်။ ခေါင် တက်ခဲ့ရတဲ့ ပထမခြေလှမ်းအစမှာ ခေါင်ရဲ့ချွန်မြတ်ဒေါက်ဖိနပ်က အုတ်ခဲကျိုးကို နင်းမိပြီး ခြေချော်လဲကျမလို ဖြစ်သွားသည်။ ယိုင်နဲ့ သွားသော ခေါင်ခန္ဓာကိုယ်ကို မလဲအောင် မောင် အချိန်မီထိန်းမပေး နိုင်လောက်အောင် ခေါင်ဟာ မြေကြီးပေါ်မှာ ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျခဲ့ရသည်။

“ဟာ ခေါင်”

မောင်ဟာ သုံးလေထစ်ခန့်ရောက်နေပြီဖြစ်သော လှေကားလေး ပေါ်မှ ဒရောသောပါးပြေးဆင်းပြီး ခြေချော်လဲကျသွားတဲ့ ခေါင်ကို အတင်းပြေးထူပါတယ်။

“ဘာဖြစ်သွားလဲ ခေါင် ဘယ်နားနာသွားလဲ”

“အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ခြေထောက်နည်းနည်းခေါက်သွားရုံ ပါ မောင်ရယ်”

မောင့်ရှေ့မှာ မနာကျင်ဟန်နှင့် ဟန်ဆောင်ပြောလိုက်ပေမယ့် ခြေထောက်အမှန်တကယ် နာကျင်ခဲ့တာပါ။

“ကဲ လာ မောင် ပွေ့ချီမယ်”

www.burmeseclassic.com

“အို မဟုတ်တာ လူမြင်လို့မကောင်း”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ပွေ့ချီတာ လာပါ ခေါင်ရဲ့”

ခြေထောက်အနာကြောင့် ခေါင် ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ မောင်ပွေ့ချီတာ ကို ခံယူပြီး မောင့်အိမ်ပေါ်ကို စတင်ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။

“သုတတို့ကတော့ ဒုက္ခတွေ့ တပွေ့တပိုင်ကယ်ပြီး ပြန်လာပါ လားဟေ့”

မမခိုင် အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သုတ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ပြီး ရွှေခေါင်ခေါင်ကို အားနာသော အကြည့်ဖြင့် ငဲ့ကြည့်သည်။

ခေါင်အတွက်တော့ မောင့်အစ်မကြီးဖြစ်သူ မမခိုင်၏စကားက အိမ်ပေါက်ဝရောက်ရောက်ချင်း မျက်နှာကိုဖြတ်အရိုက်ခံရသလို ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မောင့်မျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်ခဲ့သော အားကိုးစိတ်တွေ မောင့် မိသားစုတွေနှင့်ပျော်ရွှင်သင့်မြတ်စွာနေမည်ဟု ကြိုတင်တွက်ကိန်း ချလာသော ခေါင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ ဘယ်လိုဂုန်းခနဲလွင့်ထွက် သွားပြီလဲမသိ ရင်ထဲမှာ မောရူတစ်ဆို့သွားတာကလွဲပြီး ဘာမှမကျန် တော့။

“မမခိုင် ခုမှရောက်လာတဲ့သူ့ကို ရင်ဝကိုဆောင့်မကန်ပါနဲ့ဗျာ”

ခေါင်ကိုအားနာပါဦး။ ခေါင်က ကျွန်တော့်မျက်နှာနဲ့ ဒီကိုလိုက်လာတာပါ”

မောင်ကလည်း ခေါင်ဘက်က အပြည့်အဝရပ်တည်ပေးသည့် အနေဖြင့် ခေါင်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး မမခိုင်ကို ပြန်ပြောသည်။

မမခိုင်မျက်နှာ မည်းခနဲ ညှို့မှောင်သွားသည်။

“အမလေး တစ်သက်လုံး အစ်မကို ရိုသေလာတဲ့မောင်က ခုတော့ ပြန်ခံပက်တတ်နေပြီပေါ့။ အမေရေ အမေ လာပါဦး ဒီမှာ အမေ့သား မိန်းမခိုးလာတယ်။ အိမ်ပေါ်တောင်မရောက်သေးဘူး အာခံ နေပြီ”

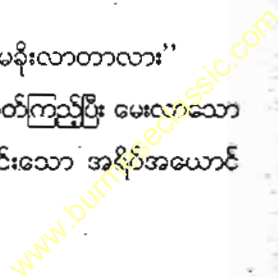
လိုတာထက်ပို၍ အသံကိုမြှင့်ပြောသော မမခိုင်၏အသံကြောင့် အမေနှင့်အတူ မမခိုင်၏သမီး မေဇင်ငြိမ်းလေးပါ အတွင်းခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

“အိမ်ရှေ့မှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ နင့်အဖေ နေမကောင်း ဘူး အလိုက်ကန်းဆိုးလည်း သိကြပါဦး”

အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် အမျိုးသမီးကြီး၏ရပ်ရည်ရှုပကာ သည် မောင်နှင့်တော်တော်လေး ဆင်သည်မို့ ဒါဟာ မောင့်အမေဆိုတာ မပြောဘဲလည်း ကြိုသိနိုင်သည်။

“သုတ မင်း မင်း တကယ်ပဲ မိန်းမခိုးလာတာလား”

တအံ့တဩ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေးလာသော မောင့်အမေ၏အမေးထဲမှာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အနိပ်အယောင်

တွေမပါ။ နွေးထွေးကြိုဆိုမှုတွေမပါ။

“ဟုတ်တယ် အမေ ခေါင်းကို သား ခိုးပြေးလာတာပါ”

မောင်ဟာ ခြေလည်းဖြေ ခေါင်းလက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်ကိုလှမ်း တက်သည်။ မောင့်နောက်မှ လိုက်တက်ရသော ရွှေခေါင်ခေါင် ခြေလှမ်း တွေသည် မောင့်အမေ၊ မောင့်အစ်မတွေနှင့်မဆုံခင်က တက်ကြွနေ သလောက် မောင့်အစ်မတွေ၏နှစ်မြို့ဖွယ်မရှိသော အပြောအဆိုအကြည့် အမဲ့တွေအောက် ရောက်ပြီးသည်နှင့် အသက်သိပ်မပါတော့။

“လာ ခေါင် ခရီးပန်းလာတယ်၊ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ခဏအနား ယူလိုက်ဦး၊ ဪ ကိုယ့်ရဲ့မေမေ ဒေါ်ခင်ဆွေလဲ့၊ သူက မောင့်အစ်မ အကြီးဆုံး မခိုင်မေလဲ့ သူလေးက မခိုင်ရဲ့သမီး မေဇင်လဲ့ ကိုယ့်တူမပဲ”

မေဇင်လဲ့ဆိုတဲ့ကောင်မလေးမျက်နှာ မှဲခနဲ ဖြစ်သွားတာကို ခေါင် သတိပြုလိုက်မိပေမယ့် အားလုံးကိုအပြုံးဖြင့် လှည့်ပြီးပြုံးပြကာ

“မေမေ ကျွန်မက ရွှေခေါင်ခေါင်ပါ”

ယောက္ခမတော်ရတော့မည့်သူမို့ မောင် မိတ်မဆက်ပေးခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်မိတ်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အေးလေ အမေ့သားခိုးလာမှတော့ အမေ့ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရတော့မှာပေါ့၊ ဒီမှာကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း မိသားစုက များတယ် ရွှေခေါင်ခေါင်ရေ၊ အိမ်ကလည်း ကျဉ်းတယ်၊ ဒီကြားထဲ ဖအေကြီးက နာတာရှည်ဝေဒနာသည် အငယ်နှစ်ယောက်ကလံည်း

သူ့ကျောင်းစာ သူ့ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ ဘာမှအားမတိုးရဘူး၊ အမလေး သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီအိမ်ရဲ့ အခြေအနေကို”

ရောက်ရောက်ခြင်း ဆောက်နဲ့တွင်းဆိုသလို ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောနေသော မောင့်အမေကိုကြည့်ပြီး ရွှေခေါင်ခေါင် ပါးစပ် အဟောင်းသား မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်လုပ်နေရုံမှအပ တခြား ဘာစကားမှပြောစရာမရှိ။

“ကဲ ကဲ ခုနေပြောနေရင် အပြောပဲရှိမယ်၊ နေကြည့်မှသိလာပါ လိမ့်မယ်လေ”

စကားလက်စသတ်တော့မှ မောင်နှင့်ခေါင် ယောက္ခမရှေ့မှ ခပ် သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အောက်သိုးသိုးအနံ့နှင့်အတူ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ တို့လို့တွဲလောင်း ချိတ်ဆွဲထားသောအဝတ်နှင့် အခြားသောပစ္စည်းပစ္စယတွေ ဖရိုဖဲရဲ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးသည် ရှုပ်ပွန်နေ သည်ဟု လျှပ်တစ်ပြက်မြင်ရုံနှင့် မှတ်ချက်ချ၍ရသည်။

မောင့်ကိုချစ်လို့ လိုက်လာမှတော့ ဒီအရာတွေအားလုံးဟာ ဘာမှ ပြောပလောက်စရာမရှိတော့၊ ရောမရောက်-ရောမလိုကျင့်မှရတော့ မည်။ မောင့်အနားမှာရှိလျှင် အရာရာပြည့်စုံနေမှတော့ ကျန်တာ ဘာ အရေးလဲ။

“မောင် ခေါင်တို့က ဒီအခန်းထဲမှာ နေရမှာလား”

ဆယ်ပေခန့်ရှိသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ခုတင်နှစ်လုံး ချထားပြီး အလယ်တွင် လိုက်ကာတစ်ခုခြားထားပြီး မောင့်အိပ်ရာ ဟုယူဆရသော ခုတင်ခြေရင်းတွင် စာကြည့်စားပွဲနှင့်ကွန်ပျူတာတစ်လုံး နံရံကပ်စာအုပ်စင်တစ်ခုနှင့် အခန်းတံခါးဘေးနံရံတွင် ဖရိုဖရဲ တိုးလို့ တွဲလောင်းတင်ထားသော အဝတ်စင်တစ်ခု။

“ဟုတ်တယ် ခေါင်၊ ဟိုတက်ခုတင်က မောင့်ရဲ့ညီလေးအိပ်တာ လေ၊ မိသားစုကများပြီး အိမ်ကကျဉ်းတော့ မောင်တစ်ယောက်ထဲ အခန်း အပြည့်သုံးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

ရွှေခေါင်ခေါင်ရင်ထဲမှာ စခန်းစနောင့်ဖြစ်သွားသည်။ ညား ခါစလင် မယားအိပ်မည့်ခုတင်ဘေးတွင် တခြားယောက်ျားလေး တစ် ယောက်အိပ်သည့် အိပ်ရာရှိနေသည်ဆိုမှတော့ ဘယ်မိန်းကလေးက စိတ်ကသိကအောက်မဖြစ်ဘဲနေပါ့မလဲ။

“စိတ်ညစ်သွားပြီလား ခေါင်”

အနည်းငယ်ညှိမှောင်သွားသော ခေါင်မျက်နှာပေါ်မှ အလိုမကျ သောအရိပ်ကို မောင် ဖတ်မိသွားသည်ထင်ပါသည်။

“စိတ်ညစ်ပေမယ့်လည်း ဒါမောင်တို့မိသားစုရဲ့ အခက်အခဲပဲ လေ၊ မောင်တို့မှာ ရွေးချယ်စရာမှမရှိတာ”

“ခေါင်ကို မောင် အိမ်သပ်သပ်ခွဲပြီးထားနိုင်အောင် ကြိုးစား

ဆိုပါစို့ ထိုမိန်းမကိုကူညီတော်လှန်သည်

ပါ့မယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လနှစ်လလောက်တော့ အချိန်ယူမှရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်တို့မှာ ငွေအဆင်သင့်မရှိဘူးလေ”

“မောင်က ခေါင်းမာလွန်းတာပါ၊ တကယ်ဆို ခေါင်မှာစုဆောင်း ထားတဲ့ငွေလေး နည်းနည်းပါးရှိတာပဲ အနည်းဆုံး အပြင်မှာ တစ်နှစ် လောက်တော့ငှားနေဖို့ လုံလောက်တာပဲ မောင်မှလက်မခံတာ”

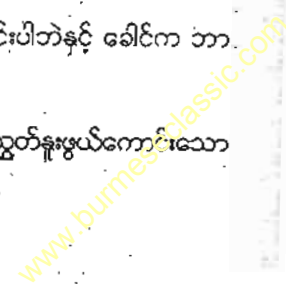
မောင့်ကိုစကားနာထိုးတော့ မောင် လှူကြီးဆန်သောအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြီး ခေါင်ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဖက်လိုက်သည်။

“မောင့်ရဲ့မာနတွေက အဲဒါကိုလက်ခံဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင် ဘူးလေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်ယူမှတော့ မောင့်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ မောင့်ဘဝကို ထူထောင်ချင်တယ်”

“အင်းလေ ဒါကတော့ မောင့်သဘောပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင် က မောင်သာ ခေါင်ဘေးမှာရှိနေရင် ပြီးတာပဲလေ၊ မောင့်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာမှတော့ မောင့်မိတာကလည်း ခေါင်ရဲ့မိဘတွေပါပဲ မောင် စိတ်မညစ်ရအောင် အားလုံးနဲ့တည့်အောင် အလိုက်အထိုက်နေ ပေးပါ့မယ်”

မောင်ကိုယ်တိုင် ထိုကတိကိုမတောင်းပါဘဲနှင့် ခေါင်က ဘာ ကြောင့်လိုလိုချင်ချင် ပေးမိပါလိမ့်။

ထိုကတိကြောင့် မောင်ဆီမှ ကျေနပ်ညွတ်နူးဖွယ်ကောင်းသော အနမ်းတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။

မောင်နဲ့အတူ အပျိုစင်ဘဝကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့တဲ့ညတစ်ညဟာ ခေါင့် အတွက်တော့ သိမ်မွေ့နူးညံ့သောခံစားမှုတွေနှင့် ဖြတ်ကျော်ရမယ့် အစား ဝမ်းထိတ်မှုတွေ ရှက်ရွံ့မှုတွေနဲ့သာ ခက်ခဲစွာနဲ့ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ဟင့်အင်း မောင်ရယ် ခေါင် ခေါင်တို့ ဒီတစ်ညအဖို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျောခိုင်းအိပ်လိုက်ကြတာ ပိုပြီးလိပ်ပြာသန့် လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ခေါင့်နားထင်စပ်မှ ဆံစအချို့ကို ပွတ်သပ်ရင်း အနမ်းတွေ ခြွေနေတဲ့ မောင်ကို တိုးသဲ့သဲ့လေသံမျှင်းမျှင်းဖြင့် ဟန့်တားငြင်းဆန် လိုက်သည်။

“ဟာကွာ ခေါင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ခေါင်တို့ခုတင်နဲ့ မောင်ညီအိပ်တဲ့ခုတင်က လိုက်ကာတစ်ခုပဲခြားတာလေ၊ ခေါင် ဘယ်လိုစိတ်ချိုးနဲ့ မောင်အပြုအစု တွေကို လက်ခံရမလဲ၊ အဲလောက်ထိ ခေါင်သတ္တိမရှိဘူး မောင်၊ မောင်ညီဖုန်း တစ်လုံးနဲ့ အွန်လိုင်းသုံးနေတာ မောင်လည်းကြားသားပဲ”

“သူ့အာရုံနဲ့သူ့မို့ ဘာသိမှာလဲ ခေါင်ရယ်”

“ဟင့်အင်း ခေါင့်စိတ်က မရဲဘူး၊ တော်ပြီကွယ် အိပ်တော့နော်”

မောင်နဖူးကို နှစ်သိမ့်အနမ်းခြွေပြီး တစ်ဖက်ကိုလှည့်စောင်းပြီး မောင်ကိုကျောခိုင်းအိပ်လိုက်သည်။

မောင်သက်ပြင်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ မောင်

အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ တကယ်တမ်း အိပ်မပျော်နိုင်သူကတော့ ခေါင်ပါ။ စိမ်းတောက်သော ဆက်ဆံရေးတွေကြားထဲမှာ ခေါင့်အတွက် နွေးထွေးမှုဆိုတာ ရှိလာကြပါ့မလား။

ဒီလိုအချိန်မှာ မောင်ဆီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့နွေးထွေးမှုအပြင် မောင်မိသားစုဆီက နွေးထွေးသော ဆက်ဆံရေးကိုလည်း တောင့်တမိပါသည်။

မိဘတွေဆုံးပြီး လောကမှာ အလီးကျန်စွာကျန်နေရစ်ခဲ့ရသည့် ခေါင့်ဘဝကို မောင်နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် မောင်မိသားစုကတော့ ခေါင့်ကို နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မည်မထင်ပါ။

အခန်း (၂)

“ဝုန်း”

“ဒုန်း ခလွမ်း”

နားထဲသို့ စည်ခနဲ တိုးဝင်လာသော ဆူညံညံအသံကြောင့် ခေါင် အိပ်ရာထဲမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ခေါင် ထထိုင်တော့ မောင်ပါ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး

“ခေါင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အပြင်က ဘာပြုတ်ကျတာလဲမသိဘူး။ ခေါင် လန့်ပြီးထလိုက်တာ”

“ကြောင်နေမှာပေါ့ ခေါင်ရယ် လာ ပြန်အိပ်”

မောင် ခေါင့်လက်ကိုခွဲပြီး ပြန်အိပ်စေသည်။ ခေါင် ခြင်ထောင် အပြင်ဘက်တွင်ရှိနေသော နံရံကပ်နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မနက် ခြောက်နာရီဆယ်ငါးဖြစ်နေပြီ။ ပြန်အိပ်၍မသင့်တော်တော့မှန်း ခေါင်စိတ်

က အသိတရားတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။

“မအိပ်တော့ဘူး မောင်၊ အိမ်မှုကိစ္စခိုင်းလုပ်ပေးရမယ်လေ”

ခေါင့်လက်ကိုခွဲအတင်းခွဲနေသော မောင့်လက်ထဲမှ ခေါင် ငြင်သာစွာရုန်းထွက်ပြီး ခုတင်ထက်မှဆင်းကာ ခုတင်နှစ်လုံးကို ကာရံထားသော လိုက်ကာကိုဖယ်ပြီး အခန်းအပြင်ကိုထွက်ရန် ခြေလှမ်းအပြင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ရောက်သွားသော ခေါင့်အကြည့်တွေ အံ့ဩထိတ်လန့်ရှက်ရွံ့ခြင်းဆီသို့ ကူးပြောင်းကာ မောင့်ဆီသို့ ချက်ချင်းပြန်ဝင်လာလိုက်သည်။

“မောင်ရေ လုပ်ပါဦး”

အိပ်ရာထဲပြန်မှေးနေသော မောင် မျက်လုံးပွင့်ကြည့်ပြီး

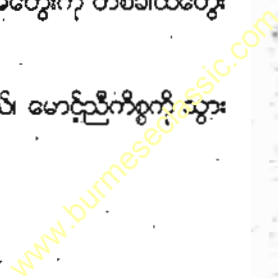
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေါင်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မောင့်ညီနှစ်ယောက် အိပ်နေကြတဲ့ပုံစံကိုသွားကြည့်ဦး။ ခေါင်ကိုကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ကြည့်မိတာပါ ရှက်လိုက်တာ”

“မောင့်ညီနှစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ထဲပါကွာ”

မောင်လှဲ့အိပ်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ဖေဝေဝေဖြင့် ပြန်ငြင်းသည်။ တစ်ယောက်က ဘယ်သူဖြစ်လိမ့်မလဲဟူသောအတွေးကို တစ်ခါထဲတွေးလိုက်ပုံရသည်။

“ကဲပါ ခေါင်အခန်းအပြင်ထွက်ရဦးမယ်။ မောင့်ညီကိစ္စကို သွားရှင်းပေးဦး”

ခေါင် အတင်းဆွဲထူ၍ မောင် အိပ်ရာထဲမှ မထချင်ထချင်နှင့် ထပြီး ကာထားသောလိုက်ကာစကိုဆွဲ၍ လှုပ်လိုက်သည်။ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မောင်ပင်အာမေဇိတ်သံပြုကာ

“ဟာ ဒီကောင်ကတော့ကွာ”

ခေါင် မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားပေးမယ့် အမြင်မတော်တာတွေ ပေါ်အောင်အိပ်နေသော ညီဖြစ်သူကို တဖတ်ဖတ်ရိုက်နှိုးပြီး လုံလုံခြံခြံ အိပ်ဖို့ ခပ်တိုးတိုးသတိပေးနေသော စကားသံတွေကိုတော့ ခေါင် ခပ်သဲ့ သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။

ခေါင် ရှေ့လျှောက် ဒီလိုပုံစံမျိုးတွေနဲ့ ဘယ်လိုစခန်းသွားရပါ့မလဲဟု တွေးပြီး စိတ်တွေလေးလံ၍လာသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး နောက်နေ့တွေ သူ့ကိုတုရားခန်းမှာ အိပ်ခိုင်းမှဖြစ် တော့မယ်၊ ခုလိုမျိုး သူ့ငယ်ချင်းကိုပါ ခေါ်သိပ်တာတော့ သဘာဝမကျဘူး။ သင့်လည်းမသင့်တော်တော့ဘူး”

ခေါင်ကြားအောင် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေဟန်ရှိသော မောင် တစ်ကိုယ်တော်တီးတိုးပြောသံကို ခေါင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောဆိုဖို့ စိတ် ကူးမရှိခဲ့။

ဒီကိစ္စက ခေါင် ဝင်ပါရမယ့်ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲလေ။

“ရွှေခေါင်ခေါင်”

“ရှင် အစ်မ”

ကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့အစ်မဟာ ကိုယ့်အစ်မပဲဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် ခပ်နွေး နွေးပြန်ထူးလိုက်သည်။

“ငါ ဈေးသွားရမှာမို့ အဖေ့ကို ရေပတ်တိုက်ဖို့ အမေနဲ့သွားကူ ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ခေါင် ကူပေးလိုက်ပါမယ်”

အိမ်သားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘောဖြင့် လုပ်ငန်းတာဝန်ခွဲတမ်းချနေပြီမို့ ခေါင် ကျေနပ်ပါသည်။ ခေါင်စိတ်ထဲမှာ လည်း မောင့်မိသားစုနှင့် သူ့စိမ်းဆန်ဆန်နေလိုသောဆန္ဒ တစိုးတစ်မျှမရှိ။

အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်လျောညီထွေစွာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ ထို့ကြောင့် လူမမာယောကွထီးနေသည့်အခန်းဆီသို့ လျှောက်လာလိုက် သည်။

“အမေ ခေါင် ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

အခန်းဝတွင်ရပ်ပြီး ဝင်ဖို့အသံပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

အထဲမှမေးသည့်အသံက သိပ်ပြီး ညက်ညောမှုမရှိလှတာကို ခေါင် ရိပ်မိပေးမယ့် ဒါဟာစိတ်ထဲထည့်ထားစရာမဟုတ်။ လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးပေမို့ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့တော့ ဘယ်မှာလာတစ်ထပ်တည်းကျ မှာတဲ့လဲ။

“အဖေ့ကို ရေပတ်တိုက်ပေးမှာမို့ သွားကူလိုက်ဦးဆိုလို့ လာတာပါ အမေ”

“ဝင်ခဲ့ ဝင်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းထဲဝင်ခွင့်ရပြီမို့ အရောင်လွင့်ပြီး ချေးရောင်တက်နေသော ခန်းဆီးလိုက်ကာစကိုဖယ်ပြီး အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်နာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည့် အနံ့ဆိုးကြောင့် ခေါင် ချက်ချင်းပင် ပျို့အန်ချင်သလိုဖြစ်သွားသည်။ အမူအရာ ပျက်မည်စိုး၍ ပျို့အန်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းပြီး ခုတင်နားကို လျှောက်လာလိုက်သည်။

အိပ်ရာထက်တွင် ပက်လက်နေနေရသော မောင့်အဖေက ခေါင်းကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုသည့်အမူအရာဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

“အဖေ သမီးရွှေခေါင်ခေါင်ပါ”

အိမ်ရောက်ကတည်းက အဖေအခန်းထဲ မဝင်ရသေးသဖြင့် ယောက္ခထီးကိုခုမှစ၍ မြင်ဖူးခြင်းပါ။

“အဖေ့ကို မင်းအမေပြောပြပြီးပြီကွဲ့”

လေသံထုံနှေးသော အဖေလေယူလေသိမ်းတွေက ကြည်လင်ပီသမူမရှိ၊ လေဖြတ်ထားသဖြင့် လုံးနေသည့်အသံမျိုး။

“ရွှေခေါင်ခေါင် ခုတင်ခြေရင်းက ညည်းအဖေ အလေးအိုကို

အိမ်သာထဲ သွားသွန်ပေးစမ်းပါ”

ထင်မှတ်မထားသော ခိုင်းစေမှုကြောင့် ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားရ သည်။ အင်မတန် အသန်ကြိုက်သော အင်မတန်ရွံ့ရှာတတ်သော ခေါင် ယောက္ခမအိမ်အလုပ် ပွဲဦးထွက်မှာ လူမမာရဲ့မစင်အိုးကိုသွန်ဖို့ တဲ့လား။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

“အေး ပြီးရင် အိုးကိုဆပ်ပြာနဲ့ သေချာဆေးဦး အနံ့တွေခွဲနေမှာ စိုးလို့”

မညာမတာခိုင်းစေမှုကြောင့် ခေါင် ဟစ်ဟစ်ပြီးသာ ငိုလိုက်ချင်တာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

မလွဲသာမရှောင်သာ လုပ်ရမည့်အခြေအနေမို့ ရွံရှာစိတ်ကို အောင့်အီးမျှိုသိပ်ပြီး မစင်အိုးကို ခပ်ရွံ့ရွံ့လှမ်းယူလိုက်သည်။

မောင်နှင့်အတူ ညကရောက်သည့် ဒီမနက် မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်သည်နှင့် မစင်အိုးနှင့်အရင်ဆုံးမိတ်ဆွေဖွဲ့ရသည့် ခေါင်အဖြစ်ကို ခေါင်သူငယ်ချင်းတွေသာမြင်လျှင် ဘယ်လိုဝေဖန်ကြလိမ့်မလဲ။

ဘိုယို၊ ထိုဝမ်းကိုကျွန်တော်ချစ်သည်

◆ JR

ငဲ့မနေနဲ့ ငါတို့က အသိမိတ်ဆွေများပြီးသား၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို အမြတ်အစွန်းရမှာသေချာတယ်”

အစ်မ စကားကြောင့် မောင့်အကြည့်တွေက ခေါင်ဆီကို ရောက်လာပြီး

“ခေါင်ကရော မင်္ဂလာပွဲလုပ်ချင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်္ဂလာဆွမ်းပဲ ကျွေးချင်လား”

“မောင့်သဘောပါ၊ ငွေကုန်ကြေးကျများမယ့်ကိစ္စဆိုရင်တော့ အကျဉ်းချုံးတာကောင်းပါတယ်”

“အို တစ်သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာပဲ ရွှေခေါင်ခေါင်ရယ်၊ အမေ့သားက ညည်းကိုခိုးပြေးလာတာဆိုပေမယ့် အမေတို့မိဘတွေအနေနဲ့ လုပ်ပေးရ မယ့်ဝတ္တရားကတော့ ရှိတယ်လေ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မောင့်အမေက စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသားပဲဟု တွေးပြီး စိတ်ထဲမှကျေနပ်မိပြန်သည်။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အမေ့သဘောပါပဲ၊ ခေါင်က ဘာမှဝင်ပြီး အကြံမပေးရဲဘူး အမေ”

“အမလေး ညည်းအကြံပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ငါတို့က ကျွမ်းပြီးသားပဲ၊ မင်္ဂလာပွဲတစ်ပွဲလုပ်ရင် ကိုယ့်အတွက်ဘယ်လောက် ကျန်မလဲဆိုတာ အရင်တွက်ချက်ပြီးမှ စီစဉ်မှာ”

မောင့်အစ်မ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောသလဲဆိုတာကိုတော့ ခေါင်

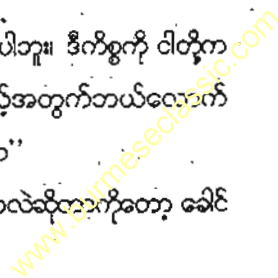
အခန်း (၃)

“ကိုယ့်သားက သူများသားသမီးကိုယူထားမှတော့ ရပ်ကွက်ထဲ အမြင်လေးတင့်တယ်အောင် မင်္ဂလာဆွမ်းလေးတွေ ကျွေးရမှာပေါ့”

“သားလည်း ခေါင်ကို အဲဒီလိုတင့်တင့်တယ်တယ်လေး လုပ်ပေးချင်တာပါ၊ အမေ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေက ကျန်းမာရေး မကောင်းနေတော့ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ဖို့ သင့်တော်မယ်မထင်ဘူး”

မိဘအရေးကို ငဲ့ကွက်သော မောင့်ကို အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ခေါင် ဘယ်လိုမှဝေဖန်ခြင်းမရှိခဲ့။ ခေါင်စိတ်ထဲမှာလည်း မည်သို့မျှ မခံစားရ။

“အမလေး သူတရား အဖေ နေမကောင်းတာ ခဏတဖြုတ် ဖျားနာနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရာသက်ပန်လေပြတ်ဝေဒနာကြီးနဲ့သွားတော့မှာ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ နင့်မင်္ဂလာပွဲ ဒီတစ်သက်လုပ်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့

တကယ်ပဲ မသိနားမလည်။

“ဗျာ ဆယ်သိန်းတောင်လိုမယ် ဟုတ်လား အမေ”

“ဟဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တာနော်၊ အန္တရာယ်ကင်းဆွမ်းတင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဆယ်သိန်းတောင် အကျဉ်းချုံးပြီးလုပ်မှာမို့ အကျယ်သာ ချဲ့ကြည့်လိုက် နှစ်ဆယ်အစိတ်လောက်ကို ကုန်သွားမှာ”

အမေ့စကားကြောင့် မောင်နဲ့ခေါင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ခုချိန်မှာ ဆယ်သိန်းမပြောနှင့် ခေါင်တို့ လက်ထဲမှာ ငွေတစ်သိန်းပင်ပြည့်အောင်ပါမလာခဲ့။

“အ အမေကလည်း အဲဒီဆယ်သိန်း သားက ဘယ်က သွားရှာရမလဲ”

“ဆယ်သိန်းကျတော့ မရှာနိုင်ဘူး။ မိန်းမကျတော့ ရှာယူလာ တတ်လား”

အစ်မကပါ စကားပိုင်းထဲဝင်လာပြီး လှော်ပေးနေသည့်မို့ မောင် ခေါင်းကိုစုံကုတ်လိုက်သည်။

အစတုန်းကတော့ မိဘတို့ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့ဟု ခေါင်းမော့ရင်ကော့ ပြောဆိုခဲ့သော အကြောင်းအရာ တွေက သူတို့တာဝန်ယူပြီးလုပ်ပေးမယ်ဆိုသည့်သဘောမဟုတ်ဘဲနှင့် ခေါင်တို့ဆီက မင်္ဂလာစရိတ်တောင်းပြီးလုပ်ပေးမည်တဲ့လား။

“ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့မှာ ဆယ်သိန်းဘယ်လိုလုပ် ရှိမှာလဲ အမေရာ”

“မင်းပြောတော့ မင်း မိန်းမက စာရေးဆရာမဆို”

ယောက္ခမဖြစ်သူ၏အမေးကြောင့် ခေါင်မျက်နှာ ဖျဉ်းခနဲ ပူသွား သည်။ တကယ်ဆို ခေါင်က နာမည်ရစာရေးဆရာမတစ်ယောက် မဟုတ် သေးပါ။ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စသာပါဖူးသေးသော ဝါသနာ ရှင်အဆင့်သာ ရှိသေးသူဖြစ်သည်။

“ခေါင်က စာရေးဆရာမဆိုပေမယ့် ဝါသနာရှင်အဆင့်ပဲ ရှိ သေးတာပါ အမေ”

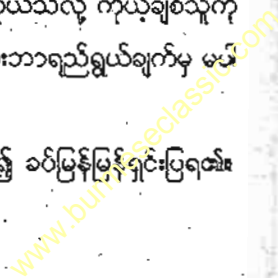
“ညည်းယောက်ျားက အရင်တုန်းက ကြွားထားတာအေ့၊ သူ့ ချစ်သူက ငွေကြေးချမ်းသာတယ်၊ စာရေးဆရာမ တစ်ဦးတည်းသောသမီး တဲ့”

“ဟာ အစ်မ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟဲ့ ဝါက လိမ်နေလို့လား၊ နင်ပဲပြောခဲ့တာလေ”

“အဲဒါက ကျွန်တော်ချစ်သူကို အစ်မတို့အထင်သေးမှာစိုးလို့ ဂုဏ်တင်တာလေ၊ ကိုယ့်အစ်မအကြောင်း ကိုယ်သိလို့ ကိုယ့်ချစ်သူကို မနှိမ်အောင် ကြိုပြောထားတဲ့သဘော၊ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မပါ ဘူး”

ခေါင် တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်မည်စိုး၍ ခပ်မြန်မြန်ရှင်းပြရအံ့။

“အေး ဒါဆိုလည်း နင့်မင်္ဂလာစရိတ်ကို လုံလုံလောက်လောက် ထုတ်သုံးအောင် တာဝန်ယူကြလေ။ အဲလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ နင့်မိန်းမကို လမ်းအေးက ဟင်းရွက်ကန်စွန်းဝယ်သလို သဘောထားလိုက်ပေါ့”

စေတနာထက် အမြင်မကြည်သော စကားအသုံးအနှုန်းတွေက ခေါင်းနားထဲမှာ ကန့်လန့်ဝင်လာသည်။

“အစ်မစကားပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်ချစ်လို့ယူထားတဲ့ခေါင်းကို ကျွန်တော်က ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို သဘောထားစရာလား”

ခေါင်းကိုအားနာ၍ အစ်မဖြစ်သူကို မကျေမနပ်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မောင့်ကိုဒေါသကြောင့် ဘယ်သူနှင့်မှ ပြဿနာမဖြစ်စေလိုပါ။

“အဲဒီဆယ်သိန်းကို ခေါင်ပေးပါ့မယ် အစ်မ”

ခေါင် စကားကြောင့် မောင်က ခေါင်းကို တအံ့တဩလှည့်ကြည့်သည်။

“ခေါင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“လျှောက်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့၊ ဟောဒီလက်စွပ်ကလေး ရောင်းလိုက်ရင် အဆင်ပြေပါတယ်”

ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့စဉ်တုန်းက အဘွားမွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော စိန်လက်စွပ်ကိုချွတ်ပြီး မောင်လက်ထဲကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မောင် အံ့ဩလွန်း၍ မါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေချိန် မောင်လက်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်သော စိန်လက်စွပ်ကို မောင်အစ်မက ဖျတ်ခနဲယူကြည့်လိုက်ပြီး

“ပစ္စည်းဆိုတာ မရှိတော့ ဝမ်းစာ၊ ရှိတော့ တန်ဆာတဲ့၊ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဒီလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းနဲ့ မင်္ဂလာယူရမယ့် ငါ့မောင်နဲ့ ငါ့ညီမအတွက် အမှတ်တရလေးပေါ့၊ ဒီတော့ ငါ့မိတ်ဆွေဆိုင်မှာ ဒီလက်စွပ်ကိုရောင်းပေးမယ်၊ ဓာတ်သိတွေဆိုတော့ ဈေးမနှိမ်ဘူးပေါ့၊ ဒီအတိုင်းတခြား ဆိုင်မှာသွားသွင်းရင် ဈေးနှိမ်ကြမှာ၊ ညနေကျရင် မပိုရွှေဆိုင်ကိုသွားမယ်၊ ခေါင်ပါလိုက်ခဲ့လေ”

သူ့သဘောနှင့်သူ အစီအစဉ်ဆွဲနေသော မောင်အစ်မ၏ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ချိုသာသွားသောစကားသံတွေကြောင့် ခေါင်စိတ်ထဲမှာ ရှုတ်ချလိုက်ပါသည်။

မောင်ကတော့ ခေါင်းကို အပြစ်တင်သောအကြည့်ဖြင့် အသံတိတ် ရန်တွေ့နေလေရဲ့။ အဲဒီလိုလုပ်စရာမလိုဘူးဟု ကန့်ကွက်သည့်စကားလုံးတွေတော့ မောင်နှုတ်မှပွင့်အန်ထွက်မလာ။

မောင်အမေကတော့ အဓိပအက်ကြည့်ပြီး မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ထွက်ပေါက်ရသွားပြီမို့ ကျေနပ်နေသောမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကိုကြည့်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေကတော့ ခေါင်းကိုချွေးမတော်ရဲ့အတွက် ကျေနပ်ပါတယ်၊ အမေ့သား မိန်းမရက်ကောင်းတယ်လို့မှ မှတ်ယူတယ်”

စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ဘဝနှင့်ထပ်တူ အဆစ်ထည့်ပေးလိုက်
ရမှတော့ မကျေနပ်လို့ရောရမလားဟု စိတ်ထဲကပဲ ခပ်ငေါ့ငေါ့မေး
လိုက်မိပါတယ်။

အခန်း (၄)

“ခေါင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲကွာ၊ ခုလို ငြိမ်းစားကြီး
လုပ်ချလိုက်တဲ့ ခေါင်လုပ်ရပ်က မောင့်မျက်နှာကို အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်လိုက်
သလို ခံစားရတယ် သိလား”

အစ်မဖြစ်သူကို လက်စွပ်ထုတ်ပေးလိုက်၍ မောင် မကျေမနပ်
ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခေါင်သိနေပေမယ့် တမင်ပင် မသိဟန်ဆောင်ကာ

“မောင့်မျက်နှာကို ခေါင်က ဘယ်တုန်းက ရိုက်လို့လဲ မောင်ရဲ့၊
မဟုတ်တာကို လျှောက်ပြောနေတယ်”

“မဟုတ်တာ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ခေါင်၊ မင်းက
မိန်းမပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့အတွက် ဘိုးဘွားပိုင်
ရတာနာကို ထုခွဲရောင်းချစရာမလိုပါဘူး”

“ဟော့တော် ခေါင်က အဲဒီလိုကြီး ဖြစ်သွားလို့လား”

တအံ့တဩဟန်ဖြင့် မောင့်ကိုပြန်မေးလိုက်သော ခေါင်အပြုံးက မချိုမချင်အပြုံး။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်လက်စွပ်ကို မောင်အရောင်းမခံဘူး။ အစ်မဆီက ပြန်တောင်းလိုက်မယ်။ ခေါင်ကိုအားနာပေမယ့် မင်္ဂလာ ကိစ္စကို မောင်တို့ အချိန်ယူပြီးငွေစုကြမယ်။ ပြီးမှ ခေါင် စိတ်တိုင်းကျ မင်္ဂလာပွဲစီစဉ်ကြမယ်”

အစ်မကို လက်စွပ်ချွတ်ပေးလိုက်သည့်အပေါ် မောင် ဘဝင် မကျ ဖြစ်နေသလို မောင့်ရဲ့ယောက်ျားမာနကို ရိုက်ချိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ခေါင်မသိဘဲနေပါမလာ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင် ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ယောက္ခမနှင့်ယောက်မရဲ့ဒီအားပေးမှုတွေက ခေါင်အပေါ်ကို စုပြုကျလာတော့မည်။

“ကဲပါ မောင်ရယ်၊ လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းလောက်နဲ့ အဲ လောက်ဒေါသတွေထွက်ပြမနေပါနဲ့။ ခေါင်အတွက်က လက်စွပ်ထက် မောင်က ပိုအရေးကြီးတယ်။ မောင့်အသိုင်းအဝိုင်း မောင့်မိသားစု အလယ်မှာ ခေါင်ဟာ ခပ်ညှိညှိမိန်းမမဟုတ်သလို မောင်ဟာလည်း ခပ်တုံးတုံးယောက်ျားမဖြစ်ရဖို့ ခေါင် ဒီလောက်တော့ ရင်းနှီးသင့်တယ် မောင်”

ခေါင်စကားကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဖို့ မောင့်တွင် စကားလုံး အဆင်သင့်ရှိဟန် မပေါ်ပါ။ ခေါင်ကို ခပ်ငူငူကြည့်၍သာနေသည်။

“အစ်မနဲ့ လက်စွပ်ရောင်းလိုက်သွားဖို့ ခေါင် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် မောင်”

မောင့်နဖူးကို အနမ်းခြေပြီး ခေါင် မောင့်အရှေ့မှ ထွက်သွား သည်။ မောင်ထိုနေရာမှာပဲ ခပ်ငူငူရပ်ကျန်ခဲ့မှာကို ခေါင် လှည့်မကြည့် ပေမယ့် သိနေတာပဲလေ။

“ရှင် လက်စွပ်ရောင်းတာ ရှစ်သိန်းပဲရတယ် ဟုတ်လား အစ်မ”
စိန်အရည်အသွေးကောင်းလွန်း၍ ကာလပေါက်ဈေး သိန်းနှစ်ဆယ်လောက်တန်သော စိန်လက်စွပ်ကို ရှစ်သိန်းပဲတန်သည် ဟုပြောပြီး တစ်သိန်းတန်အုပ် ရှစ်အုပ်ချပေးလာသော ယောက်မဖြစ်သူ ကို ခေါင် တအံ့တဩ မေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒါတောင် မိတ်ဆွေအရင်းတွေမို့လို့တဲ့၊ ရွှေက အခေါက်ရွှေဖြစ်နေလို့ ကျောက်က ဘာမှတန်ဖိုးရှိတာမဟုတ်ဘူးတဲ့”
မရိုးသားသော အဲဒီလိုအယောင်တွေဖြင့် ပြောနေမှန်း ခေါင် သိလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး အစ်မ၊ အဲဒီလက်စွပ်က သာမန်လက်စွပ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ စိန်လက်စွပ်ပါ နောက်ပြီး ခေါင်နဲ့အတူတူရောင်းမယ်လို့ အစ်မပြောထားပြီး ဘယ်အချိန်တစ်ယောက်ထဲ ထွက်သွားတာလဲ”
ခေါင်လေသံက စူးညှိမှုမရှိဘဲ အနည်းငယ် မာနေသယောင်ရှိ

သည်။ မောင်ကတော့ အခြေအနေကို ကြိုသိနေသည့်အလားမပြောတတ်
မျက်စိမျက်နှာပျက်၍နေသည်။

“အဲဒါက ဘာစကားလဲ ရွှေခေါင်ခေါင်၊ ညည်းလက်စွပ်ကို
ငါက ကလိန်ကကျစ်ကျစ်ပြီး ရောင်းလာတယ်လို့ ညည်းကစွပ်စွဲချင်
တာလား။ ညည်းကို ခေါ်မသွားဘူးဆိုတာ ငါ့ယောက်မလေး သိက္ခာကျမှာ
စိုးလို့ ခေါ်မသွားတာ၊ စေတနာကိုစော်ကားဖို့မကြံနဲ့”

“ခေါင် စော်ကားတာမဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ အဲဒီလက်စွပ်ရှစ်သိန်းပဲ
ရတာဆိုရင် ခေါင်ကို အဲဒီလက်စွပ် ပြန်ယူပေးပါ။ ခေါင်မိတ်ဆွေဆိုင်မှာ
ခေါင်သွားရောင်းပေးပါမယ်။ ရော့ ဒီရှစ်သိန်းပြန်ယူသွား”

ငွေမရှိ၍ရောင်းရပေမယ့် ခုလောက်ထိ ဈေးနှိမ်တာကရော
တရား လွန်လွန်းသည်မို့ ခေါင် ငြိမ်ခံနေ၍မဖြစ်။

“ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ ခေါင်ပြောတာမှန်တယ်။ သိန်းနှစ်ဆယ်
ကျော်တန်တဲ့စိန်လက်စွပ်ကို ရှစ်သိန်းနဲ့ဈေးဖြတ်လိုက်တာတော့ တော်တော်
နှိမ်လွန်းတယ်”

မောင်ကပါ ကြားကဝင်ပြီးပြောနေသဖြင့် မောင်အစ်မမျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံး ညိုမှောင်၍နေသည်။

“ရောင်းလာပြီးမှတော့ ငွေသွားပြန်သွင်းလို့ကောင်းပါ့မလား။
ဒါ ကလေးကစားစရာမဟုတ်ဘူး။ နင်တို့မကျော့နပ်ရင် ငါကပဲ ကြားထဲက
နှစ်သိန်းထပ်ဖြည့်ပြီး နင်တို့မင်္ဂလာပွဲကို စီစဉ်ပေးမယ်။ ငါ့လက်ဖွဲ့လို့

သဘော ထားလိုက်၊ ပြီးပြီးတဲ့ကိစ္စကို ဘာမှထပ်ပြောမနေနဲ့တော့”

“အစ်မကို ခေါင် မေးစရာရှိတယ်”

ပြောပြေးပြေးရန် ပြင်နေသော မမခိုင် ခေါင်ကို ခပ်စွေစွေကြည့်
ရင်း

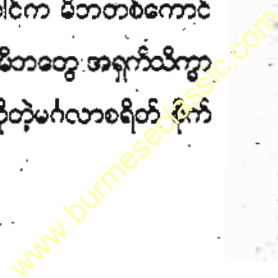
“ဘာလဲ ဘာမေးမှာလဲ”

“ခေါင်လက်စွပ်က စိန်လက်စွပ်ဆိုတာကို အစ်မတကယ်မသိ
တာလား။ ခေါင်ကလည်း မေ့ပြီးမပြောလိုက်မိဘူး ဒါ ခေါင်အမှားပဲ”

“အို မသိဘဲနေမလား၊ ရွှေဆိုင်ကလည်း ပြောလိုက်ပြီးသား
စိန်အရည်က သိပ်မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ဈေးမပေးတာလို့တောင်
ပြောလိုက်သေးတဲ့ဟာ”

ဒါဆို ခေါင် အဲဒီဆိုင်ကိုသွားပြီး ငွေပြန်ပေးလိုက်မယ်။ ခေါင်
လက်စွပ်ပြန်ယူမယ်ဟုပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် မရိုးမသား၊ ကြံစည်ထားသော
မမခိုင် လက်ခံမည်မထင်။ ပြဿနာဒီထက်ပို၍ကြီးသွားနိုင်တာကလွဲပြီး
ဘာမှ ပို၍ထူးမလာတော့။

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆို အဲဒီရှစ်သိန်းကို မောင် သိမ်းထားလိုက်
တော့ မင်္ဂလာပွဲလည်း လုပ်မနေတော့ပါဘူး။ ခေါင်က မိဘတစ်ကောင်
ကြွက်မို့ မင်္ဂလာပွဲမလုပ်လို့လည်း တမလွန်က ခေါင်မိဘတွေ အရှက်သိက္ခာ
ကျစရာလည်း မလိုတော့ပါဘူး။ မမခိုင်လည်း လိုတဲ့မင်္ဂလာခရိတ် ဖိုက်
မနေပါနဲ့”

ဒီထက်ပိုပြီး ထပ်ပြောစရာစကားမရှိတော့၍ ခေါင် မမနိုင်နှင့်
မောင့် အနားမှ ထလာလိုက်သည်။

မောင် မမနိုင်ကို ဘာတွေပြောပြီး ကျန်နေခဲ့သည်ဆိုတာလည်း
ခေါင် စိတ်မဝင်စားတော့။

ရှေ့ဆက်ပြီး လောဘကြီးသော မောင်ဆွေမျိုး မိဘတွေနှင့်
ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အင်အားတွေ အရေးတကြီးလိုပါလားဟု ရင်မောစွာ
တွေ့လိုက်မိရုံမှအပ ခေါင် ဘာမှထပ်ပြီး မမျှော်လင့်ချင်တော့။

ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်တာကာလအတွင်းမှာ မောင်မိဘညီ
အစ်ကို မောင်နှမတွေ၏စိတ်နေသဘောထားစရိုက်ကို မလေ့လာခဲ့မိခြင်း
ပါ။ ခေါင်ရဲ့အားနည်းချက်ပါပဲ။

ဒါတင်ဘယ်ကပါမလဲ မောင်ရဲ့အတွင်းစိတ်ကိုပင် ခေါင်ဟာ
သေချာဖတ်နိုင်စွမ်းမရှိသေးတာ ခေါင်သာလျှင် အသိဆုံးပါပဲ။

အခန်း (၅)

ဒီညနေ ခေါင်စိတ်တွေ မကြည်လင်ပေမယ့်လည်း မောင့်ညီမ
ယုယ ထမင်းစားလာခေါ်၍ မကြည်လင်သောစိတ်တွေကို ဟန်ဆောင်
ပုံးဖိပြီး မိသားစုထမင်းစိုင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ထမင်းစိုင်းတွင် ခေါင်နှင့်လူမမာ ယောက္ခထီးကြီးကလွဲ၍
မိသားစုအားလုံး စုံနေပြီ။ မောင်ပင်လျှင် ထမင်းစိုင်းတွင် အဆင်သင့်
ဝင်ထိုင်နှင့်နေပြီ။

“ခေါင် ရေချိုးနေလို့ မောင် လာမခေါ်သေးတာ ခေါင်ရ၊
လာ ထိုင် ဒီနေ့ ခေါင်ကိုယ်တိုင် ထမင်းဟင်းဝင်ချက်ထားတာလို့ အမေ
ကပြောနေတာ”

ခေါင်မှ မီးဖိုချောင်ဝင်မကူလျှင် ငွေယာကွမနှင့်ယောက်မားက
ရေရှည်မှာကြည့်ဖြူမတဲ့လား။ မောင်စကားကို ဘာမှမတုန့်ပြန်ဘဲနှင့်

မောင့်ဘေးမှာ ခေါင့်အတွက် နေရာလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုကို ဒီည ဘယ်မှသွားစရာမရှိရင် ကိုကိုဆိုင်ကယ်ကို ကျွန်တော် ခဏယူသွားမယ်နော်၊ ဘော်ဒါတွေနဲ့ချိန်းထားလို့”

“ငါဒီည ခေါင့်ကို မြို့ဦးဘုရားလိုက်ပို့မလို့ကွ”

ခေါင့်ပန်းကန်ထဲ ဟင်းခပ်ထည့်ပြီး ဆိုင်ကယ်မအားကြောင်း ပြောလိုက်သော မောင်စကားကြောင့် မောင့်အမေမျက်စောင်းက မောင့်ဆီကို ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“သူက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းထားပြီးသားလေ၊ မင်းက ဘုရားကို ဒီအတိုင်းလမ်းလျှောက်သွားကြလည်း ရတာပဲ၊ ကိုယ့်ညီကို ဦးစားပေးလို့ငါ့ကြီးမသွားဘူး”

အမေ့ဘက်လိုက်စကားကြောင့် မောင် မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားပေမယ့် ဘာမှတော့မပြော၊ ထမင်းကိုသာ ဆက်စားနေ၏။

“အမေ သမီးထမင်းစားလို့ မကောင်းဘူး”

ယုယ ထမင်းကို စိတ်မပါတာပဲ စားရင်း ညည်းတွားသည်။

“စားမကောင်းရင်မစားနဲ့၊ အကုန်သက်သာတယ်၊ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကကြီးနေတာ၊ စားမယ့်သူတစ်ယောက်လျော့တော့ ပိုကောင်းတယ်”

မမခိုင် ကြက်သားအဖိတ်ကြီးကို သူ့ပန်းကန်ထဲခပ်ထည့်ရင်း ဟိုမလွတ်ဒီမလွတ်ခံကား ဝင်ပြော၍ ခေါင် ထမင်းမျိုမကျချင်တော့။

“မေမေ သမီးကတော့ စားကောင်းတယ်၊ နောက်နေ့ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းချက်ကျွေးပါလား”

မမခိုင်သမီး ခင်မေငြိမ်းလေးက ထမင်းကို ပလုပ်ပလောင်းစားရင်း သူ့စားချင်တာကို ထပ်၍ပူဆာသည်မို့ မမခိုင် လက်ကအငြိမ်မနေဘဲ ခင်မေငြိမ်းခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်လိုက်ပြီး

“စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရှာစားနေရတဲ့ဟာကို ညည်းက ပုစွန်ထုပ်စားချင်သေးတယ်၊ နယ်မှာအလုပ်သွားလုပ်နေတဲ့ ညည်းအဖေက ငါ့ကိုငွေတွေအပုံလိုက်ပို့နေတယ်ထင်လို့လား ဟမ်”

“ဟာ အမေကလည်း စားချင်တာကို ပူဆာတာပဲ၊ မကျွေးနိုင်ရင် မကျွေးနဲ့ပေါ့၊ လက်ကဘာဖြစ်လို့ပါရတာလဲ၊ သမီးကရော ဒီအတိုင်း အလွတ်ပဲ့ပူဆာပါ့မလားလို့ အမေ့အခန်းထဲက ဗီရိုထဲမှာ ပိုက်ဆံသိန်းအုပ်တွေ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့စေ့လို့ ပူဆာကြည့်တဲ့ဟာကို”

ခင်မေငြိမ်းစကားကြောင့် မမခိုင် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသလို မောင်နှင့်ခေါင်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“သမီးကြီး နင် လက်စွပ်ရောင်းရတဲ့ငွေတွေမပေးရသေးဘူးလား”

“သမီး ယူပြီးသွားပြီ အမေ”

အမေ့အမေးကို မမခိုင်မဖြေခင်မှာပင် ခေါင် ဝင်ဖြေလိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ မမခိုင် မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့်

“အမေ့မြေးမြင်တာ ခေါင့်ကိုမပေးရသေးခင် ဗီရိယံခဏထည့်ထားတာကိုမြင်တာပါ”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ခုပဲမြင်ခဲ့တာ၊ အမေ ထမင်းစားဖို့လှမ်းအော်ခေါ်နေတာနဲ့ ဘယ်နှသိန်းအုပ်လဲဆိုတာ ရေမလို့ မရေရတော့ဘဲ ထွက်လာတာ အဘွား၊ အမေ နှစ်လုံးထိပေါက်တယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးက ပုစွန်ထုပ်စားချင်တယ်လို့ ပူဆာလိုက်တာပါ”

“ဟဲ့ ကောင်မ ပိတ်စမ်း”

အရိပ်အကဲနားမလည်သူ ခင်မေငြိမ်း၏စကားက မမခိုင်အတွက် ပို၍ထွက်ပေါက်ပိတ်သွားစေပြန်သည်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ကြ ထင်ကြ ခေါ်ရင်ထဲက သံသယကတော့ ပို၍ ပို၍ သေချာသွားသည်။ လက်စွပ်ရောင်းရသည့်ငွေကို ခေါင့်ကိုအကုန်ပေးဘဲ သူ ကြားထဲက ဖြတ်ယူထားသေးသည်ဆိုတာပင် ဖြစ်သည်။

ထမင်းဝိုင်းသည် တခဏချင်းမှာပင် တိတ်ဆိတ်သွားကာ ထမင်းကို ခပ်ငြိမ်ငြိမ်စားနေကြ၏။ ထမင်းစားခြင်းကို အရင်ဆုံး လက်စသတ်သူက ခေါင်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင် တော်ပြီလား ခေါင်၊ ပန်းကန်ထဲမှာ ထမင်းတွေအများကြီး ကျန်သေးတယ်လေ”

“ခေါင် ဗိုက်သိပ်မဆာလို့ပါ မောင်ရဲ့”

အဆင်ပြေသလို ကြည့်ပြောခဲ့ပြီး ကိုယ့်ထမင်းပန်းကန်ကိုင်ပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

မောင်မိသားစုရဲ့စရိုက်က ဒီလိုစရိုက်ကြီးပါလားဆိုပြီး ခေါင့်စိတ်ထဲ ယူကြုံမရဖြစ်မိတာစော့ အမှန်ပါ။

ငွေဟာ လူတွေရဲ့စရိုက်ကို ပျက်ပြားစေတယ်ဆိုတာ ခုတော့ ခေါင့်ရဲ့လက်တွေ့ပါ။

အခန်း (၆)

“ခေါင်ရယ် မင်္ဂလာပွဲမလုပ်ဘူးဆိုရင် မေမေတို့က မောင့်ကို ဝိုင်းပြီး အပြစ်ပြောတော့မှာပေါ့”

“မင်္ဂလာပွဲလုပ်ရင်ရော ရတဲ့လက်ဖွဲ့ငွေတွေကို မောင့်အမေနဲ့ အစ်မက အပိုင်သိမ်းမယ်ဆိုတာ မောင်သိရဲ့လား”

ခေါင်စကားကြောင့် မောင့်မျက်နှာနုဖက် အနည်းငယ်မြင့် တက်သွားပြီး

“ဟင် ခေါင်ကို သူတို့က အဲဒီလိုလုပ်မယ်ပြောလို့လား”

မောင့်အမေးကြောင့် ခေါင် သက်ပြင်းမောကိုချပြီး ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါရင်း

“ခေါင်ကိုတော့ အဲလိုပြောမလား မောင်ရယ်၊ အငယ်မ ယုယ ကို မောင့်အစ်မနဲ့မောင့်အမေ ပြောနေတာကို ခေါင် ကြားခဲ့တာ၊ မင်္ဂလာ

ဆိုပုံနဲ့ ထိုပိုင်းမကုန်တော့ချစ်သည်

ပွဲကရတဲ့ငွေထဲက သုံးပုံတစ်ပုံကို မောင်နဲ့ခေါင်အတွက်ပေးပြီး ကျန်တဲ့ နှစ်ပုံကိုတော့ မောင့်အဖေကျန်းမာရေးနဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ကြေးပူလေးတွေ ဆပ်ရမယ်တဲ့ ခေါင်က မောင့်အဖေရဲ့ရောဂါကိုကုပေးရမှာနဲ့လို့ ဒီစကား ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ ဒီနေ့ မောင့်အစ်မ ငွေတွေတာတ်ထားတယ် ဆိုတာ မောင်လည်းအသိပဲလေ၊ အဲဒီငွေကိုကျတော့ အသုံးမချဘဲ ခေါင် ရဲ့အမွေလက်စွပ်ကိုရောင်းပြီး မင်္ဂလာပွဲလုပ် အမြတ်ထုတ်မယ့်ငွေတွေကို ပါ သူတို့မျှော်မြင်နေကြပြီဆိုတော့ ဒါဟာ တရားသလား”

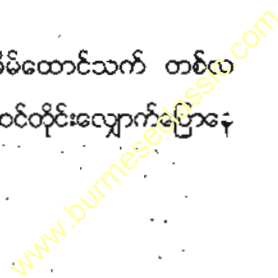
မထူးတော့ပြီမို့ ခေါင်လည်း စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းသာ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောချလိုက်သည်။ မောင့်ကိုတော့ အားနာရဲ့။ သို့သော် ခေါင်က ကိုယ့်စိတ်ခံစားမှုမှန်သမျှကို ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲခံစားပြီး မျှီသိပ်မထားတတ်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသူဖြစ်သည်။

မောင့်ထံမှ သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွချသံ ကြားရသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ မကျေနပ်ရိပ်နှင့် ဒေါသရိပ်တို့ကိုတော့ ရေးရေးလေးတောင် မမြင်မိ။ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမမို့ မောင် စိတ်မဆိုးရက်တာလား။

“မောင်လည်း စိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

“ဘာကိုစိတ်ညစ်တာလဲမောင်၊ အိမ်ထောင်သက် တစ်လ တောင်မပြည့်သေးဘူး၊ ပါစိပါစပ်များပြီး စိတ်ထင်တိုင်းလျှောက်ပြောနေ တဲ့ ခေါင်ကြောင့် စိတ်ညစ်တာလား”

ခပ်ရွတ်ရွတ်မေးလိုက်သော ခေါင်းအမေးကြောင့် မောင် ယုယု သလဲ ခေါင်းခါပြီး

“မောင်ကို အဲလိုမထင်ပါနဲ့ ခေါင်ရာ၊ မောင် စိတ်ညစ်တယ် ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူတုန်းကယူပြီး အပြည့်အဝတာဝန်မယူ နိုင်တဲ့ မောင်ရဲ့အားနည်းချက်တွေကြောင့် မောင်ကိုယ်မောင် အပြစ်တင် ပြီး စိတ်ညစ်တယ်လို့ပြောတာပါ။ တကယ်ဆို မောင်က ခုချိန်မှာ အိမ် ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နဲ့ ခေါင်း ကိုတင့်တင့်တယ်တယ် ထားရမှာလေ၊ ခုတော့ မောင်ရဲ့အားနည်းချက်တွေ ကြောင့် မောင်ရော ခေါင်ရော အတူတူစိတ်ဆင်းရဲကြပြီ မဟုတ်လား”

“ခေါင်းမှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ် မောင်”

“ဘာများလဲ မောင် ပြောကြည့်လေ”

“ခေါင်တို့မင်္ဂလာညီမိတွေ ဘာတွေလုပ်မနေတော့တဲ့နဲ့ အဲဒီ ငွေနဲ့ အိမ်သပ်သပ်ငှားနေလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ အဲလိုသာဆို ခေါင် အရမ်းပျော်မိမှာပဲ”

စိတ်ကူးဖြင့် တွေးမြင်ကြည့်လိုက်တာနှင့်တောင် ခေါင်ရင်တွေ ခုန်နေသည်။

“အမေက လက်ခံမယ်မထင်ဘူး ခေါင်ရဲ့”

အားလျှော့သော မောင်စကားကြောင့် ခေါင် အပျော်တွေ နှံ့ခွေ ရှိသွားသည်။

“ခေါင်တို့အိမ်ထောင်ရေးကို မောင်ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ တည်ဆောက်ခွင့်မရှိဘူးလား မောင်”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ခေါင်ရယ်၊ မောင်က သားအကြီး ဆုံးဖြစ်နေတဲ့အတွက် အိမ်ထောင်ကျတာနဲ့ အိမ်ခွဲဆင်းသွားမယ်ဆိုရင် အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဖေဖေ အိမ်ရာထဲလဲသွားကတည်း က အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေးကို မောင်က တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ဝင်ထမ်းနေတာမို့ ပါကွာ၊ ကိုယ့်ရဲ့မိန်းမနဲ့နှစ်ယောက်ထဲ ကြည်ကြည်နူးနူးနေချင်တဲ့ဆန္ဒ ခေါင်မှာတင်မဟုတ်ဘူး မောင်မှာလည်းရှိပါတယ် အဲဒါကိုယုံပေးပါ”

ခေါင်အတွက် အားရကျေနပ်စရာကောင်းသော အဖြေမဟုတ် ပေမယ့် မောင်မိဘတွေအတွက်တော့ မောင်ဟာ သားလိမ္မာတစ်ယောက် ဆိုတာကို ခေါင် ခုမှသေချာသိလိုက်ရပါသည်။

ရှိစေတော့ ဒါဟာ ခေါင်ရဲ့ကံကြမ္မာပဲလို့ ခေါင်ဘာသာခေါင် တစ်ဖက်သတ်ဖြည့်တွေးပေးလိုက်ပါသည်။

“မောင်ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီလား ခေါင်”

ခပ်ငူငူတွေးနေသော ခေါင်ပခုံးကို မောင်ဟာ ခပ်ဖွဖွဖက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးမေးလာသည်။

“ဟင့်အင်း ခေါင်က မောင်ကိုဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ ခေါင်တွေးနေတာက ခေါင်တို့သာသမီးရတဲ့အခါ မောင်လိုသားလိမ္မာလေး ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲလို့ တွေးနေတာလေ”

စိတ်ချပါ မောင် ရွှေခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့ မောင်မိန်းမက ၅၂၈ နဲ့
၁၅၀၀ အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ တန်းမညှိဘူး မောင်ရဲ့။

အခန်း (၇)

“မမခေါင် ကိုကို ရုံးက ပြန်မလာသေးဘူးလား”

ခန်းဆီးလိုက်ကာစကို ဆွဲဖယ်ပြီး မေးလာသော သုခအမေး
ကြောင့် ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းနေသော ရွှေခေါင်ခေါင် မလုံမလဲဖြင့်
လှည့်ကြည့်ပြီး

“မရောက်သေးဘူး သုခ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို တစ်သောင်းလောက် ခဏပေးပါ မမ၊
မေမေ့ဆီက မုန့်ဖိုးရတော့ ပြန်ပေးမယ်”

ကိုယ့်မရိုးဖြစ်သူ လုံချည်ရင်လျားဖြင့် သနပ်ခါးထိုင်လိမ်းနေပါ
လား ငါ ဒီနေရာမှာ ရှိမနေသင့်ဘူးဆိုသော အသိစိတ်မဝင်သည့်အပြင်
သနပ်ခါးလိမ်းနေသော ခေါင်းစားသို့ ရောက်လာပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး
ပိုက်ဆံလာချေးနေသော သုခကို ခေါင် စိတ်ပျက်မိသည်။

ဒါတင်မကသေး၊ ရီဝေဝေဖြစ်နေသော မျက်လုံးအကြည့်နှင့် ဘီယာနဲ့ ခပ်သင်းသင်းက ရိုးသားပါတယ်ဟု ဘယ်လိုပင်ပြောပြော မရိုးသားကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ ခုတစ်ကြိမ်ဆိုလျှင်တောင် ခေါင် သည်းခံခွင့်လွှတ်၍ ရသည်။ ခုဟာက တစ်ကြိမ်မကတော့ ခေါင် ရေချိုး သနပ်ခါးလိမ်းတိုင်း သုခ အခန်းထဲတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတတ်သည် လိုက်ကာစခြားထားပေမယ့်လည်း ခေါင်းစိတ်က လုံခြုံမှုမရှိသလို အမြဲ ခံစားနေရသည်။

အိပ်ခန်းတစ်ခန်းကို လူပျိုတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်သည် လင်မယား အတူမျှသုံးနေရသည့်အခြေအနေမို့ မောင့်ကို နားပူနားဆာ မလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

“အစ်မ အဝတ်အစားလဲဦးမှာမို့ ပြီးရင်ပေးမယ်၊ သုခ ခုလော လောဆယ် အပြင်မှာသွားစောင့်နေလိုက်လေ”

အရယ်အပြုံးမရှိသော မျက်နှာဖြင့် ခပ်မှန်မှန်ပြောလိုက်သည်။ သုခ ခေါင်းကို အသာကုတ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

သုခ ထွက်သွားတော့မှ ခေါင် အခန်းတံခါးကို ဂျက်ပိတ်လိုက် သည်။ ဒါမှ စိတ်အေးလက်အေး အကျီဝတ်၍ရမှာ။

ဒီပုံအတိုင်းသာ ရှေ့ဆက်သွားလျှင် ခေါင်းအဖို့ အသေကျပ် အနေကျပ်ဖြစ်ရမည့်ဘဝနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ စရိုက်တစ်ဘာသာစီ ကွဲထွက်နေသော မောင့်မိသားစုနှင့်အမြဲနဲ့ခွဲထွက်နိုင်ဖို့ ခေါင် ဒီအတိုင်း

နေ၍မဖြစ်တော့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွန်းအားပေးလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေဆီသွားပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခကို ရင်ဖွင့်ကြည့်သည်။ “ဟယ် သုတ အသိုင်းအဝိုင်းက အဲလိုကြီးလား၊ သုတပုံစံ ကြည့်တော့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့သူလိုပဲနော်၊ ပြောပုံဆိုပုံ နေပုံထိုင်ပုံကအစ တကယ့် သူဌေးသားပဲ”

သူငယ်ချင်းအားလုံး ခေါင်းအတွက် ဝိုင်းဝန်းပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပေးရှာသည်။

“ဒါဆို သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်တန်တဲ့ နှင့်ရဲ့စိန်လက်စွပ်က ရှစ်သိန်းနဲ့ ဈေးဖြတ်ခံလိုက်ရတယ်ပေါ့”

ဆွေဆွေအမေးကို ခေါင် စိတ်မသက်မသာဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြ လိုက်သည်။

“သူတို့စိတ်ထဲမှာ နင့်ကို အချစ်လုံးကြီးအိမ်ထဲ လှိမ့်လာတယ် လို့ထင်ပြီး နင့်မှာပါသမျှတွေကို ဝိုင်းဖဲ့မယ့်အနေအထားမျိုးကြီးနော်၊ သတိလည်းထားဦး မိန်းမ၊ တော်ကြာ ယောက်ျားယူပြီးမှ အမွေရထား တဲ့ ရှိစုမဲ့စုလေးတွေ ပဲ့ကုန်မယ်”

နုမြောတွန့်တိုခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ လူတိုင်းအပေါ် ပေးကမ်းခွန် ကြတတ်သော ခေါင်းအကြောင်းကို သူတို့သိ၍ ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ခေါင်ကလည်း ခေါင်ပါပဲ စိန်လက်စွပ်ကို အရင်းပြုပြီး သူတို့

လောဘကို သိခဲ့သည့်တိုင် မောင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နှင့် စိတ်ထဲမှာ အာယာတ မထားခဲ့။ အမှတ်သည်းခြေမရှိဘူးဟု ပြောရမလိုပင်။

“ငါလည်း မောင့်ကိုအိမ်ခွဲနေကြဖို့ ပြောပါတယ်”

“ဟင် အဲဒီတော့ သူကဘာပြောလဲ၊ ခေါင်းသဘောပဲလို့ မပြော ဘူးလား”

ယဉ်နုက အားမလိုအားမရဖြင့် သူ့ထင်ကြေးကို ပြောသည်။

ခေါင် မသိမသာမဲ့လိုက်ပြီး

“အမလေး ပြောပါလိမ့်မယ်၊ သူက သားအကြီးဆုံးမို့ သူ့အဖေ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့အချိန်မှာ ရှောင်လွှဲသွားလို့မရလို့ပါတဲ့”

“ဟွန်း”

ဆွေဆွေ ဟွန်းခနဲ မှဲ့သည်။

“နင်က အလျှော့ပေးလွန်းပါတယ်ဟာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို ညားခါစမှာချစ်လို့ဆိုပြီး သူတို့အလိုကို စွတ်လိုက်မိပြီဆိုရင် သေချာ တယ် အဲဒီမိန်းမ တစ်သက်လုံးဦးကျိုးပြီသာမှတ်”

“ဆွေဆွေပြောတာ ဟုတ်တယ် ခေါင်ရဲ့၊ သူက သူ့မိသားစုကို သိတတ်တာကို ငါတို့အပြစ်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အစ်မကလိမ်ကကျစ် ကျတဲ့ကိစ္စမှာတော့ ဘုရားမှဝင်မပါတဲ အရှုံးကွက်နင်းပြတာတော့ နင့်အ တွက် မကောင်းဘူး။ တကယ်ဆို သူက နင့်အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သွားပြီ လေ။ နင့်ပြဿနာက သူ့ပြဿနာပဲမို့ သူ့အစ်မနဲ့သူ ထိပ်တိုက်ရှင်းသင့်

ရင် ရှင်းရမှာပဲမဟုတ်လား”

ယဉ်နု ပြောမှပင် ခေါင်လည်း သတိထားမိသွားသည်။ မောင့် အစ်မ စိန်လက်စွပ်ရောင်းရသည့်ငွေကို ခေါင်းအားအကုန်ပေးဘဲ ပြောင် ထားသည့်ကိစ္စမှာ မောင်ဟာ သူ့အစ်မကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ဖြေသိမ့်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ မောင့်မျက်နှာနဲ့ ခေါင်ကပဲ အဆုံးရှုံး ခံလိုက်ရသည်။

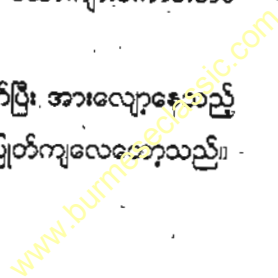
မောင်ဟာ ခေါင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်လိုစိတ်မျိုးမွှေးနေတာလဲ။ ခုအခြေအနေအရဆို ခေါင်ကိုတော့ လင်မယားအဖြစ်ပေါင်းသင်းပြီး သူ့မိသားစုကိုတော့ ကာကွယ်ပေးနေသည့်အနေအထားမျိုးဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ ခေါင် နင်မှတ်ထားဖို့က သားလိမ္မာတွေက မိန်းမတစ် ယောက်အတွက် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းမဖြစ်သလို အိမ် ထောင်ဦးစီးကောင်းတွေကလည်း ဘယ်တော့မှ သားလိမ္မာမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ပဲ”

ထိုစကားက ခေါင်ရင်ဘတ်ကို အဆိပ်ရည်နှင့်လှမ်းပက်လိုက် သလို ခံရခက်လှသည်။

“ဒါဆို ငါ့ယောက်ျားက ငါ့အတွက် ယောက်ျားကောင်းတစ် ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

သူတို့ပြောကာမှ မောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အားလျော့နေသည့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ မြေပြင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျလေတော့သည်။

“ဒါ ငါတို့အမေတွေ အဖေတွေ ပြောပြောနေတဲ့ဒဿနတစ်ခု ပါဟာ၊ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေဖို့မလိုပါဘူး။ ခေတ်ကြီးကိုက ထင်ထားတာတွေ ဖြစ်မလာ မထင်ထားတာတွေဖြစ်နေတဲ့ခေတ်လေ”

“သုတက အဲလိုယောက်ျားဖြစ် မဖြစ်ဆိုတာ ခုချိန်မှာ ဝေဖန်ဖို့ မလုံလောက်သေးဘူး၊ ခေါင်ရဲ့၊ နှင် သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ရဦးမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ခုတော့ နှင့်ကိုသတိပေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ယဉ်န”

“သူ့မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းအလယ်မှာ သုတကို လိုတာထက် ပိုပြီး အလျှော့မပေးနဲ့၊ နှင်တစ်သက်လုံး အလျှော့ပေးသွားရလိမ့်မယ်”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း ထောက်ခံတယ် ခေါင်၊ နှင့်ရဲ့အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးတဲ့စိတ်ကို ခေါက်ရိုးအကျိုးမခံနဲ့”

ခေါက်ရိုးအကျိုးမခံနဲ့တဲ့လား။ ထိုသတိပေးစကားက မောင်နှင့် ခေါင်ကြားမှာ တကယ်လိုအပ်လို့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စေတနာနှင့် သတိပေးစကားတွေကိုတော့ ခေါင်ရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် ဝှက်ထားရမှာပင်။

အခန်း (၈)

“ဒါက ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ရွှေခေါင်ခေါင်”

အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်း မာဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် လှမ်းမေး လာသော ယောက္ခမကို အပြုံးဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ

“စာမူသွားဖို့တာလေ အမေ”

“ဘာစာမူလဲ”

ရော် ခက်တော့နေပါပြီ။ စာမူသွားဖို့ပါတယ်ဆိုကာမှ ဘာစာမူ လဲဆိုတော့ ခေါင် ဘယ်ကပြောပြရမှန်းပင် မသိတော့။ သူ့သားယုထား တဲ့မိန်းမက စာရေးဆရာမဆိုတာကို မသိသေးတာလား။ အသိအမှတ် မပြုချင်တာလား။

“ဝတ္ထုတိုစာမူလေ အမေရဲ့”

“အိုအေ အဲဒီအရည်မရ အဖတ်မရတဲ့အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်တွေကို လျှောက်ဖြုန်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ စာရေးဆရာတွေ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ သုံးလေးယောက်ရှိတယ် အားလုံး ငမ္ဘဲချည်းပဲ”

မျက်နှာသွေးသပ် မညာမတာပြောလိုက်သော စကားကြောင့် စိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် ဒေါသအလျောက် တုန်ပြန်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိ။

ခေါင် ယောက္ခမနား ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“စာရေးဆရာတွေက ငွေကြေးမချမ်းသာပေမယ့် အသိတရားကတော့ သာမန်အိပ်စားကာမကျူးနေတဲ့သူတွေထက်စာရင်တော့ အသိတရားချမ်းသာတယ် အမေ၊ နောက်ပြီး လူတွေရဲ့ယုံကြည်မှုတစ်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ပညာရှင်တွေပဲမို့ ဒီအခွင့်အရေးကို လူတိုင်းမရနိုင်ဘူးလေ၊ အိမ်လည်အတင်းတုတ်ပြီး ထမင်းချက် ဟင်းချက်မိန်းမတွေထက်စာရင်တော့ ခေါင့်ဘဝက တော်သေးတယ် အမေ”

ယောက္ခမမျက်နှာ အိုးမည်းနှင့်အသုတ်ခံရသလို မည်းတက်သွားသည်။

“ရွှေခေါင်ခေါင် ဒါဆိုရင် တို့တွေက အလကားမိန်းမတွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ အမေ”

“အိမ်လည်အတင်းတုတ် ထမင်းချက်ဟင်းချက် မိန်းမတွေဆို

တာလေ”

“ဟော့တော့ ဘုရားရေ အဲဒါ အမေ့ကိုရည်ရွယ်ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ စာရေးတဲ့အလုပ်က အရည်မရ အဖတ်မရဘူးလို့ အမေက ပြောလို့ ခေါင်က ယှဉ်ပြတာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“ရည်ရွယ်ပြီး ပြောခွင့်လည်း မရှိပါဘူး၊ ငါကလည်း ဒီစကားကို ပြောချင်လို့ ပြောနေရတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သားရဲ့ရုံးတက်တဲ့ ယူနီဖောင်းတွေကို ညည်းမလျှော်ဘဲထားလို့ ငါပြောချင်နေတာ၊ ကိုယ်က မိန်းမပဲအေ ဒီအလုပ်ကတော့ တာဝန်ကျေလုပ်ပေးပေါ့၊ မနက်က ငါ့သား အလုပ်ဝတ်သွားတဲ့ ယူနီဖောင်းဆိုရင် တွန့်ကြေနေတာပဲ၊ မီးပူကိုသေသေချာချာ ပြန်အောင်တိုက်မထားဘူး”

ခေါင် မီးပူသိပ်မတိုက်တတ်တာကိုတော့ ကိုယ့်အားနည်းချက်အဖြစ် ခေါင် ဝန်ခံပါသည်။ ယူနီဖောင်း မလျှော်ဘူးဆိုတာကတော့ ခေါင်အပြစ်မဟုတ်။

“ယူနီဖောင်းလျှော်မလို့ မနက်က အဝတ်တွေထုတ်လာသေးတယ် အမေ၊ မမခိုင် သူ့ခြင်ထောင်တွေလျှော်နေတာနဲ့ ရေချိုးခန်းမအားဘူးဆိုပြီး ခေါင် မလျှော်ဖြစ်လိုက်တာပါ။ ဒီညနေ ခေါင် ရေချိုးရင်း လျှော်မှာပါ”

ယောက္ခမနှင့်ရွေးမကြားက အဆင်မပြေမှုဆိုတာ ကမ္ဘာဦးက တည်းက ရှိခဲ့တာမို့ ခေါင်အဖို့ထူးပြီး စိတ်မလှုပ်ရှားတော့။

“ခုလျှောက်ဖို့မလိုတော့ပါဘူး။ အဝတ်လျှော်တဲ့အခါကို ငှားလျှော် နိုင်းလိုက်တယ်။ သုံးထောင်ကျလို့ ငါ ခဏစိုက်ပေးထားတယ် နောက်မှ ပြန်ပေး”

ဪ ငါ့နယ် အဝတ်လျှော်ခ သုံးထောင်ပြန်ရဖို့ အခြေအတင် ပွဲလေးကို ဖန်တီးနေရသေးလားဟု စိတ်ထဲကပဲ တအံ့တဩ ရေရွတ် လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ပေးပါမယ် အမေ”

ခေါင် စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်သုံးရွက်ကို ထုတ် ပေးလိုက်သည်။ ခေါင် ဒီအိမ်ကိုချောက်ကတည်းက အရာရာကို ငွေ ငွေနဲ့ ငွေလမ်းခင်းနေရတာ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်မှမဟုတ် တော့တာပဲ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး”

ယောက္ခမရှေ့မှ ထရန်ဟန်ပြင်စဉ် မေးစရာရှိဟန်တူသော ယောက္ခမကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ညည်းက မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို မလုပ်တော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် အမေ။ လူချင်းတောင် ပေါင်းသင်းပြီးနေပြီပဲ။ မင်္ဂလာပွဲထက် ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးတာလောက်နဲ့ပဲ အကျဉ်းရုံးလိုက် ချင်တာပါ။ ပိုထွက်လာတဲ့ငွေကို ဘဏ်မှာအပ်ထားလိုက်တော့မယ်လေ။ ခေါင် ကိုယ့်ငွေနဲ့ကိုယ် လုံးချင်းဝတ္ထုထုတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားလို့ပါ။ နောက်

ပြီး ဘိုးဘွားအမွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောင်းထားတဲ့ငွေနဲ့ မလိုအပ်တဲ့နေရာမှာ အသုံးမချချင်တော့ဘူး”

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် တစ်လုံးချင်းရှင်းပြနေသော ခေါင် ကိုကြည့်ပြီး ယောက္ခမကြီး နည်းနည်းလေးမျှ ကျေနပ်ပုံမပေါ်။

“ငါက ရပ်ကွက်ထဲဆွေမျိုးထဲ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးမယ်လို့ စကား ကျွဲပြီးနေပြီ ကြမ်းကျွဲတာနှုတ်လို့ရတယ်။ စကားကျွဲတာ နှုတ်လို့မလွယ်ဘူး အဲဒါကို ညည်းသိရဲ့လား”

“သိပေမယ့်လည်း ခေါင်ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး အမေ။ ခေါင် အတွက်ကတော့ မင်္ဂလာစရိတ်ကုန်မယ့်အစား ခေါင်ဘဝအတွက် အခြေခံ စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ အရင်းအနှီးက ပိုပြီးအရေးကြီးတာပါ”

မောင်မိသားစုနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ခေါင် မပြတ်သား၍မရ တော့။ သူတို့အကျိုးအမြတ်ထွက်ဖို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဇွတ်အတင်းစီစဉ်ချင် ကြပေမယ့် ခေါင်ဆန္ဒမပါဘဲနှင့် သူတို့ဘာမှလုပ်လို့မရ။

ခေါင်ရှေ့က မောင် ကာကွယ်မပေးမှတော့ ခေါင်ကိုယ်ခေါင်ပဲ ကာကွယ်ရတော့မှာပေါ့ မောင်ရယ်။

ခေါင် ယောက္ခမရှေ့မှာ ကြာကြာမနေလိုတော့၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် သုခရှိနေသည်မို့ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်း အချို့ တွန့်ဆုတ်၍သွားသည်။

ခေါင်ခြေလှမ်းတွေ ဘာကြောင့်တွန့်ဆုတ်သွားရမလဲဆိုလျှင်

ခေါင်အခန်းထဲဝင်လာသည်ကို မသိရလောက်အောင် သုခ၏အာရုံတွေ
သည် blue movie ဟုခေါ်သော မဖွယ်မရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေကို
ထိုင်ကြည့်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စိတ်ပျက်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ခေါင် အခန်းထဲမဝင်တော့ဘဲ
အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ယောက္ခမ၏မုန်သန်နေသောမျက်နှာကို ပြန်
လည်ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။

ကဲ ဒီအိမ်မှာ ခေါင်အတွက် လုံခြုံမှုပေးနိုင်သောနေရာ ဘယ်
နေရာရှိလဲ။

အခန်း (၉)

“ဘယ်လိုလဲ မောင်၊ ခေါင်တို့ ဒီအခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ
မောင့်ညီနဲ့ပွဲပြီး နေရတော့မှာလား၊ မောင် တစ်ခုခု မကြံတော့ဘူးလား။”

ရုံးကပြန်လာသော မောင်ကို ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပြချင်
ပေမယ့် ဒီကိစ္စက မပြောပြ၍မဖြစ်။ ဒါမှ မောင် သူ့ညီကို သတိပေးသင့်
တာပေးမှာဖြစ်သည်။

“ဂျူး ဒီနေ့ အလုပ်မှာ မောင် အရမ်းပင်ပန်းလာတယ် ခေါင်
ရယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ခေါင်က မောင်ကို နားပူနားဆာတွေ
လုပ်နေတော့ မောင်လည်း ဘယ်ကစပြီး ပြေလည်အောင်လုပ်ပေးရမှန်း
မသိတော့ဘူး။”

မောင်ရဲ့စိတ်မရှည်သော လေယူလေသိမ်းတွေကြောင့် ခေါင်
မောင်ကို တအံ့တသြ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခေါင်က နားပူနားဆာလုပ်နေတာတဲ့လား မောင်၊ အင်းလေ ဟုတ်မှာပါ။ ခေါင်က မောင့်အတွက် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့မိန်းမတစ် ယောက်ပါ။ စိတ်ချ မောင် နောက်ဆိုရင် ခေါင် ခံစားရတာ မှန်သမျှ မောင့်ကို ဘာမှပြောမပြော့ပါဘူး။ ခေါင်တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်ပြီး ခံစားပါတော့မယ်”

မောင့်ရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျမိအောင်ထိန်းပြီး ခေါင် အခန်းပြင် ထွက်ခွဲလိုက်သည်။

ခေါင်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးယောက်ျားဖြစ်တဲ့ မောင့်ကိုတောင် ရင်ဖွင့် ခွင့်မရတော့လောက်အောင် ခေါင်ကံကြမ္မာက ဆိုးဝါးနေပြီလား။ မောင့်ကို အားကိုးယုံကြည်နေတဲ့ ခေါင်ရဲ့စိတ်တွေဟာ ခါးလယ်ကနေ ရိုက်ချိုးခံ လိုက်ရသလို အတုံးအရုံး လဲကျကုန်သည့်နည်း။ ခံစားချက်တွေက ကုန်း မြင့်ပေါ်ရောက်နေသည့် ငါးတွေနယ် ဖျတ်ဖျတ်လှူး၍နေသည်။

မောင်နှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်၍ ရှောင်ထွက်လာရပေမယ့် ကျဉ်းမြောင်းသော မောင်တို့အိမ်ကလေးသည် ခေါင်အတွက် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ငိုကြွေးဖို့ လုံခြုံမှုပေးနိုင်မယ့်နေရာမရှိ။

အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ စသည့်နေရာတွေအားလုံးမှာ မောင့်မိသားစုတွေ တစ်ယောက်တစ်နေရာ စီမှာ ရှိနေကြသည်။

ဒီတော့ ခေါင် ဘယ်နေရာမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငိုကြွေးရ

မလဲ။

ဒီတော့ ရင်ထဲမှာပဲ ဟီးချင်းချ ငိုကြွေးလိုက်ရုံပေါ့။

ဒီညနေ ခေါင် ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိ၍ ထမင်းထွက်မစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ခေါင်ရေ ထမင်းစားမယ်လေ ထကွာ”

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် အစပျိုး ဖို့အတွက် စကားလုံးတွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ ပုံဖော်ကြည့်နေသော ခေါင် နားသို့ မောင် ရောက်လာသည်။

မောင့်လေသံက ခေါင်နှင့်မောင် ဘာမှမဖြစ်ထားသလို ကြည့် လင်လန်းဆန်းနေသည်။

“ခေါင် နေသိပ်မကောင်းလို့ မစားချင်တော့ဘူး မောင်၊ ကိုယ့် ဘာသာပဲကိုယ် သွားစားလိုက်တော့”

“ကျွတ် ခေါင်ကလည်းကွာ”

ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွားပြီး မောင် ခေါင်အနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“ခေါင် တကယ် ခိုက်မဆာလို့ပါ မောင်ရယ်”

“ခုမဆာပေမယ့် ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ ဆာနေမှာပေါ့”

“ရတယ် ခေါင် သန်းခေါင်ကျော် ဆာရင်စားဖို့ မုန့်သယ်ထား

တယ်”

စားပွဲပေါ်ရှိ မုန့်ဘူးကို မေးဆတ်ပြရင်း စာမူတွေကို ဟိုလှန် ဒီလှန်လှုပ်ပြီး မောင့်ရှေ့မှာ အလုပ်ရှုပ်ဟန်ဆောင်ပြလိုက်သည်။

“ခေါင် မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“စောစောက မောင် ပြောလိုက်လို့လေ”

“ဟင့်အင်း စိတ်ဆိုးစရာလား မောင့်ဘက်က ကြည့်ရင် မောင် မုန့်တယ်လေ၊ ကဲပါ မောင့်အမေတွေ ထမင်းစားစောင့်ရလို့ စိတ်မရှည် ဖြစ်နေကြဦးမယ် သွားစားလိုက်တော့”

ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးရွှင်သောအမူအရာဖြင့် မောင့်ကို တွန်း လွှတ်လိုက်သည်။ မောင်က ဒီတော့မှ ပြုံးရွှင်သောအမူအရာဖြင့် ခေါင့် နဖူးကိုနမ်းပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

မောင့်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ပြီး ခေါင့်ရင်ထဲမှာ အမည်မဖော် နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခုက တိုးဝင်၍လာသည်။ မောင့်ရင်ထဲမှာ ခေါင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက်စဉ်းစားပေးရမယ့် အစီအစဉ်အသစ်တွေ လုံးဝရှိပုံမပေါ်တာ သေချာနေပြီဆိုတာ ခေါင် သိလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟင် ခေါင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

မောင့်အဖေ၏မစင်အိုးကြီးကို အော်ဂလီဆန်စွာ သယ်ထုတ် လာသော မြင်ကွင်းကိုမြင်ပြီး တအံ့တဩ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်သားထဲ သွားသွန်ပြီး ဆေးရမယ်လေ မောင်ရဲ့ မမြင်ဘူး လား”

ပြောလည်းပြော အိမ်သာရှိရာ နောက်ဖေးသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားလည်းသွားနှင့် ခေါင့်နောက်ကို မောင် လိုက်လာသည်။

“ပေး ပေး မောင်သွန်ပေးမယ်”

ခေါင် နှလုံးမကောင်းတာ မောင် သိထားသူမို့ အားနာစိတ် ဖြင့် ခေါင့်လက်ထဲမှ သူ့အဖေ၏မစင်အိုးကို လှမ်းယူဖို့ လက်ရွယ်သည်။

“နေတော့ မောင် ခေါင်ပဲလုပ်လိုက်ပါမယ်၊ ဒီအိမ်ကိုးရောက်

ကတည်းက ယောက္ခမရဲ့မစင်အိုးကို သွန်နေကျမို့ ကျင့်သားရနေပါပြီ”
ထိုကိစ္စကို မောင် ဘာမှမသိဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို တအံ့တသြ
ကြည့်ပြီး

“ဘာ ခေါင်းပဲ ဒါတွေသွန်နေရတာလား၊ ယုယတို့က မသွန်
ဘူးလား၊ ဒါကို ဘယ်သူလုပ်ခိုင်းတာလဲ အစ်မလား အမေလား”

မောင်အမေးက ဒေါသသံအနည်းငယ် စွက်၍နေသည်မို့ အမှန်
အတိုင်းပြောပြန်လျှင် ခေါင်က ချွေးမပီပီ သားအမိတွေကို ရန်တိုက်ပေး
တယ်ဟု ပြောဦးမည်။

“ခေါင် ပြောလေ”

“မောင် တော်တော် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတာပဲ၊ ဒီမေးခွန်းကို
ခေါင်းကိုမေးမယ့်အစား ကိုယ့်မိသားစုကိုပြန်မေးပါလား”

ခေါင်းစကားကြောင့် မောင်မျက်နှာ အနည်းငယ်တင်းသွားပြီး
ခေါင်းအနားမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခေါင် မှဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြုပြီး သန့်စင်
ခန်းတံခါးဂျက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ဆို့ခနဲ ဟို့တက်သွားသည်။

“အမေ ခေါင်းကို ဘာတွေလျှောက်ခိုင်းနေတာလဲ အမေ”

မမခိုင်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် စကားတွတ်ထိုးနေသော အမေ
ဘာလဲဆိုသည့်အမူအရာဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ မင်းမိန်းမကို အမေက ဘာခိုင်းနေလို့လဲ”

“အဖေ့ရဲ့အိမ်သာအိုးကို သွန်ခိုင်းတာလေ”

“အေး အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူလည်း မိသားစုဝင်ဖြစ်နေပြီပဲ၊
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတော့ လုပ်ပေးရမှာပဲ၊ ဘာလဲ မင်းကို သူက
မကျေနပ်တဲ့အကြောင်း ပြောလို့လား”

မမခိုင်က ကြားဖြတ်၍ ရန်လိုစွာ ဝင်မေးသည်။

“ခေါင်က ဘာမှမပြောဘူး၊ သူ့ကိုမေးတော့လည်း ဘာမှမဖြေ
ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုတော့ မနိုင်ကွပ်သင့်ပါဘူး၊ ခေါင်က ကျွန်တော့်
မျက်နှာနဲ့ ဒီအိမ်မှာလိုက်နေရတာပါ”

သူတမျက်နှာပေါ်မှာ ခေါင်းအတွက် အားနာခြင်းတွေ၊ စိတ်
မကောင်းခြင်းတွေနှင့်အတူ မိဘနှင့်အစ်မကိုကြည့်သောအကြည့်နှင့် တုန်
ပြန်သော စကားလုံးတွေက မာဆတ်နေသည်။

“ဟဲ့ သား မင်းဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီကိစ္စက ဘာများ
အရေးကြီးလို့လဲ”

“ကြီးတယ် အမေ၊ သားက ခေါင်ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ထားတာ
အမေတို့အိမ်မှာ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ဖို့ခေါ်လာတဲ့ အိမ်ဖော်မတစ်
ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ခေါင်က စာရေးဆရာမတစ်ယောက်၊
သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

အမေနှင့်မမခိုင် တအံ့တသြဖြစ်နေကြပြီး မိန်းမထံလို့ နာရ

သလားဆိုသည့်အပြစ်တင်သောအကြည့်တွေဖြင့် မဲ့ကာရွဲကာ ကြည့်လိုက်ကြပြီး

“သုတ မင်းရဲ့မိန်းမ လုပ်ပေးနေတဲ့သူမဟာ မင်းရဲ့အဖေနေတဲ့ မင်းပထွေးမဟုတ်ဘူး။ မင်းမိန်းမကုသိုလ်တောင် ရသေးတယ်”

“ဒါဆိုရင် မမခိုင်ကလည်း ကုသိုလ်ရအောင် ချီးအိုးသေးအိုး သွန်တဲ့အလုပ်ကို ခေါင့်အစားလုပ်ပေးရမှာပေါ့။ မမခိုင်က သမီးအရင်းပဲ”

သုတ စကားကြောင့် မမခိုင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်၍သွားပြီး

“အမေ အမေသား ရန်လာစနေပြီတွေ့လား။ အစ်မကို ဒီလို တစ်ခါမှ ခံမပြောဖူးဘူး။ ခုတော့ သူ့စိမ်းဖက်လို့ ပြန်ခံပြောတဲ့အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ။ နင့်မိန်းမကို အဖေ့ချီးအိုးသွန်ခိုင်းမိတာနဲ့ နင်က မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်လေ”

ထိုစကားကို အိမ်ထဲမှ ကပျာကယာ ပြန်ထွက်လာသော ခေါင်ကြားလိုက်မိသည်မို့ ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ ထို့နောက် မောင်နုမကြား သားအမိကြား ဝင်ပါ၍မကောင်းသဖြင့် အခန်းကွယ်မှာ အသာရပ်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

မောင့် တက်ခေါက်သံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာပြီး ကြမ်းပြင်ကို တဒန်းဒန်းနင်းပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည့်ခြေသံကိုပါ တစ်ဆက်ထဲ ကြားလိုက်ရသည်။

အခန်းဝတွင် ရပ်နားထောင်နေသော ခေါင်ကိုမြင်တော့ မောင့်

ခြေလှမ်းတွေ နှေးသွားပြီး

“လာ ခေါင် ဒီမှာ ရပ်နားထောင်နေလို့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ စကားတွေ ကြားရမှာမဟုတ်ဘူး”

ခေါင်လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး အခန်းဆီသို့ ခြေသံတဒန်းဒန်း နင်းပြီး လျှောက်သွားသည့်နောက်ကို ခေါင် ဒရောသောပါး လိုက်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ မမခိုင်၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံတွေကို အတိုင်း သားကြားနေရပေမယ့် ခေါင်ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေထွက်ခွင့်မရှိ ခုတစ်ကြိမ်တော့ မောင်က ခေါင်ဘက်က မားမားရပ်ပေးသားပဲဆိုသောအသံနဲ့တင် ခေါင် ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်။

အခန်း (၁၁)

“ရွှေခေါင်ခေါင်”

“ရှင် အမေ”

“လာဦး”

မောင် ရုံးကိုထွက်သွားသည်နှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ မကျေမနပ် ခေါ်သံက အခန်းဝမှ စီခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အတွေးတွေကို စာရွက် ပေါ်မှာချရေးနေသော ခေါင်းအာရုံတွေ ပြန်လည်စုစည်း၍မရတော့မယ့် အတူတူ လက်ထဲမှ ဘောပင်ကို ဒေါက်ခနဲချပြီး အခန်းအပြင်ကို ထွက် ခဲ့လိုက်သည်။

အခန်းဝနှင့် မနီးမဝေး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ယောက်ျားဖြစ်သူ ခပ်တင်းတင်းဟန်အမှုအရာဖြင့်ထိုင်နေပြီး မလှုပ်တလှုပ်လျှောက်လာ သော ခေါင်းကို သံသယအကြည့်တွေဖြင့် ငွေကြည့်သည်။

“ညည်းက ယောက်ျားကို သိမ်းသွင်းတဲ့ပညာကိုလည်း တတ် တာပဲလား”

ယောက်ျား ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောသည်ဆိုတာ သိပေမယ့် တစ် ခါတလေ မသိဟန်ဆောင်တာ အကောင်းဆုံးမို့ ဘာမှမသိသလိုဟန်ဖြင့်

“ခေါင်က ဘာကိုသိမ်းသွင်းမိလို့လဲ အမေ”

“ညည်းယောက်ျားက ညည်းအိမ်သာအိုးသွန်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက် ပြီး ကျုပ်တို့ကို ရန်တွေ့သွားလိုက်တာ”

“အဲဒါ ခေါင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ အမေ၊ ခေါင်ကို ဘာလို့လာပြော နေတာလဲ”

ခေါင်းပုံငြိမ်ခံနေလျှင် ပိုဆိုးတော့မည်မို့ ပြန်ပြောသင့်ပြောထိုက် တာကိုတော့ ပြောရတော့မည်။

“ညည်း မပြောပြဘဲနဲ့ သူသိမလား”

“သူသိအောင် ခေါင်ပြောတာမှမဟုတ်တာ၊ ခေါင်လုပ်နေတာ ကို သူ မြင်သွားတာတော့ ခေါင်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး အမေ၊ ဒီအိမ်ကို ခေါင်စရောက်ကတည်းက အစစအရာရာ သည်းခံစိတ်မွေးပြီး နေလာတာ အမေတို့အသိပါ”

မထူးတော့ပြီမို့ ပြောချင်တာကို တစ်လက်စတည်း ပြောလိုက် တော့သည်။

“မမခေါင်က ဘာတွေ့သည်းခံနေရလို့လဲ၊ ယုယတ်ကရော

မမခေါင်ကို ဘာတွေများအနိုင်ကျင့်နေလို့လဲ”

သင်တန်းသွားဖို့ လှူတပတပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာသော ယုယ ကပါ ကြားထဲက ဝင်ပြောသဖြင့် ပြဿနာက ပြီးတော့မည်မထင်။

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေကိုတစ်ခုချင်း ထုတ်ပြောပြနေလို့ရော ခေါင်ကို အားလုံးကအပြင်ကြည့်မှာမို့လား၊ စိတ်ချပါ ခေါင် အားလုံးနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းပေးပါမယ်”

ယုယ မျက်နှာမှာ လိုတာထက်ပိုကာ မဲ့ရွဲသွားပြီး

“အောင်မလေး စကားပြောပုံကိုက အထက်စီးနင်းဆန်လိုက် တာ၊ ဟွန်း သူများအိမ်မှာလည်း လာကပ်နေသေးတယ်၊ မာနကလည်း တစ်ပြားမှကိုမလျော့ဘူး၊ ကိုကိုတို့များ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကို ရှာယူလာ သလဲမသိဘူး”

ယုယ စကားက မာနတွေကို ထိခိုက်စေရုံမက ပေါက်ကွဲချင် သော ဒေါသတရားတွေပါ တငွေငွေတောက်လောင်လာသည်။

လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး ရင်ထဲကဒေါသကို အပြင်ထုတ်မသုံးမိအောင် စိတ်ကိုသတိကပ်လိုက်သည်။

ရွှေခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ယောက်ျားတွေ ယောက်မတွေနဲ့ ရန်ဖက်ဖြစ်မယ့်အတန်းအစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။

“ခေါင် မအိပ်သေးဘူးလား”

စားပွဲတွင် စာတိုင်းရေးနေသော ခေါင်ကို အိပ်ရာထဲတွင် ဖေ့စ် ဘုတ်သုံးနေရင်းမှ မောင်လှမ်းမေးသည်။

“ဟင့်အင်း မအိပ်သေးဘူး မောင်၊ အိပ်နင့်လေ”

“ည တစ်နာရီကျော်ပြီ ခေါင်ရ”

“အိပ်နင့်ပါတော့ ခေါင် ဒီအခန်းပြီးမှ အိပ်လို့ရမှာမို့ပါ”

တကယ်ဆိုလျှင် မောင်နှင့်အတူတူ အိပ်ရာကိုမဝင်ချင်၍ ခေါင် တမင်အချိန်ခွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကန့်လန့်ကာတစ်ခုသာခြားသော တခြား တစ်ဖက်ရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် မောင့်ညီရှိနေသည့်ဆိုသည့်အသိက မောင်ရင် ခွင်မှာ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး မောင့်ရဲ့အပြုစုအယုအယ အနမ်းတွေကို ရဲဝံ့စွာ မခံယူရဲတာ ခေါင်ရဲ့မဝံ့မရဲစိတ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

အခြေအနေက ဒီလိုဖန်တီးထားပြီး မောင်နှင့်ခေါင်တို့ရဲ့ချစ်ခင် နှစ်လိုဖွယ် သံယောဇဉ်အချိန်ယောက်တွေကို တအိအိဖြတ်တောက်နေသလို ရင်ထဲမှာ စိတ်မသက်မသာ ခံစားရသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း မောင်နှင့်ခေါင်ဟာ ကျောခိုင်းအိပ်ကြရသည့် အချိန်တိုင်း ခေါင် မျက်ရည်ကျမိတာ မောင်သိမည်မဟုတ်။ ခေါင်မှာ လည်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးခွေဝင်ပြီး အိပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေရှိပါတယ် မောင်ရယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို တစ်ယောက်ထဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောပြီး ငိုမိတဲ့ညတွေဟာ ခေါင်အတွက် အင်မတန် ခါးသီးတဲ့ညတွေပါ။ အဲဒီ အချိန်တွေမှာ မောင်ကတော့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကို အိပ်မေးကျနေပြီလေ။

ခံစားမှုတွေက ထပ်ခါထပ်ခါ အသက်ဝင်နေသည်မို့ မျက်လုံး အိမ်မှ မျက်ရည်တို့က စာရွက်ဖြူဖြူပေါ်သို့ သုတ်ခနဲ ကြွေကျလာသည်။ ဒီတော့မှ ကိုယ် ငိုနေမှန်း သတိထားမိတော့သည်။

“ခေါင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက မောင်ဟာ ခေါင့်အနားကို ရောက်နေ သလဲဆိုတာ မသိရလောက်အောင် ခေါင်ဟာ အတွေးတွေနဲ့ နစ်မြှော နေမိပါလိမ့်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မောင်”

“ဒါဆို ဘာလို့ မျက်ရည်ကျနေတာလဲ၊ ခုတစ်လော ခေါင် ကောင်းကောင်းလည်းမအိပ်၊ ကောင်းကောင်းလည်းမစားနဲ့ မောင် သတိ ထားမိနေတာ ကြာပြီ၊ အိမ်သားတွေနဲ့ ဘာပြဿနာဖြစ်ထားလဲ”

ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စတွေကို သုပ်ပေးပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးလာ သော မောင်ကို မငိုမိအောင်ထိန်းပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ခေါင် ဘယ်သူနဲ့မှ ပြဿနာမဖြစ်ပါဘူး မောင်၊ မဖြစ်အောင် လည်း နေနေပါတယ်၊ စိတ်ချပါ မောင်”

မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ် အိမ်မူကိစ္စတွေကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးကာ ညဘက်ရောက်မှ စာရေးခွင့်ရသော ခေါင့်အခက်အခဲကိုရော မောင် မသိဘဲနေပါ့မလား။

“မောင့်မိသားစုအပေါ် ခေါင် သည်းခံပြီးနေပေးနေတယ်ဆိုတာ

မောင် မသိဘဲနေမလား ခေါင်ရယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း မောင်က ခေါင့် ကိုကျေးဇူးတင်တယ်၊ နောက်ပြီး ခေါင့်ဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့ကိုလည်း မောင် စဉ်းစားနေပြီ ခေါင်”

ခေါင် မောင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင် နောက် ကျောမှ မောင်ဟာ သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ခေါင့်နားထင်စပ်မှ ဆံနွယ်စတွေ ကို မောင် နမ်းရှိုက်သည်။

“ကဲပါ မောင်တို့ အိပ်ကြရအောင်နော် မောင် ခေါင့်ကိုအရမ်း ချစ်တယ်၊ မောင်နဲ့ ခေါင်ရဲ့မင်္ဂလာဦးညကို မောင်လိုချင်တယ်၊ ခွင့်ပြုပါ ကွာ မောင့်ကိုမရက်စက်ပါနဲ့”

“ရက်စက်တာမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ဒီအခန်းကျဉ်းထဲမှာ မောင်နဲ့ခေါင်အပြင် တခြားတစ်ယောက်ပါ အတူရှိနေတဲ့အခြေအနေထဲ မှာ ခေါင့်တက်က မောင်လိုချင်တာကို မပေးရဲသေးတဲ့အတွက် ခေါင့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ် ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ် ခေါင် ရှက်လွန်းလို့ သေသွားနိုင် တယ် မောင်ရဲ့ ဒါကြောင့် ခေါင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

မောင်နောက်ကို လိုက်ခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ ခေါင်ဟာ အပျိုစင်ဘဝလေးကို အရှက်တရားနဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် ကျား ကုတ်ကျားဆဲ ဖက်တွယ်နေမိတာ မောင်ကိုမချစ်လို့မဟုတ်တာ။

“ခေါင်လည်း မောင့်ဆန္ဒကို လိုက်လျောချင်စိတ်ဖြမ်းမိတာ ရူး မတတ်ပါပဲ”

“မောင်နားလည်ပါတယ် ခေါင်ရယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ကလည်း ခေါင့်ကိုဖွတ်အတင်း မတောင်းဆိုပါဘူး။ ခေါင့်ကို မောင် သနားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီညတော့ မောင်တို့ချစ်ကြရအောင်ကွာ နော် သုခလည်း အိပ် မောကျနေလောက်ပါပြီ”

ထိုင်နေသော ခေါင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မောင်ဆွဲထူဖေးမသည်။ ခေါင် မဖြင်းရက်ပေမယ့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ကျွတ် ခေါင်ကလည်းကွာ”

မောင်ရဲ့အားမလိုအားမရ ညည်းညူသံထဲမှာ အပြစ်တင်စိတ် တွေ ပါကောင်းပါနေမယ်ဆိုတာ ခေါင်သိပေမယ့် ခေါင်လည်းဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး မောင်။

အခန်း (၁၂)

“ဟင်းအိုးထဲမှာ ငါးဖယ်ဟင်းတွေ တစ်စက်မှမရှိတော့ပါလား”

မီးဖိုခန်းထဲမှ မမခိုင်၏အသံကို အုတ်ကန်ဘေးတွင် အဝတ် ထိုင်လျှော်နေသော ခေါင် ကြားလိုက်ရသည်မို့ လက်တွင်ပေးနေသော ဆပ်ပြာတွေကို ရေဖြင့်ခပ်မြန်မြန်ဆေးပြီး မီးဖိုခန်းရှိရာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။

မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာသော ခေါင်ကို မမခိုင် လှည့်ကြည့်ပြီး

“ရွှေခေါင်ခေါင် ဟင်းက ကုန်ပြီလား၊ ငါက ဘာနဲ့စားရမှာလဲ”

“ခေါင် မမခိုင်စားဖို့ အိုးထဲမှာ ချန်ထားပါတယ်”

“ချန်ထားရင် ရှိရမှာပေါ့၊ ဒီမှာကြည့် တစ်တုံးတစ်ဖဲ့ထောင် မရှိတော့ဘူး”

အိုးကိုစောင်းပြနေသောကြောင့် ခေါင် အံ့သြလွှားပြီး

“ဟော့တော် ဒါဆိုရင် ယုယ သူ့ထမင်းချိုင့်ထဲ အကုန်များ ထည့်လိုက်လားမသိဘူး”

ကျောင်းယူသွားရန်ပြင်ဆင်နေသော ယုယ ထမင်းချိုင့်ကို ခေါင်ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ယုယ ချိုင့်ထဲမှာ မမခိုင်အတွက် ချန်ထားသော ဟင်းတွေရောက်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မမခိုင်၊ ယုယ သူ့ဟင်းနည်းလို့ဆိုပြီး ထပ်ထည့်ထားတာဖြစ်မယ်၊ နေပါစေတော့ ခေါင်တို့လင်မယားအတွက် ဖယ်ထားတဲ့ ကိုယ်တာရှိတာပဲ၊ အဲဒါပဲ ယူစားလိုက်တော့လေ”

ခေါင် ဟင်းနှင့်မစားရတာ ဘာအရေးလဲ။ အရေးကြီးတာက ကျန်တဲ့အိမ်သားတွေ လောက်လောက်ငင စားရဖို့က အဓိကဖြစ်သည်။

ခေါင် စေတနာကိုအသိအမှတ်မပြုသောအမှုအရာဖြင့် မဲ့လိုက်ပြီး ယုယအခန်းဘက်သို့ လှမ်းအော်သည်။

“ဟဲ့ ယုယ ယုယရေ”

“ရှုန်”

ယုယ ကျောပိုးအိတ်လွယ်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ ထမင်းချိုင့်လာယူရင်း လှမ်းထူးသည်။

“နင် ဟင်းတွေအကုန်ထည့်သွားတယ်ဆို”

မမခိုင် အမေးကြောင့် ယုယအကြည့်တွေက ခေါင်ထံသို့ ခိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“မထည့်လို့ရမလား။ ယုယက လူကြားထဲမှာ ထမင်းစားရမှာ ငါးဖယ်သုံးတုံးနဲ့ ဘယ်လိုစားမလဲ ဒုက္ခမပါပဲ ဒီအိမ်မှာ အရင်လို ဟင်းတောင် ဝဝလင်လင် မစားရတော့ပါလား”

ထမင်းချိုင့်ကို ဆောင့်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်သွားသော ယုယကျောပြင်ကို စိတ်မောစွာကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သူက ခေါင်ပဲဖြစ်သည်။ ထိုအခြေအနေကို မမခိုင်ကလည်း အလွတ်မပေ။

“အေးဟေ့ အရင်လို ဝဝလင်လင် မစားရတော့ဘူးဆိုတော့ အရင်တုန်းကလို ကိုယ့်မိသားစုတွေချည်းပဲနေတော့တာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့စိမ်းကဖက်လာပြီပဲ၊ ဒီတော့ မရှိရှိတာ မျှတစားရမှာပဲ မစားနိုင်ရင် ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ငွေကို ကျစ်မထားနဲ့၊ အိမ်စရိတ်ထဲထည့်သုံး”

ယုယကိုပြောသလိုလိုနှင့် ခေါင်ကိုပြောနေမှန်း ခေါင်သိပါသည်။ မင်္ဂလာမဆောင်ဘဲ သိမ်းထားသည့်ငွေရှစ်သိန်းကို သူတို့မျှော်လင့်နေပုံရသည်။

ထိုငွေကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခေါင် ထုတ်မသုံးနိုင်ပါ။ ထိုအတွက်ကြောင့် မောင် ရသမျှလစာကို ခေါင် အပိုင်မစီးပဲ မောင့်အမေကိုသာ အကုန်ပေးခိုင်းသည်။

တကယ်ဆို ခေါင်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ဝင်ငွေကို ကာမပိုင်ဇနီးမယားတစ်ယောက်အနေနှင့် ပိုင်ဆိုင်သင့်သည်ပဲ။ သို့သော် ထိုလောဘကို ခေါင် ပယ်သတ်နိုင်ခဲ့သည်။

အရာရာကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒါတောင် သူတို့ ခေါင့်အပေါ်မှာ အမြင်မကြည်နိုင်ကြသေးသည့်အရိပ်တွေ သိသာထင်ရှား နေ၍ ခေါင်ဘယ်လိုနေရမန်းပင် မသိတော့။ ဒီတော့ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပင် အဝတ်လျှော်ဖို့ ပြန်ထွက်လာလိုက်သည်။

မောင့်အိမ်တွင် နေနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မည်သူနှင့်မျှ ပြဿနာမဖြစ်လိုပါ။ ကတောက်ကဆ မဖြစ်လိုပါ။ မောင့်ကိုလည်း မိသားစု နှင့်မိန်းမကြားတွင် ဗျာများရသုတစ်ယောက်အဖြစ်မျိုး မကြုံစေချင်တာ ခေါင်ရဲ့ဆန္ဒအမှန်ပါ။

ပြဿနာကိုရှောင်တိမ်းနေသည့်ကြားက ပြဿနာတွေက ခေါင် နှင့်အမြဲထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်တိုးရသည်။ သို့သော်လည်း ခေါင် ရအောင် ရှောင်ပါမည်။

မရှောင်နိုင်သည့်အဆုံးမှာတော့ ခေါင် ဒီအိမ်ကနေ တိတ်တ ဆိတ် ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်မှာပါ။

အဝတ်လျှော် ရေမိုးချိုးပြီးတာနှင့် ခေါင် အခန်းထဲမှ မထွက် တော့။ ထမင်းထွက်စားချင်စိတ်လည်းမရှိ၍ မောင် ရုံးကပြန်မလာမချင်း အခန်းထဲမှာ စာထိုင်ရေးနေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ စာရေးစားပွဲ စထိုင်လိုက်သည်။

ရေမိုးချိုးပြီးစဉ် ခန္ဓာကိုယ်က လန်းဆန်းနေပေမယ့် စိတ်က

မလန်းဆန်း။ ခံစားမှုတွေက ချောင်ပိတ်မိနေသလို ထွက်ပေါက်မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းထဲမှ စကားလုံးတွေကို အတင်းထုတ်ကြည့်သည်။ စိတ် ကူးတည့်ရာ ထွက်လာသမျှ စကားလုံးတွေ စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးသည်။ အသက်မဝင်လှ။

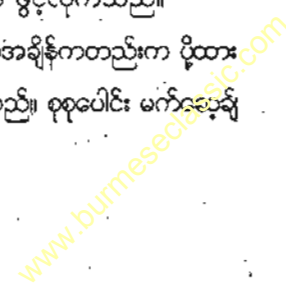
ဘောပင်ကို ဒေါက်ခနဲချကာ စားပွဲပေါ် ခေါင်းအပ်ပြီး မှောက် အိပ်လိုက်သည်။

အတွေးထဲမှာ ခေါင်းထဲမှာ အာရုံထဲမှာ အမည်မဖော်နိုင်သော သောကစုတွေက မထွေးနိုင်မအန်နိုင်။

မျက်လုံးတွေကို ဇွတ်မိတ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ကြည့်သည်။ အိပ်၍မရ။ ဒီတော့ အွန်လိုင်းသုံးကြည့်မယ်ဟူသောအတွေးက လှစ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ခေါင်အလုပ်တွေမအား၍ အွန်လိုင်း မသုံးဖြစ်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လည်း စာအပြန်အလှန် မပို့ဖြစ်။

သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲဆိုတာ သိရလျှင် ခေါင်အတွက် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်တန်ကောင်းပါရဲ့။ ထိုအတွေးနှင့် အတူ အင်တာနက်ဖွင့်ပြီး ဖေ့(စ်)ဘွတ်သုံးရန် ဖွင့်လိုက်သည်။

အင်တာနက်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပို့ထား မှန်းမသိသော စာတွေက တန်းစီ၍ တက်နေသည်။ စုစုပေါင်း မက်နေသလို သုံးစောင်ဖြစ်သည်။

နှစ်စောင်က အွန်လိုင်းပေါ်က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျန်သည့်တစ်စောင်ကိုပို့သောသူကိုတော့ ခေါင်း မသိ။ ဒါ့အပြင် မြန်မာ နာမည်နှင့်မဟုတ်ဘဲ Paul Charles ဟူသော အမည်နှင့်အနောက်တိုင်း အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းစိတ်ထဲ အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၍ Paul Charles ၏ မက်ဆေ့ ကို အရင်ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသော စာတွေဖြစ်ပေ မယ့် ခေါင် ကောင်းကောင်းဖတ်နိုင်သည်မို့ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်လိုက် သည်။

သူ့စာထဲတွင် ခေါင်းကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာသည့်အကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးသော မြန်မာအမျိုးသမီးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်လိုကြောင်းနှင့် သူ့ကို ခင်မင်ခွင့်ပြုပါဆိုသည့်အကြောင်းအရာကို ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီဟု ထင်ရပြီး လူရည်သန် ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်မို့ ခေါင်ကလည်း မိတ်ဖြစ်ဆွေ ဖြစ် အနေဖြင့် Mr. Paul ၏ ခင်မင်မှုကို လက်ခံကြောင်း စာပြန်ပို့လိုက် မိပါသည်။

ခေါင် ပို့လိုက်သော စာတိုကလေး Mr. Paul ဆီရောက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက် နောက်ထပ် သူ့ထံမှ ပြန်ပို့သည့်စာတစ်စောင် ခေါင် မက်ဆေ့ဘောက်ထဲသို့ ကလုံဟူသောအသံလေးဖြင့် တက်လာသည်။

ခင်မင်မှုကို လက်ခံပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သူ

အထီးကျန်နေတဲ့အချိန်မှာ မိတ်ဆွေသစ်တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ ဟာ ဘုရားသခင်က သူ့ကိုကောင်းချီးပေးတာဖြစ်ကြောင်း စာပြန်ပို့သည်။

ခေါင် သူရေးပို့လိုက်သော အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတွေ အစီအစဉ်ဖြင့် တင့်တယ်နေသော စာကိုဖတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ရှင်က အထီးကျန်နေတာ ခေါင်က သောကတွေနဲ့ အကျည်း တန်နေတာပါ”

စိတ်ထဲက ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ကျွန်မကလည်း သောကတွေနဲ့ ခံစားမှုတွေ အကျည်းတန်နေတာပါဟူသော စာကြောင်းကိုရိုက်ပြီး ပြန်ပို့ ကာ တခြားသူငယ်ချင်းတွေ၏စာတွေကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

အားလုံးသိစေချင်နေတာက ခေါင်တစ်ယောက် သုတတို့အိမ်မှာ နေရတာအဆင်ပြေရဲ့လားဟူသော မေးခွန်းမျိုးတွေပဲဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေကို အမြဲ ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်နေကြမို့ ယခု ခေါင် ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာကို အကျဉ်းချုံးပြီး စာရေးပို့လိုက်သည်။

ဖုန်းဆက်ပြောနေလျှင် ဒီအိမ်ကလူတွေ ကြားနိုင်သည်မို့ ယခုလို စာတိုတွေပို့ပြီး ပြောရတာ ပို၍လုံခြုံမှုရှိသည်ဟု ခေါင်ထင်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေဆီ စာပြန်ရိုက်ပို့နေစဉ် Mr. Paul ဆီမှ မက်ဆေ့ ဝင်၍လာပြန်သည်။

ခေါင် စာရိုက်နေရ၍ ဖွင့်မဖတ်အားသေး။

အခန်း (၁၃)

မောင့်ကို ထမင်းစားစောင့်ရင်းနှင့် ခေါင် စာရေးနေတာ ည ဆယ်နာရီပင် ထိုးနေပြီ မောင် မရောက်သေး။ တစ်ခါမှ နောက်မကျဘူး၍ ခေါင် စိတ်ပူစပြုနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းခေါ်ကြည့်သည်။ ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသည်နှင့် တိုးနေသည်မို့ ဖုန်းခဏချပြီး ထမင်းစားရန် အခန်းအပြင်သို့ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။

“ရွှေခေါင်ခေါင် သုတ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်သေးဘူး အဖေ”

လူမမာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ယောက္ခမကို လှမ်းဖြေ ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ပြီး ထမင်းစားရန်ပြင်လိုက်သည်။

သုခပါ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

ဆိုပီစီ ထိပ်ပန်းပုကျွန်းတော်သစ်သည်

“မမခေါင် ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားမယ်”

အပြင်က ခုမှပြန်လာပုံပေါက်သော သုခ ထမင်းခိုင်းမှာဝင်ထိုင် ပြီး ထမင်းစားဖို့ပြောသဖြင့် တစ်လက်စထံ ထမင်းပြင်ပေးလိုက်သည်။

“မမခေါင် ဒီနေ့ ထမင်းစားနောက်ကျတယ်နော်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

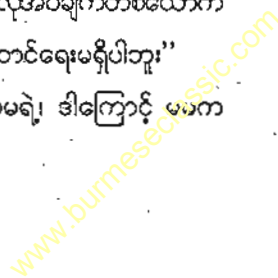
“ကောင်းပါတယ် သုခရဲ့၊ မောင့်ကို စောင့်နေလို့ ထမင်းစား နောက်ကျနေတာ၊ ခုချိန်လောက်ဆို သူလည်း စားပြီးမှပြန်လာလောက် တော့မှာမို့ ခေါင်လည်း စားလိုက်တော့တာ”

“မမခေါင်က ကိုကိုကိုအရမ်းချစ်တယ်နော်၊ မိုက်တယ်၊ ကျွန် တော်လည်း မမခေါင်လိုရုပ်ချောပြီး လင်ယောက်ျားအပေါ် ဂရုစိုက်တဲ့ ဇနီးကောင်းမျိုးရရင် သိပ်ကောင်းမှာ”

ဒီညမှာ ထူးထူးခြားခြား စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောနေ သော သုခကို ထမင်းစားရင်း အလိုက်အထိုက် စကားပြန်ပြောနေရသည်။

“ဖူးစာပါရင် ရမှာပေါ့၊ အဓိကက တစ်ယောက်အပေါ်တစ် ယောက် စာနာနားလည်ပေးနိုင်ဖို့ပါပဲ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ထစ်ဖက်သတ် မဆန်ဘဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မျှမျှတတနဲ့ တစ်ယောက်လိုအပ်ချက်တစ်ယောက် ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်ဆိုရင် မသာယာတဲ့အိမ်ထောင်ရေးမရှိပါဘူး”

“ဟား ဝွတ် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မမရဲ့၊ ဒါကြောင့် မမက စာရေးဆရာမဖြစ်နေတာလား မသိဘူးနော်”

သုခ ထမင်းကို ဟုတ်တပတ်တိမ်စားဘဲ ခေါင်းကို စကားတွေ
ဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောနေသည်။ ခေါင်းမှာသာ အဆာလွန်နေရသည့်အထဲ
စကားပြောရင်း ထမင်းစားနေရ၍ စားမကောင်း။

“ဘာဆိုလဲ သုခရဲ့”

“ဆိုတာပေါ့ မမက တော်ကီလည်း ညက်တယ်။ ဒါကြောင့်
ကိုကိုက နိုက်သွားတာနေမှာ”

ထိုစကားကိုတော့ ခေါင် အလိုက်အထိုက် လိုက်၍ပြောမနေ
တော့။

ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းကိုခပ်မြန်မြန်စားပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှ သိမ်း
စရာရှိတာကို သိမ်းဆည်းဆေးကြော၍ ဘေစင်ရှိရာသို့ ဆေးမည့်ပန်းကန်
အချို့ကို သယ်လာလိုက်သည်။

“မမ ပေး ပေး ကျွန်တော် ဆေးပါမယ်”

ခေါင်းလက်ထဲမှ ဆေးဖိုပန်းကန်အချို့ကို သုခ အလိုက်တသိဖြင့်
လှမ်းယူသည်။ ခေါင်က လက်မခံ ပြန်ဆွဲယူသည်။

“နေပါစေ ခေါင်ပဲ ဆေးလိုက်ပါမယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ ပေးပါ ကျွန်တော်က အငယ်ပဲ ကျွန်တော်
ဆေးပါမယ်”

ခေါင်းလက်ကို ဇွတ်အတင်းဖယ်ပြီး သူ ဆေးမယ်ချည်းလုပ်နေ
သော သုခထံမှ ဘီယာနဲ့က တစ်ချက်ဝေလာသည်။ ခေါင် ဒီထက်ပိုပြီး

ငြင်းမနေချင်တော့၍ သုခလက်ထဲသို့ ဆေးမည့်ပန်းကန်တွေ ပေးလိုက်
သည်။

သုခ ဘေစင်မှာပန်းကန်တွေဆေးနေတုန်း ထမင်းစားပွဲပေါ်
မှာ ရှင်းစရာရှိတာ ခပ်မြန်မြန်ရှင်းပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာလိုက်သည်။

ထိုအချိန်ထိ မောင် ရောက်မလာသေး။ အခန်းနံရံမှာ နာရီကို
ကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ့်တစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ ခေါင် စိတ်ပူစ
ပြုနေပြီ။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖုန်းကို အလီလီခေါ်ကြည့်တော့လည်း စက်
ပိတ်ထားသည်ကလွဲ၍ ဘာမှပိုမထူးခြား။

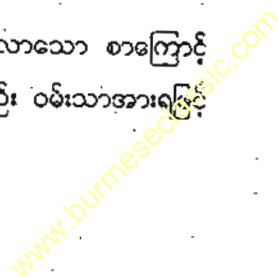
ဒီည မောင်ပြန်မလာမချင်း ခေါင် အိပ်ရဖွယ်မရှိတော့ အိပ်
လည်းအိပ်ချင်စိတ်မရှိ။

မောင်အကြောင်းတွေးပြီး စားပွဲတွင် စိတ်ကနာမငြိမ်စွာ ထိုင်နေ
တုန်း ဖုန်းမှ မက်ဆေ့ဝင်လာ၏။ ခေါင် အင်တာနက်မပိတ်မိ၍ မက်ဆေ့
သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်မို့ ဘယ်ကများ မက်ဆေ့ပို့သလဲဟူသော
သိချင်စိတ်ဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ ရွှေခေါင်ခေါင်”

Mr.Paul ဆီမှ မြန်မာလို နှုတ်ဆက်လာသော စာကြောင့်
ခေါင် အံ့ဩသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်လည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့်
မြန်မာလို ပြန်၍ပို့လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ Mr.Paul ”

“မအိပ်သေးဘူးလား ဒီအချိန်ဆို မြန်မာပြည်မှာ သာယာလှပ တဲ့ ညချမ်းနှင့်အတူ မြန်မာတွေအိပ်စက်နေကြပြီလေ”

“ခေါင် စာရေးနေလို့ မအိပ်သေးပါဘူး။ ရှင်က မြန်မာစာကို လည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေးတတ်သားပဲ”

“ကျွန်တော် မြန်မာစာ သင်ဖူးပါတယ်။ မြန်မာစကားကိုလည်း အရမ်းပြောချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မာမလေး ရွှေခေါင်ခေါင်နဲ့ သူငယ် ချင်းဖြစ်ခွင့်တောင်းမိတာပါ။ ဒါနဲ့ ရွှေခေါင်ခေါင်က စာရေးဆရာမလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အရမ်းကို ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဘိုးက မြန်မာစာရေး ဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မြန်မာသွေး တွေစီးဆင်းနေတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မြန်မာတွေကို ချစ်တယ်”

“ရှင်ဟာ မြန်မာသွေးရောတဲ့ မြန်မာကပြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ တဲ့အတွက် ကျွန်မလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို ဝမ်းသာပါတယ်”

Mr. Paul နှင့် အပြန်အလှန် စာပို့နေသည့်အတွက် ခေါင်စိတ် တွေ အနည်းငယ် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်။

“ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ကို ငယ်ငယ်ကရောက်ဖူးပါတယ်။ အရမ်းသာယာပြီး မြန်မာတွေ ဖော်ရွေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရွှေခေါင်ခေါင်ဘဝ ဖြတ်သန်းပုံကို ပြောပြလို့ရမလား။ Please ကျွန်တော်ကတော့ လက်နဲ့ အမေရိကန် အာဖဂန်နစ်စတန်မှာရောက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ

စစ်တစ်က အရာရှိငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး စတယ် လာရီရိုက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ခန့်က ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ ဆုံးသွားပါပြီ။ စတယ်လာရီရိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ငါးလရှိသွားတဲ့အတွက် ချစ်စရာကောင်း မယ့် ကျွန်တော့်ရင်သွေးလေးကိုပါ စတယ်လာရီအတူ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပါ တယ်။ ကျွန်တော်ဘဝကို စစ်ပွဲတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်လွန်နေစေခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ စစ်ပွဲတွေကိုရှုရှာမုန်းတီးနေသူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ဟာ ပန်းကလေးတွေကိုချစ်တယ်။ လေပြည်တွေနဲ့အတူ လွင့်မျောလာတဲ့ ဂီတသံစဉ်တွေကိုမက်မောတယ်။ နေခြည်တွေနဲ့ တောက်ပနေတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ပြေးတက်ပြီး သီချင်းတွေ အော်ဟစ်သီဆိုရတာကို အရမ်း နှစ်သက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လူ့လောကထဲရောက်အောင် မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကို ကျွန်တော် အမြဲသတိရပြီး သူတို့ညီညာ ခွင့်တွေနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲတမ်း တွေ့ဖြစ်ပါတယ်”

ခေါင်အကြောင်းကိုမေးပြီး သူ့အကြောင်းတွေကို စိကာပတ်ကုံး ရေးပြနေသော Mr. Paul ၏စာကိုဖတ်ပြီး ခေါင်လည်း စိတ်မကောင်းသလို လို ကြည့်နူးသလိုလိုနှင့် ရိုမန့်ဆန်သော တောင်တန်းတွေ ပန်းခင်းတွေ အလယ်မှာ အထီးကျန်စွာ ဆွေးမြေ့နေသော Mr. Paul ၏ပုံရိပ်တို့ကို မျက်ဝန်းထဲမှာ အလိုလိုပုံဖော်မိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်ကလည်း ခေါင်ဘဝကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပုံကို အစပြုပြီး ယခု မောင်နဲ့လက်ထပ်တဲ့အချိန်ထိ

အကျဉ်းချုပ်ပြီး စာပြန်ရေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မက No Single ပါဆိုတာကို Paul ကို သိစေချင်ပါသည်။
ပြီးတော့ မောင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာကိုပါ Paul
သိအောင်ပေါ့။

“မမ ‘မအိပ်သေးဘူးလား’”

စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော Paul ထံ စာပို့နေသော ခေါင်အနားသို့
သုခ ရောက်လာသည်။

“ဪ မအိပ်သေးဘူး သုခ၊ မင်းအစ်ကိုမှ မလာသေးတာ၊
ခေါင် သူ့ကိုစောင့်ရဦးမယ်လေ”

သုခ အနားမှာလာရပ်နေတာကို ခေါင်စိတ်ထဲ သိပ်မနှစ်မြို့မိ
ပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ဟန်ဆောင်စကားဆိုလိုက်သည်။

“ကိုကိုက ဒီအချိန်ဆို ပြန်မလာလောက်တော့ဘူး အိပ်ပါ
တော့”

အနားတိုးကပ်ပြီး အိပ်ခိုင်းနေသော သုခ၏မျက်ဝန်းထဲမှ
အာသိသအရိုင်းများကို ခေါင် ဖျတ်ခနဲ သတိထားမိလိုက်သည်။

“ခေါင် ဒီည အိပ်ဖြစ်တော့မယ် မထင်ဘူး သုခ၊ မင်းပဲ
သွားအိပ်ပါတော့ ခေါင် သူငယ်ချင်းဆီစာပို့ပြီးရင် စာရေးရဦးမှာမို့ပါ”

“အရမ်းညဉ့်နက်နေပြီ မမရ၊ ကိုကိုက ခုချိန်ပြန်မလာလောက်
တော့ပါဘူး ထ အိပ်တော့”

ခေါင်လက်မှောင်းကို ဆွဲထူပေးနေသော သုခ၏အပြုအမူတွေ
အနည်းငယ်ရဲတင်း၍လာပါသည်။ ခေါင် မသိကျိုးကျွံပြု ထိုင်ရာမှထလိုက်
ပြီး

“ခေါင် အိမ်ရှေ့မှာ စာသွားဖတ်လိုက်ဦးမယ်၊ နို့မို့ဆို သုခ
မီးလင်းနေလို့ အိပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

မတ်နှင့်မရီး အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ တစ်ညလုံးအတူရှိမနေ
သင့်ဘူးဆိုတဲ့အသိက ခေါင်ခေါင်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်။

“နေပါဦး မမရ ဒီအချိန်ကြီး အိမ်ရှေ့ခန်း ဘာသွားလုပ်မလို့
လဲ”

သုခ ခေါင်လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ခေါင်စိတ်ထဲတင်းခနဲဖြစ်
သွားပြီး မျက်နှာခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာလဲ သုခ တို့ မောင်ပြန်မလာမချင်း အိပ်မှာမဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့် မင်းဘာသာအိပ်ပါ”

လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ မမနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ထဲလေ၊ မမက
အဲလိုထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့မမကို အိမ်သားတွေက တစ်မျိုး
ထင်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် မမ စာဖတ်လည်း ဒီမှာပဲဖတ်ပါ။ ကျွန်တော်
လည်း မအိပ်ဘူး။ မမကိုအဖော်လုပ်ပေးမယ်”

ရီဝေနေသော သုခ မျက်လုံးတွေကို ခေါင် မနှစ်မြို့ပါ။ ဒီ

အတွက် ခေါင် ဒီအခန်းထဲမှ ခပ်မြန်မြန်ထွက်မှဖြစ်မည်။

“ခေါင်မှာ စာအုပ်ရှိတယ် အဖော်မလိုဘူး။ သုခသာ အိပ်စရာ ရှိတာအိပ်ပါ။ အရမ်းညဉ့်နက်နေပြီ”

ဖုန်းနှင့်ဖတ်ဖို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူပြီး ခေါင် အခန်းအပြင် သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ ဒီထက်အချိန်ကြာ ကြာ ဆက်နေမည်ဆိုလျှင် သုခ၏ရမ္မက်လှိုင်းတွေ ပို၍အံ့ကြွလာပေတော့ မည်။

ခေါင် အိမ်ရှေ့ခန်းထဲရှိ ဆက်တီခုံပေါ်မှာ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေ လိုက်သည်။

ညဉ့်သည် တဖြည်းဖြည်း နက်၍လာသည်နှင့်အမျှ ခေါင်ရင်ထဲ က ဝမ်းနည်းလှိုက်ဖိုခြင်းတွေကလည်း ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးကို တိုးဆောင် ၍လာသည်။

ခေါင် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အခြေအနေက ခေါင်ဘဝရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မဟုတ်ဘူး မောင်ရယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင် ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

မောင်ရော ခေါင်နောက်ကို လိုက်ခဲ့မှာလား။ ခေါင်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ မောင်။ မရိုးသားခြင်းတွေ စုစည်းနေတဲ့ မောင့်ရဲ့အိမ် ထဲမှာ ခေါင် ကြာကြာမနေနိုင်တော့ဘူး။

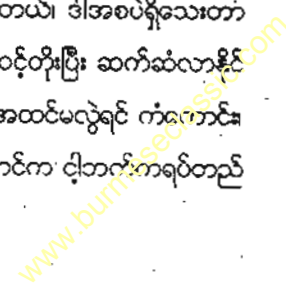

အခန်း (၁၄)

“နင်တကယ် အိမ်ငှားနေတော့မှာလား ခေါင်၊ အကယ်၍ သုတက ကန့်ကွက်ရင်ရော နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါ့အထင်တော့ အခန်းငှားခငွေ မချေခင်မှာ သုတကိုတိုင်ပင်သင့်တယ်”

ခေါင်အခက်အခဲကို သူတို့အားလုံး သိနေကြပေမယ့် တကယ် တမ်းကျတော့ ခေါင်ကို အိမ်ခန်းငှားဖို့ သိပ်ပြီးမထောက်ခံခဲ့ကြ။

“တိုင်ပင်ရင် သူက ကန့်ကွက်ဦးမှာပဲလေ၊ မနေ့ညက သူ ပြန်မလာဘူး၊ တစ်ညလုံး ငါ အခန်းအပြင်မှာ ငုတ်တုတ်နေရတယ်၊ သူညီရဲ့ရုံသဲ့အဖြူအမူတွေကို ငါ ရင်ဆိုင်ရတယ်၊ ဒါအစပဲရှိသေးတာ နော်၊ နောက်ဆိုရင် သုခဘက်က ငါ့ကိုတစ်ဆင့်တိုးပြီး ဆက်ဆံလာနိုင် တယ်၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ မောင်က ငါ့ကိုသူညီနဲ့အထင်မလွဲရင် ကံကောင်း သူ့မိသားစုနဲ့ဘယ်လိုပြဿနာတွေဖြစ်ဖြစ် မောင်က ငါ့ဘက်ကရပ်တည်

ပေးဖို့ဆိုတာ ရာနှုန်းပြည့်မရှိဘူး။ သူ့အမေတွေ အစ်မတွေက ငါက အနေအထိုင်မတတ်လို့ သူ့သားကိုဖြူဆွယ်လို့ပါဆိုပြီး အစွပ်စွဲခံရလိမ့် မယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ ဒီလိုစီစဉ်ရတာပါဟာ”

ရွှေခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမှာရှိနေသည့် အပူသောကတွေ ကို ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နု မျှဝေခံစားပေး၍ရလျှင် ခွဲဝေမှုယူခံစားပေးပါသည်။

“အေးလေ နင်ပြောတာတွေကလည်း တစ်ချိန်မှာ မလွဲမသွေ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲလေ၊ ကောင်းပါတယ် နင် ဒီလိုဖွတ်လုပ်မှ သုတလည်း နှင့်နောက်ကိုပါလာမှာ နို့ဖို့ဆို မိသားစုကိုငဲ့နေတာနဲ့ နင့်အပေါ် သူ တာဝန်မကျသလို ဖြစ်နေတယ်”

ယဉ်နုနှင့်ဆွေဆွေ ထပ်ပြီး ကန့်ကွက်စကားမဆိုတော့။

“အခု ငါ့မှာရှစ်သိန်းရှိတယ်ဟာ၊ အဲဒီငွေနဲ့ပဲ သင့်တင့်တဲ့အိမ် သေးတစ်လုံးလောက် ငှားပေးစမ်းပါ၊ နင်တို့နားမှာ ငှားလို့ရရင် ပိုကောင်း မယ်၊ ဒါမှ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အမြဲတွေ့ရမှာ”

“ငါ့အိမ်နားမှာတော့ တိုက်ခန်းငှားဖို့ရှိတယ်ဟာ ဒါပေမဲ့ အိမ်လေ က တစ်လတစ်သိန်းဆိုတော့ နှင့်မှာရှိတဲ့ငွေနဲ့ဆို ခြောက်လလောက်ပဲ ချုပ်လို့ရမယ်”

“တစ်လတစ်သိန်းတန်တော့ ငှားဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကိုယ် ခွဲနေပြီဆိုရင် လိုအပ်တဲ့အိမ်ထောင်ပစ္စည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ ဝယ်ရဦးမယ်လေ၊ အဲဒီပစ္စည်းပစ္စယဝယ်ဖို့ လက်ကျန်ငွေနှစ်သိန်းလောက်

နဲ့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့က နှစ်ယောက်ထဲနေမှာဆိုတော့ အိမ်ခပ်သေး သေးနဲ့ အိမ်လဲခသက်သာတဲ့အိမ်မျိုးဆိုရင် မဆိုးဘူး၊ ငါးသောင်းခြောက် သောင်းတန်တဲ့ အိမ်မျိုးပေါ့”

“အေးပါ ငါတို့ရှာထားလို့က်ပါမယ်၊ နင့်ဘက်က အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထား”

ဆွေဆွေစကားကို ခေါင် အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက် သည်။

“ခေါင် ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးပြေပါတော့”

မနက်ကတည်းက မျက်နှာချင်းမဆုံဖြစ်အောင် မောင်ပြန်လာ တာနှင့် ခေါင်က ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နုဆီသို့ ထွက်သွားပြီး အိမ်ငှားဖို့ကိစ္စကို သွားတိုင်ပင်သည်။

ယခု အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့လည်း အိမ်ရှေ့မှာ မျက်နှာငယ်ဖြင့် ခေါင် ပြန်အလာကို ထိုင်မျှော်နေသော မောင်ကို တစ်ချက်ငဲ့မကြည့်ဘဲ အခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

မောင် ခေါင်အနောက်မှ လိုက်လာပြီး အခန်းထဲရောက်သည် နှင့် ခေါင်အား အနောက်မှသိုင်းဖက်ကာ စိတ်ဆိုးပြေဖို့ ချောသည်။

ညက ဘာကြောင့်ပြန်မလာတာလဲဟူသော မေးခွန်းကိုလည်း မိန်းမဆန်စွာ မေးချင်စိတ်မရှိ။ မေးဖို့လည်း စိတ်မကူးခဲ့။

“မောင် ညက ဖြိုးသူရရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို ပါသွားတယ်ကွာ၊ အဲဒီမှာ မောင် နည်းနည်းသောက်ပြီး ပြန်မယ်အလုပ်မှာ သူတို့က မောင်ကို မပြန်ခိုင်းသေးဘဲ အတင်းဆွဲထားပြီး မောင်ဖုန်းကိုပါ စက်ပိတ်ထားလိုက် ကြတယ်လေ၊ မောင် သောက်တာ တော်တော်များသွားတော့ အိမ်ပြန်ဖို့ ကိုယ့်ခြေထောက်တောင် ကိုယ်မသယ်နိုင်တော့လို့ ဖြိုးသူရတို့က မောင်ကို သူတို့အိမ်ကို ခေါ်သွားကြတယ်”

အရက်သောက်တတ်တာကို အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို စာမဖွဲ့ချင် ပေမယ့် ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ပျော်အောင်နေတတ်သော မောင်အကျင့်ကို တော့ ခေါင် စိတ်ပျက်မိတာအမှန်ပင်။ ဉာဏ်နည်းတာလား၊ မတွေးမိ ကြတာလား၊ မသိရလောက်အောင် မောင်ဟာ ခေါင်နှင့် ငါ့ညီ ငါသာ မြန်မအိပ်လျှင် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ဘယ်လိုသင့်တော်မလဲဆိုသည့် အတွေးမျိုး မဝင်တာကိုတော့ ခေါင် အံ့သြသည်။

ညက သူ့ညီ၏ရိသုံးသုံးအပြုအမူကို ခေါင်သာဖွင့်ပြောပြီး ပြဿနာရှာလျှင် မောင်အပါအဝင် မောင်မိသားစုတွေကပါ ခေါင်ကို လိုရာစွဲပြောတယ်ဟုသာ အပြစ်တင်ကြပေဦးတော့မည်။ ဒီတော့ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ကာကွယ်မှုဖြစ်တော့မည်ဟု စိစဉ်ပြီးမှတော့ မောင်ကိုလည်း ပြောပြမနေတော့။

ယခု မောင်ကိုပြောရမည့်စကားက ခေါင်တို့အိမ်ကနေပြောင်း ဖို့ကိုပဲ ပြောရတော့မည်။

“ခေါင်က မောင်ကို အပြစ်ပြောနေလို့လား မောင်”
ရုပ်တည်ဖြင့် မေ့ခွန်းပြန်၍ ထုတ်လိုက်သည်။

“ခေါင်က အပြစ်မပြောပေမယ့် မောင်က ရှင်းပြရမှာပဲလေ၊ အမှန်တကယ်ဆို ခေါင်က မောင်ကိုစိတ်ဆိုးသင့်တာပါ။ ခေါင် ခုချိန်မှာ ဘာပြောပြော မောင် လက်ခံမယ် မောင်မှားသွားတယ်ကွာ၊ နောက်တစ်ခါ မောင် မသောက်တော့ပါဘူး”

ခေါင် စိတ်ဆိုးမည်မို့၍ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်နေသော မောင် ကို ခေါင် ဆွဲထားသည့်အစီအစဉ် ဘယ်ကစပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

“ပြီးပြီးသားကိစ္စတွေကို ပြဿနာတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးဖို့ ခေါင် မလိုလားဘူး မောင်၊ ခေါင်တို့အခုတိုင်ပင်ရမှာက ရှေ့ရေးအတွက်ပဲ”

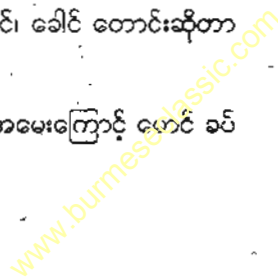
အလေးအနက်ပြောလာသော ခေါင်စကားကြောင့် မောင် ခေါင် ကို အသေအချာကြည့်သည်။

“ရှေ့ရေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ခေါင်တို့အိမ်ခွဲနေသင့်ပြီလို့ ထင်တယ်”
မောင်မျက်နှာ ချက်ချင်းညှိုးကျသွားတာ တော်တော်လေး သိသာ ၏။

“အဲဒါက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မောင်၊ ခေါင် တောင်းဆိုတာ အရမ်းလွန်နေလို့လား”

ခပ်ထုံထုံ မေးလိုက်သော ခေါင်အမေးကြောင့် မောင် ခပ် ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခါပြီး

“ခေါင် မလွန်ပါဘူး ခေါင်တောင်းဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ခေါင် ဆန္ဒတွေကို မောင်က ခုချက်ချင်းကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးချင်တာ ပါ။ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် မောင်တို့နှစ်ယောက် မနီးစပ်နိုင်တဲ့အနေ အထားမှာ ခေါင်အစီအစဉ်က အရမ်းကောင်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ တွေဝေနေရတာလဲ မောင်ရယ်။ ခေါင်မှာ လက်စွပ်ရောင်းထားတဲ့ငွေရှစ်သိန်းရှိတယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံး ငှားနေကြမယ်။ အဲလိုသာနေရရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိမ့် မလဲ။ အဲဒါ ခေါင်ရဲ့အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒတစ်ခုပဲ မောင်ရဲ့။”

ခေါင်လက်ကို မောင် ခပ်ဖွဖွဆွဲယူပြီး နမ်းသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်ပါးပြင်ကို ပွတ်သပ်သည်။ ခေါင်လိုချင်တာ အဲဒီအချောအမြူတွေ မဟုတ်။ မျက်နှာကို အသာအယာ ငဲ့စောင်းရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး

“အင်းလေ မောင့်ကိုအတင်းတော့ မတိုက်တွန်းပါဘူး။ မောင့် သဘောပါ”

“မောင် တစ်ခုရှင်းပြချင်တယ် ခေါင်”

“ပြောကြည့်လေ”

“မောင့်အိမ်က စီးပွားရေးအခြေအနေကို ခေါင်လည်းသိတယ် နော်။ မောင့်ရဲ့လူစာက ဒီအိမ်မှာ အရမ်းအရေးပါတယ်ဆိုတာကို ခေါင် လည်းသိမှာပါ။ နောက်ပြီး အဖေ့ရောဂါအခြေအနေ မမခိုင်တို့ ယုယတို့ သုခတို့တာဝန်ကို မောင်ရှောင်လွှဲလို့ရပေမယ့် အဖေ့တာဝန်ကိုတော့

မောင် ရှောင်လွှဲလို့မရဘူး ခေါင်”

ခေါင်ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျော့ဖို့ အခွင့်အလမ်းမရှိနိုင်သော မောင့် ဖြေရှင်းချက်တွေကို ခေါင် ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ပြန်နားထောင် နေရသလို ပြီးငွေ့ပါသည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ မောင်။ ဘယ်လိုရလဒ်မျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခေါင် လက်ခံပြီးနားထောင်ပေးမှာပါ”

“အကယ်၍ မောင်တို့အိမ်ခွဲပြီးနေပါပြီတဲ့၊ မောင့်လစာကို နှစ်အိမ်ခွဲသုံးရမယ့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ခေါင်အကြည့်တွေ မောင့်ထံသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ သားလိမ္မာဟာ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ပြောသော ယဉ်နတို့စကားက နားထဲပြန်၍ တိုးဝင်လာသည်။

“အဲဒီအခါမျိုးမှာ မောင်ဟာ ခေါင်အပေါ်မှာ ဖာဝန်မကျသလို ဖြစ်သွားမှာကို စိုးတယ်။ ခုလိုပေါင်းနေတာက တစ်လုံးထဲတစ်စည်းထဲ အိုးပေါင်းစားတော့ သိပ်မသိသာဘူး။ မောင်က သားအကြီးဆုံးဖြစ်နေ တော့ အိမ်စရိတ်လုံးဝမထောက်လို့မဖြစ်ဘူး ခေါင်ရဲ့။”

ခေါင် ပြုံးပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းမှ ထွက်ကျချင်နေသော မျက်ရည်တို့ကို မာနတရားက ဟန့်တားပိတ်ဆို့ ထားသည်။

“ကောင်းပြီ မောင်။ ခုလည်း ခေါင်က မောင့်လစာကို အစွန့်

၉၆ ◊

ဗျူး

ထွက်လောက်ပဲ ကိုင်ခွင့်ရနေတာပဲ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် မောင် ရုံးက ထုတ်လာတဲ့လစာ စာအိတ်ကို ခေါင် တစ်ခါမှမကိုင်ဖူးတာ မောင်လည်း အသိပါ။ ခု ခေါင်သုံးနေတာ ခေါင်ဝင်ငွေနှုခေါင် သုံးစွဲနေတာပါ။ တကယ်ဆို ခေါင်က မောင်ရဲ့အကြေးငွေမရတဲ့ ညအိပ်ဖော်သက်သက်အဆင့်ပဲ ရှိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်တို့စည်းတစ်ခုကို မကျော်ဖြတ်ရသေးပါဘူး မောင်။ ခုချိန်မှာ မောင်က ခေါင်နဲ့ မောင့်မိသားစုကို ယှဉ်ပြီးရွေးချယ်တဲ့အခြေ အနေမှာ ခေါင် အပြတ်အသတ်ရှုံးပါတယ် မောင်”

နောက်ဆုံးထိုးနှက်လိုက်သော စကားက မောင့်ရင်ကို ထိသွား ပုံရသည်။ မောင် အရပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မောင့်ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို ခေါင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ ငိုပေါ့ ဒီမျက်ရည်တွေဟာ မောင် မပြတ်သားလို့ကျရ တဲ့မျက်ရည်တွေပဲ။ ခေါင်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး။

ဒါကြောင့် ကြိုက်သလောက်ငိုလိုက်စမ်းပါ မောင်။ မောင်ငိုတာ ကို ခေါင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ထိုင်ကြည့်ချင်လို့ပါ။

မောင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်ပြီး မောင့်မျက်နှာပေါ်မှ တစ်ပုံ ပြီးတစ်ပုံ ပြောင်းလဲလာသော ခံစားချက်အရိပ်တွေကို ခေါင် တစ်မိမိမိ ထိုင်ကြည့်ပေးလိုက်သည်။

ခုချိန်မှာ ခေါင်ဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တောင် မဝေခွဲချင်တော့ပါဘူး။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၁၅)

“ဒါ ဘာလဲမောင်”

ခေါင်စားပွဲပေါ် တစ်သောင်းတန်အသစ်စက်စက် သုံးရွက် လာတင်ပေးသဖြင့် မောင့်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခေါင်းသုံးဖို့ မုန့်ဇိုးလေ”

“ဪ မောင်တောင် လစာထုတ်လာပြီပဲ။ ခေါင်လည်း ပြက္ခဒိန်တွေကို မကြည့်ဖြစ်ဘူး။ ဒါကို ပြန်ယူထားလိုက်ပါ မောင်။ ခေါင် ဘာမှသုံးစရာမရှိဘူး။ ဒီအိမ်မှာ မောင့်မိန်းမအဖြစ်နေပြီး အိမ်မှုကိစ္စလုပ် ပေးရုံနဲ့ ထမင်းနှစ်နပ်စားရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား။ တကယ်ဆို မိဘခွဲ သွားတဲ့ခေါင်ကို မောင်တို့မိသားစုက ကယ်တင်ပေးထားတဲ့သဘောပဲ။ ခေါင်ကတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

ခေါင်စကားတွေက မောင့်ကိုထိုးနှက်သလိုဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေ

၏။

ဗျူးစာပေ

“အောရီးပဲ ခေါင်ရယ် ခုချိန်မှာ မောင့်ကိုမကျေနပ်လို့ ခေါင်လက်ဝါးနဲ့ မောင့်ပါးကိုရိုက်လည်း မောင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံရမယ့် အချိန်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခေါင်အပေါ် မောင်တာဝန်ကျေတာ ဘာမှမရှိသေးဘူးလေ”

“အဲဒါ မောင့်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်ရဲ့အတိတ်ကံအကျိုးပေးကြောင့်ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါကိုတော့ ယူပါ ခေါင်ရယ်။ ခေါင်သာမယူရင် မောင် ခေါင်ကိုမျက်နှာဘယ်လိုပြုရမလဲ။ တကယ်ဆို မောင်က ခေါင်အတွက် တာဝန်မကျေတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်ပါ”

“အင်းလေ ယူထားလိုက်ပါမယ် တစ်ခါတလေ ခေါင်မအားလို့ မောင့်အဝတ်တွေမလျှော်နိုင်တဲ့အခါ ဒီငွေသုံးသောင်းက အဝတ်လျှော်သမားကို ပေးလျှော်ဖို့ လျှော်ခအဖြစ် အသုံးချလို့တော့ ရတာပဲ”

မောင့်အဝတ်သုံးလေးစုံလောက် ငှားလျှော်လျှင် တစ်ထောင်ထောင်ငါးရာပဲ ပေးရလောက်ပေမယ့် ထိုနေ့လိုနေ့မျိုးဆိုလျှင် မောင့်အမေက သူတို့မိသားစုအဝတ်တွေ တောင်းတစ်တောင်းပင်မကသော အဝတ်ပုံကြီးထုတ်ယူပြီး လျှော်ခိုင်းတတ်သည်။ ထိုသို့ ကြုံထိုးဝင်လျှော်ခိုင်းတိုင်း ခေါင်သာလျှင် အဝတ်လျှော်ခ လေးငါးထောင်ခန့်ကို စိုက်ရှင်းပေးလိုက်ရသည်သာများသည်။ ဒါကို မောင်ဘယ်သိပါ့မလဲ။ သိအောင်ပြောလည်း မပြုချင်တော့။ မောင့်မိသားစုအကြောင်းကို ခေါင်ထက် မောင်ကပိုသိနေမှာပါ။

“ဪ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် မောင်ရုံးပိတ်တယ်ဆိုတော့ မောင်တို့လင်မယား ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမလား ‘ဖွဲ့စံဘွတ်ခ်ရွာ’ ရယ်ရတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ခေါင် စိတ်ဆိုးပြေစေရန် လိုက်ချောနေမှန်း ခေါင်မသိဘဲနေပါမလား။

“ဟင့်အင်း ခေါင် စာမူတွေအရမ်းအရေးကြီးနေတယ် မောင်၊ မောင်ရုံးပိတ်တုန်း ခေါင်ကိုယ်စား မောင်က အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူခေါင်က စာရေးမှဖြစ်မယ် မောင်”

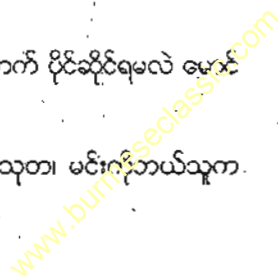
“အင်းလေ ဒါဆိုလည်း ခေါင် စာကိုဖြောင့်အောင်ရေး၊ ခေါင်ကိုဘယ်သူမှလားမနှောင့်ယှက်အောင် မောင် ကာကွယ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

ပြောရင်း မောင်ပါးပြင်နှင့် ခေါင်မျက်နှာကို လာအပ်ပြီး နမ်းခိုင်းသည်။ ခေါင်ဟာ မောင်စိတ်ချမ်းသာဖို့ မောင့်ပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်ပါသည်။

ဒီလိုအချိန်ကာလတွေဟာ ခေါင်အနားမှာ အကြာကြီးကြည့်နူးမှုပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ခေါင်သိပေမယ့်လည်း တစ်ခါတလေ မလွတ်တမ်းဖမ်းဆုပ်ထားချင်တယ် မောင်။

အဲဒီအချိန်ကို ခေါင် ဘယ်တော့လောက် ပိုင်ဆိုင်ရမလဲ မောင် သိလား။ ပြောစမ်းပါ မောင်ရယ်။

“အမလေး ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သုတ၊ မင်းကိုဘယ်သူက

ဒါတွေလုပ်ခိုင်းတာလဲ”

ရေချိုးခန်းအုတ်ကန်ဘေးတွင် အဝတ်ထိုင်လျှော်နေသော သူတို့ကို အမေမြင်သွားပြီး ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

“ဘယ်သူက လုပ်ခိုင်းရမှာလဲ အမေရ ကိုယ့်အိမ်အလုပ်ပဲ ကိုယ်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ မင်းမိန်းမကရော”

“သူ စာရေးနေတယ်၊ သားရှိတဲ့ရက်လေး သူ့အလုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါစေ”

ခေါင်ဘက်က ကာကွယ်ပြီး ပြောပေးနေသော မောင့်စကားသံတွေကို အခန်းထဲမှ စာရေးနေသော ခေါင် အတိုင်းသားကြားနေရပါသည်။ သို့သော် ခေါင် အခန်းအပြင်ကို ထွက်ဖို့စိတ်ကူးမရှိ။ အသံတွေကတော့ ဆက်ကြားနေရဆဲ။

“ဪ သားရှိတဲ့ရက်လေး သူ့အလုပ်ကိုလုပ်ပါစေဆိုတော့ မင်းမရှိတဲ့ရက်တွေမှာတော့ ငါတို့က မတရားခိုင်းနေလို့ အလုပ်မလုပ်ရဘူးဆိုတဲ့သဘောလား သုတ၊ ဟမ် ပြောစမ်းပါဦး”

စကားအထအနကောက်ပြီး လိုရာဆွဲတွေးပြီး ပြောတတ်သော မောင့်မိသားစု၏စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းမှုများကို မောင် လက်တွေ့သိမြင်ပါစေတော့ဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် အခန်းထဲမှသာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ကျွတ် အမေရာ တိုးတိုးပြောပါ။ ခေါင် ကြားသွားပါ့မယ်ဗျာ၊ သား တောင်းပန်ပါတယ်”

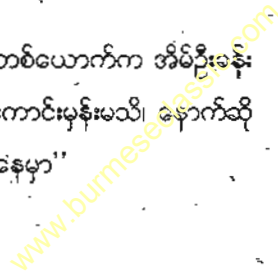
“ကြားပစေလေ မင်းက မိန်းမကြားမှာတော့ ကြောက်တယ် အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မလုပ်သင့်တာတွေတော့ လုပ်နေတယ် နိုလား၊ ဒီအလုပ်က မိန်းမတွေ လုပ်ရမယ့်အလုပ် မင်းကဝင်ပြီး မယောင်ရာဆီမလှူးစမ်းပါနဲ့ သွားထားခဲ့၊ မင်းမိန်းမကိုလာလျှော်ခိုင်းလှည့်”

“သူ မအားဘူး အမေ၊ စာရေးနေတယ်၊ နောက်ပြီး ဒါတွေကို သူလျှော်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ သားဘာသာယူလျှော်တာ၊ သူနဲ့သားနဲ့ကလင်မယားလေ၊ ဘယ်အလုပ်မဆို ယောက်ျားအလုပ် မိန်းမအလုပ် တွက်ကပ်နေလို့ရမလား၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်လုပ်ရမှာပေါ့”

“အမလေး ဘုရား ဘုရား ခုမှ တာဝန်ယူချင်တဲ့စိတ်တွေက မိုးထိနေပါလား၊ နင် မိန်းမမယူခင်တုန်းက ဒီအလုပ်တွေကို ဘယ်နှခါလုပ်ပေးဖူးလို့လဲ”

ပြောလေ ကံလေဆိုသလို အမေအသံက ပို၍ပို၍ ကျယ်လာသဖြင့် သူတို့ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်။ ခေါင်အပေါ် အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားတစ်ယောက်တာဝန် မကျေပွန်သူဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထင်မှတ်ထားမိ၍ ခေါင် ကျေနပ်အောင် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေကအစ ဂရုတစိုက်လိုက်လုပ်ပေးနေတာပါ။

“အမေ အမေသားက နွားပဲ၊ ဟိုတစ်ယောက်က အိမ်ဦးခန်း တက်ပြီး အီးပါနေတာတောင် ဒင်းက နာရကောင်းမှန်းမသိ၊ နောက်ဆို အတွင်းခံဘောင်းဘီပါ လျှော်ချင်လျှော်ပေးနေမှာ”

မမခိုင် အမေနှင့် သုတအနားသို့ ရောက်လာပြီး အမေဒေါသကို လာဆွသည်။ ကြမ်းတမ်းသော မမခိုင်စကားအဆုံး ခေါင် အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်ပြီး

“အမေရော မမခိုင်ရော ကိုယ်လိုရာကိုဆွဲပြောကြတာပဲ၊ ခေါင်က ကိုယ့်အတွင်းခံဘောင်းဘီကိုတောင် ကိုယ့်ယောက်ျားကိုလျှော်ခိုင်းရလောက်တဲ့အထိ မယုတ်မာပါဘူး။ ကဲ မောင် ခေါင်မပြောဘူးလား မောင်နဲ့ခေါင်ကြားက အပေးအယူမှုတဲ့မေတ္တာတရားတွေကို မောင့်မိသားစုက မရှုစိမ့်နိုင်ပါဘူးလို့ ခု မောင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင် ပြောမှဖြစ်တော့မည်။ အဘယ်ကြောင့် ပြောသလဲဆိုလျှင် ခေါင် ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းဖို့အတွက် ခိုင်မာတဲ့အကြောင်း ပြချက်တစ်ခုလိုအပ်လာ၍ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို မောင့်ကို ခေါင် ဘယ်တုန်းကမှ မိသားစုနှင့် ရန်တိုက်ပေးသောစကားမျိုးကို မဆိုခဲ့ဖူးတာ မောင်အသိဆုံးပါ။ ထို့ကြောင့် ထင်သည် မောင့်မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့ဩရိပ်တွေနှင့် ခေါင်ကိုအလောတကြီးကြည့်ပြီး

“ခေါင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ခေါင် ပြောသလိုမျိုး မောင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဖူးပါဘူး”

မောင့်ဘက်က အငမ်းမရ ဖြေရှင်းပေးသည့်တိုင်အောင် မောင့်အမေနှင့်အစ်မ၏အကြည့်တွေကတော့ ခေါင်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပြာကျ

သွားနိုင်လောက်သည်။

“ညည်း တကယ်တတ်နိုင်တာပဲနော် ရွှေခေါင်ခေါင်၊ ဒီအိမ်ပေါ်ကို စရောက်ကတည်းက ငါတို့ကို အမျိုးမျိုးတိုက်ခိုက်တယ်၊ ယုတ်ဆွအဆုံး မင်္ဂလာပွဲစဉ်ပေးခဲ့တာတောင် ညည်းက ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ဖျက်တယ်၊ ငါတို့ကို မယုံဘူးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်၊ အခု တို့သားအိမ်တွေ ခုလိုကတောက်ကဆဲ ဖြစ်အောင် ညည်းရန်တိုက်ပေးတယ်”

“ဟာ အမေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

မောင် ကြားထဲက အားနာလွန်း၍ အမေ အစ်မနှင့်ခေါင်ကြားထဲမှာ ဗျာများနေရသည်။

“ခါဆိုရင်လည်း အဲဒီလို ရန်ပွဲတွေမဖြစ်ရအောင် ခေါင် ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းပေးပါမယ် အမေ”

ခေါင်ဘက်က တုန်ပြန်သည်စကားမှာ ထိုစကားကလွဲပြီး တခြားမဖြစ်နိုင်။

မောင်နှင့်အတူ မောင့်အမေနှင့်အမ ဘာစကားမှပြန်မပြောနိုင်အောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ မောင်၊ ခေါင်နဲ့အတူ လိုက်မှာလား”

လိုက်တာ မလိုက်တာ မောင့်အပိုင်း ခေါ်ရမှာက ခေါင်အပိုင်းမို့ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အို အိမ်ပေါ်ကဆင်းတာ ငါ့သားခေါ်စရာလား၊ ညည်းဟာ

ညည်းတစ်ယောက်ထဲဆင်း၊ အေး ဆင်းပြီးရင်တော့ ပြန်တက်မလာနဲ့ နော်”

လူကြီးမဆန်စွာပြောသောစကားမို့ ခေါင်ဘက်ကလည်း အလျှော့ပေးတော့မည်မဟုတ်။

“စိတ်ချပါ အမေ၊ ခေါင်က ကျောခိုင်းပြီးသွားရင် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ယောက္ခမတော် လိုက်ရပေမယ့် အမေတို့က ချွေးမအဖြစ် အလိုမရှိမှတော့ ခေါင် ဒီမှာ ဆက်နေလို့ ဘာထူးမှာလဲ”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဇီးရွက်ခန့်သာရှိတော့သော မောင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး

“က မောင် ခေါင်ကတော့ သွားတော့မယ်၊ မောင်ဆန္ဒရှိရင် လိုက်ခဲ့လို့ရတယ်၊ ဆန္ဒမရှိရင် နေခဲ့လို့ရတယ်”

ပြတ်သားရဲရင့်သောစကားကိုပဲပြောပြီး ခေါင် အခန်းရှိရာသို့ ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် လျှောက်လာလိုက်သည်။

ယောက္ခမတွေ ယောက်မတွေထံမှ မောင့်အား မင်းလိုက်သွားစ ရာမလိုဘူးဟု ပြောနေသောစကားသံတွေကို ခေါင် ကြားနေရပေမယ့် မောင် ခေါင်နောက်ကို လိုက်ဖို့မလိုက်ဖို့ကို သိပ်ပြီးမမျှော်လင့်တော့ပါ။

မောင့်ဆန္ဒပါပဲ။

အခန်း (၁၆)

“ဟယ် နင်တကယ်ကြီးဆင်းလာတယ်”

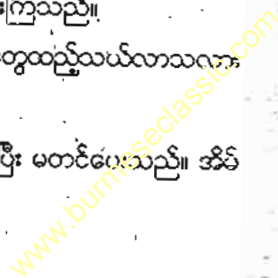
စာအုပ်သေတ္တာနှင့် အဝတ်သေတ္တာသယ်ပြီး ဆင်းလာတာဟု ပြောသော ခေါင်စကားကို ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်န မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြင့် မေးကြသည်။

“ဪ ခက်ပါရဲ့၊ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ဆင်းလာပါတယ်ဆိုမှ မြင်ရုံနဲ့မသိကြဘူးလား၊ ဘယ်နှယ် ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ လာ ဝိုင်း သယ်ကြဦးလေ”

တက္ကစီကားပေါ်မှ တက္ကစီဆရာ ချပေးသွားသော လက်ဆွဲ သေတ္တာကို ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်န ဆင်းသယ်ပေးကြသည်။

“အမလေး သေတ္တာထဲ ကျောက်ခဲတွေထည့်သယ်လာသလား မသိဘူး လေးလိုက်တာ”

ယဉ်န စာအုပ်သေတ္တာကို ဒရွတ်ဆွဲပြီး မတင်ပေးသည်။ အိမ်

ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဆွေဆွေက အလောတကြီးမေးတော့သည်။

“နင် သုတနဲ့ စကားများလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး သူ့အမေတွေ အစ်မတွေနဲ့”

“ဒါဆို သူက နင် ခုလိုဆင်းလာတာကို မဆွဲဘူးလား”

“ဆွဲတာပေါ့ ဒူးထောက်မတတ်ပဲ၊ နင်တို့လည်း ငါ့အကြောင်း သိပါတယ်၊ ငါက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြင်တတ်ဘူး။ သူ ငါ့ကို မပြတ်နိုင်ရင် ငါနဲ့လိုက်နေပေါ့၊ ဒါပဲရှိတယ်လေ”

ခံစားချက်တွေကို လူမမြင်အောင် ဖုံးဖိကာ မာနဖြင့် တင်းခံ နေသော ခေါင်းကို ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နု စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။

“ခုလောလောဆယ်တော့ ငါ နင်တို့နဲ့ခဏနေဦးမယ်၊ ခြောက် ဒါနဲ့ ယဉ်နု နင်ပြောတဲ့ လုံးချင်းပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးကရော လူဆင်း သွားပြီလား”

“ဒီလကုန်မှဆင်းမှာလေ၊ နင်နေဖို့သေချာရင်တော့ အိမ်ရှင်ဆီ သွားပြီး စရံသပ်ထားကြမယ်၊ အဲဒီလူတွေဆင်းတာနဲ့ နင်တန်းပြီးတက်လို့ ရတာပေါ့”

“အေးလေ အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း အိမ်ငှားဖို့ အရေးတကြီးလိုနေတာနဲ့ဆိုတော့ တခြားမှာရှာမနေတော့ဘူး၊ လကုန်ဖို့ ရက်ကလည်း သိပ်မှမလိုတော့တာ”

လုပ်သလိုမဖြစ်၍ ဖြစ်သလို လုပ်တတ်တာ ခေါင်းရဲ့ဗီဇပေါ့။

မောင်ကတော့ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မသိ။

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်အထိ မောင့်ရဲ့တောင်းပန်သံတွေက နားထဲမှာလှည့်ထွက်နေဆဲ။

ခေါင်နဲ့မောင်မိဘတွေ ဘယ်သူ့ကိုပဲရွေးရွေး မောင့်အပေါ် နားလည်တတ်အောင် ကြိုးစားကြည့်မှာပါ။

“ခုကိစ္စမှာ ခေါင် ဘာလွန်လို့လဲ အမေ၊ ခေါင်လိုရွေးမမျိုးမို့ လို့သာ အမေတို့အိမ်ပေါ်ကနေ ခုလိုအေးအေးဆေးဆေး ဆင်းသွားတာ ပါ”

ခေါင်းရှေ့မှာ မားမားမရပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည့် သုတ၏ဒေါသတွေက အမေနှင့်အစ်မဆီမှာ စုပုံ၍သွားသည်။

“သား မင်းခေါင်နောက်ကို လိုက်သွားပြီး ပြန်ခေါ်”

အဖေ ခုတင်ထက်မှာ လှဲနေရင်းမှ ပလုံးပထွေးအသံဖြင့် ခေါင် ကိုသွားပြန်ခေါ်ဖို့ လှမ်းပြောသည်။ အဖေစကားကို အမေ လက်မခံသော ဟန်ဖြင့်

“အို သူ့ဟာသူဆင်းသွားတာပဲ ကျွန်မသားက ဘာလို့လိုက် ခေါ်ရမှာလဲ၊ ရှင်မကြားဘူးလား ရှင်ရွေးမပြောသွားတာ”

“မင်းစိတ်တွေ ခုထိနိမ့်ကျနေတုန်းလား၊ မင်းတို့သားအိမ်အတွက် တူပဲ၊ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမြင်တဲ့စိတ် မဖွေး ကြဘူး”

“ကျွန်မက သူ့အပေါ် ဘာများယုတ်မာနေခဲ့လို့လဲ”

“စိန်လက်စွပ် ရောင်းတဲ့ငွေတွေကို နင်တို့ဖြတ်ခုတ်ထားတယ် ဆိုတာ ငါမသိဘူးများ မှတ်နေလား”

အဖေစကားကြောင့် သူတို့ အကြည့်တွေ အမေနှင့်အစ်မဆီသို့ ဖိုင်းခနဲ ရောက်သွားသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် ဘာမှမပြောနိုင်တော့။

“လုပ်ရက်လိုက်ကြတာများ သားကတော့ ခေါင် အထင်လွဲနေ တယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ”

ခေါင်အပေါ် အကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့မှုတွေက တစ်ခုထဲမကတော့ ပါလား။ ဒါတောင် ကိုယ်မသိခဲ့တာတွေအများကြီးရှိပြီးမှာ။

“သား မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ သွားခေါ်လေ”

“ကျွန်တော်ခေါ်လည်း သူ့လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး အဖေ၊ သူ့ကို မဖြတ်နိုင်တဲ့ကျွန်တော်က သူ့နောက်ကိုလိုက်သွားရတော့မှာပေါ့”

သူတို့ စကားကြောင့် အမေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး

“ဪ မင်းက မိဘကိုလုပ်ကျွေးလာရတာ စေတနာမရှိတော့ လို့ မယားနောက်လိုက်သွားတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“သူ့လုပ်စာကို အဖေအဖေမေ စားနေရတာပဲဆိုပြီး အနိုင်ကျင့် ထွက်သွားမှာကို တားမနေနဲ့ အမေ၊ ကိုသက်အောင်ပို့တဲ့ငွေနဲ့ သမီးက အဖေအဖေမေကိုကျွေးမှာပေါ့”

မမခိုင်က နယ်မှာအလုပ်သွားလုပ်နေသော သူ့ယောက်ျား အား

ကိုးနှင့်ပြော၏။

“လိုရာကိုဆွဲမပြောပါနဲ့ မမခိုင်ရား မိဘကိုကျွေးတာများ ကျွန် တော်ထွက်သွားမှကျွေးရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် စေတနာရှိရင် ကျွန်တော်လုပ်စရာရှိရှိ မရှိရှိ ကျွေးလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်တော့ မမခိုင်က မိဘကိုကျွေးတာမတွေ့ဘူး။ မိဘဆီက ကပ်စားနေတာပဲ မြင် တယ်”

အစ်မအကြီးပဲဆိုပြီး အမြဲတမ်း ညှာတာသော သူ့က ဒီတစ်ခါ တော့ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောပစ်လိုက်၏။

“အမေ အမေသားပြောတာ ကြားလား။ အဲဒီလို ဘယ်နှခါ ပြောဖူးလို့လဲ။ ခုတော့ မိန်းမနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက် တာနဲ့ပဲ အပြစ်ရှာပြီလေ”

ထင်ကြေးဖြင့် လိုရာဆွဲတွေးပြီး တစ်ဖက်သတ်ပြောနေသော အစ်မကို ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မပေးချင်တော့။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။

ဒီနေ့နဲ့ဆို ခေါင် ဆင်းသွားတာ ငါးရက်မြောက်ရှိလွန်းပြီ။ ခေါင် ဆီဖုန်းဆက်သော်လည်း အချိန်ပြည့်ဖုန်းပိတ်ထားသည်။ ခေါင် သူ့ကို တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဆိုသည့် ဖုန်းရိုက်စိတ်က အရာရာကို အသက် မပါစွာ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေရသလို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတော့။

ခေါင်အပေါ်မှာ သူမကောင်းခဲ့ပါဘူး။

အခန်း (၁၇)

“ဟယ်လို ဟန်နီ၊ နေကောင်းရဲ့လား။ ကိုယ့်ဆီကို စာ ဘာကြောင့်မပြန်တာလဲ၊ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့သူလို့တော့ မမြင်လိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ် ဟန်နီကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်မိလို့ပါ”

“ဟန်နီရေ ဒီနေ့ ကိုယ်အရမ်းပျော်တယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ် ရာထူးတိုးတယ်ကွာ”

“ဟိုင်း ဟန်နီ မ ကိုယ့်ဆီကို စာပြန်ပါကွာ”

“ဟေး ဟန်နီ please တကယ်နေနိုင်တယ်ကွာ ကိုယ် နေ့တိုင်း မင်းရဲ့မက်ဆေ့ကိုမျှော်နေတာပါ”

ခေါင် အွန်လိုင်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် မစွတာပေါလ်ချာလီထံမှ မက်ဆေ့တွေ တန်းစီ၍ဝင်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ အားနာစိတ်နှင့်အတူ စာတွေကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖတ်လိုက်သည်။

ဒီရက်တွေမှာ ပြောင်းရွှေ့သည့်ကိစ္စတွေဖြင့် ခေါင်ချာဆိုင်းနေသော ခေါင်မှာ အွန်လိုင်းပေါ်မတက်ဖြစ်၍ ပေါလ် ပို့ထားသည့်စာတွေကိုလည်း မဖတ်မိ။

ထို့ကြောင့် အားနာစိတ်နှင့်အတူ စာပြန်ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ပေါလ် ခေါင် ဒီရက်ပိုင်း အလုပ်တွေရှုပ်နေသလို စိတ်ဖိစီးမှုတွေကြောင့် လိုင်းပေါ်ကို မတက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပေါလ်ရဲ့စာတွေကို မတွေ့တာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ပါတယ်”

သူ လိုင်းပေါ်မှာမရှိလည်း ရှိတဲ့အချိန်မှာ ဖတ်၍ရနိုင်သည်မို့ စာပို့ထားတာမများ။ သို့သော် မက်ဆေ့က ချက်ချင်းဝင်လာသည်။

“ဟော့တော် ကိုယ်တော်ချောက လိုင်းပေါ်မှာရှိနေတာပဲ”

“ကိုယ့်ရဲ့ဟန်နီလေးရေ ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်ဆုတောင်းပြည့်ပြီပေါ့။ အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး ပင်ပန်းနေတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ”

“ဂရုစိုက်ပေးတာ ကျေးဇူးပါ”

ခေါင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စာပြန်ရိုက်ပို့လိုက်သည်။

“ဟန်နီ ခုရော အလုပ်တွေရှုပ်နေလား။ ကိုယ်တို့စကားခဏပြောလို့ရတယ်မို့လား”

“ရပါတယ်”

ဟူသောစာကိုရိုက်နေရင်းမှ ခေါင် နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ည ဆယ့်တစ်နာရီပင်ကျော်ပြီ။ အိမ်ပြောင်းခါစမို့ ဆွေဆွေနှင့် ယဉ်နုက ခေါင်နှင့်အဖော်ခဏလာနေပေးပေမယ့် သူတို့က အစောကြီး အိပ်တတ်ကြသမို့ ဆယ်နာရီကတည်းက အိပ်ရာအလျှိုလျှိုဝင်ကြသည်။

ခေါင်မှာသာ အလုပ်တာဝန်တွေက မပြီးပြတ်သေးဘဲ စာရေးစားပွဲဆက်ထိုင်ရသည်။ ခေါင်ဘဝအတွက် ခေါင်ဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နေရသည့် အနေအထားမို့ ခေါင် ရင်ထဲက သောကအပူတွေကို စာဖွဲ့နေ၍မရ။ မောင့်ကို သတိရနေပေမယ့် နာကျင်စိတ်ဖြင့် အတွေးထဲကို အဝင်မခံမိ။

ခေါင်က မောင့်မိသားစုနဲ့ယှဉ်ရင် သူတို့အိမ်က စောင်စုတ်တစ်ထည်လောက်ပင် အသုံးမတည့်မှန်း သိလိုက်ရပြီးကတည်းက ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်ရသည်။

တကယ်ဆို ခေါင်နောက်ကို မောင် လိုက်လာခဲ့ဖို့ကောင်းပါသည်။ မသွားပါနဲ့ဟု အကြိမ်ကြိမ်တားနေသော မောင်နှုတ်က ဒါဆို ကိုယ်လည်း ခေါင်နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုသည့်စကားတစ်ခွန်း ထွက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ခေါင်လောက်ပျော်မယ့်သူ ဒီကမ္ဘာမှာရှိပါဦးမလား။

ပေါလ်ဆီသို့ စာပို့နေရင်းမှ ခေါင်စိတ်တွေက မောင့်ဆီသို့ ရောက်သွားသေးသည်။

ထိုစဉ် ကလုံဟူသော အသံတွေ ဆက်တိုက်တက်လာပြန်သည်

မို့ ဝေ့တော့မည့်မျက်ရည်စက် သုတ်လိုက်ပြီး စာကိုဖတ်လိုက်သည်။

“ဟေး ဟန်နီ မင်း အိပ်ငိုက်နေတာလား ဆောရီး”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေပေးပါဦး။ please ဟန်နီ”

မြန်မာစကားလုံးတွေကို အဆင်ချောအောင်ရေးတတ်သော နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ကို ခေါင် ခုမှပင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံရတော့သည်။

အင်းလေ သူကလည်း မြန်မာသွေးရောထားတဲ့ မြန်မာကပြားတစ်ယောက်ပဲဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အိပ်မငိုက်ပါဘူး ပေါလ်၊ ခေါင်တို့ စကားပြောလို့ရပါတယ်”

“ကျေးဇူး”

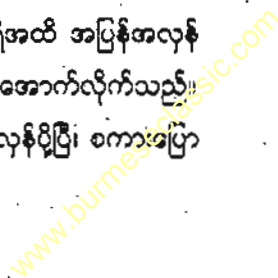
“ရပါတယ်”

“ကိုယ့်ဘဝက အရမ်းအထီးကျန်ပါတယ်”

ခေါင်ရော ဘာထူးလို့လဲ ရှင့်လို့ပဲ အထီးကျန်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ပါလို့ ရှေးဟိုလိုက်ချင်ပေမယ့် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အတွင်းရေးကိစ္စ အလုံးစုံဖွင့်ပြော၍ မသင့်တော်သဖြင့် စိတ်ထဲကပဲ ပြောလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ပေါလ်နှင့်ခေါင် ညတစ်နာရီအထိ အပြန်အလှန် စာပို့ကြပြီး ခေါင်ကပင် စတင်နှုတ်ဆက်ပြီး လိုင်းအောက်လိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင် သူနှင့်စာအပြန်အလှန်ပို့ပြီး စကားပြော

ရတာ ကျေနပ်သည်။

“ကိုကို အရက်သောက်နေတာလား”

အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်ထဲ အရက်ထိုင်သောက်စဉ် သုခ အခန်းထဲဝင်လာပြီး တအံ့တဩ မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် မင်း မတွေ့ဘူးလား”

အနားမှာ ခေါင်မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားကောင်းကောင်းပြောချင်စိတ်မရှိတော့။ ရုံးသွားချိန် ရုံးသွား။ ပြန်လာလျှင် ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်သည်။ ခေါင်ကို ဖုန်းဆက်သည်။ ဖုန်းဆက်တိုင်း ခေါင်ဖုန်း စက်ပိတ်ထားသည်ကများသည်။ ခေါင်ဖုန်းကဒီပါ ချိန်းလိုက်သည်မို့ လုံးဝခေါ်၍မရတော့တာဖြစ်မည်။

ခေါင် သူ့အပေါ် တော်တော်စိတ်နာသွားပုံရသည်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ သူ့ဘက်က လိုအပ်ချက်တွေများလွန်း၍ ခေါင် စိတ်နာသွားတာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။

“မမခေါင် သနားပါတယ်ဗျာ”

လက်ကျန်အရက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး သုခကို ဝဲကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းက ဘာကိုသနားနေတာလဲ၊ သူ့ကို ငါကလွှဲပြီး ဒီအိမ်မှာ ကြည့်ဖြူတဲ့သူ ဘယ်သူရှိလို့လဲ၊ အခု သူထွက်သွားပြီလေ”

“အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော် မပါပါဘူး ကိုကိုရာ”

သုခကို ဘာမှပြန်ပြောမနေဘဲနှင့် မြည်းဖို့ချထားသော ကော်ပြန် လိပ်တစ်ခုကို ယူ၍စားလိုက်သည်။

“မမခေါင်ကို ပြန်မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ငါ့ကို ခြေရာဖျောက်သွားတာလေ၊ ငါ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ ခုထိ ရှာလို့မတွေ့သေးဘူး”

သုခထံမှ သက်ပြင်းချသံ ကြားရသည်။

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီကိုရာ”

“ငါက ခေါင်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သိပ်မရင်းနှီးတော့ အဆက်အသွယ်မရှိဘူး။ သူတို့ဘယ်မှာနေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဖုန်းနံပါတ်လည်း မသိဘူး”

“ကိုကို ညံ့တာပဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကို အနည်းအကျဉ်းတော့ သိထားသင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ငါညံ့တယ်၊ ငါဟာ ခေါင်အတွက် ဘာမှသုံးစားလို့မရတဲ့ကောင်၊ ငါက မိသားစုအတွက်အသက်ရှင်နေပြီး ငါချစ်တဲ့သူကို ဥပေက္ခာပြုနေရတဲ့အခြေအနေ”

ရင်ထဲမှာ ဘာမှအောင်းမထားချင်တော့ စိတ်ရှိတိုင်း ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ အခြေအနေတစ်ခုကို လိုက်လျောညီထွေစွာ အသုံးမချတတ်သော အမေနှင့်အစ်မကိုယ် အပြစ်မြင်မိနေသည်။ သို့သော် ဥပေက္ခာ

ပြုရက်သလားဆိုတော့လည်း မပြုရက်ပြန်။ အဖေ့ရောဂါက ငိုသေးတယ်။ သူ ကျောခိုင်းသွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဆိုးဝါးလှတဲ့ ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်ပုံချမိပြန်သည်။

“စာအုပ်တိုက်တွေကိုရော သိလား”

“သိတယ်”

“ဟာ ဒါဆို အဲဒီမှာ သွားခုံစမ်းလေ”

“ခေါင် သိက္ခာကျမှာပေါ့ကွ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေကို မမခေါင် လာနိုင်မယ့်ရက် တွေကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ ဒါဆို မမခေါင် ဘယ်မှာနေလဲ ဆိုတာ ခြေရာခံလို့ရသွားပြီ”

သုတ တွေဝေသွားသည်။ သုခ ပြောသောအစီအစဉ်က ခေါင့် ကိုတွေ့နိုင်မယ့် အကောင်ဆုံးနည်းလမ်းပဲ ဖြစ်သည်။

“မင်းပြောတဲ့နည်းလမ်း မဆိုးဘူး”

နလန်လုံးဝမထူသော စိတ်တွေ ပြန်၍ တက်ကြွလာသည်။

အခန်း (၁၈)

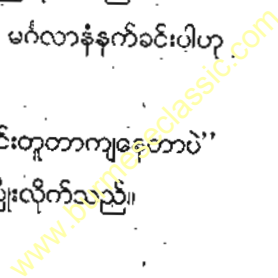
ညက အင်တာနက်မပိတ်ဘဲ အိပ်မိသည်မို့ မနက်စောစောစီး စီး မက်ဆေ့ဘောက်စ်မှ ဝင်လာသော ကလုံဟူသည့်အသံကြောင့် ခေါင့် မျက်လုံးတို့ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

ဒီမက်ဆေ့ ပေါ့လ်ဆီက ဖြစ်မည်ဆိုတာ သိနေသည်မို့ စားပွဲ ပေါ် တင်ထားသည့်ဖုန်းကို ခုတ်ထက်မှ လှဲနေရင်းမှ လှမ်းယူလိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှလည်း ထင်တဲ့အတိုင်း သူပဲဖြစ်နေတာဟု ပြောပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မက်ဆေ့ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပန်းစည်း စတေကာတစ်ခုနှင့်အတူ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါဟု နှုတ်ဆက်ထားသည်။

“ဟွန်း သူတို့နိုင်ငံနဲ့ ဒီနိုင်ငံအချိန်ချင်းတူတာကျနေတာပဲ” တစ်ယောက်ထဲ ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်မြန်မာစံတော်ချိန်ကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မှန်းပြီး ပို့လိုက်တာပါ။ အဲဒီအတွက် အပြစ်တင်မစောပါနဲ့ ဟန်နီ”

အရိပ်အက် သိလွန်းသော ပေါလ်၏အပြုအမူတွေက ခေါင်းကို မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်မိသည်။

“ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီလား”

ခေါင် ပို့လာသော စာကြောင့် ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းခါလိုက်မိပြီး စာပြန်ရိုက်လိုက်သည်။

“ရှင်ကြောင့် ခေါင် ဘယ်တော့မှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး”

ထိုစာကြောင်းကို send လုပ်ပြီးမှ စိတ်ထဲတွင် နောင်တရသလို ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါဟာ သူ့ကိုရှေ့တစ်လှမ်းပို၍တိုးချင်လာအောင် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီလားဆိုသည့် နောင်တမျိုးဖြစ်သည်။

ခုချိန်မှာ မိတ်ဆွေအဆင့်ဆိုပေမယ့် တစ်ချိန်မှာ သူ့ဘက်က မိတ်ဆွေအဆင့်မကျော်လွန်ပဲနေပါ့မလား။ နောက်ပြီး ခေါင်ကရော ဘာကြောင့် သူ့ကိုအချိန်ပေးနေမိတာလဲ။

တကယ်ဆို ခေါင်မှာ အိမ်ထောင်ရှိပြီးသားမို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ခုလို အွန်လိုင်းပေါ်တွင် မတွေ့သင့်။

ခေါင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။

ဘာကြောင့် ခေါင်စိတ်တွေ ကြည်လင်ပြတ်သားပြီး ခုလိုလှုပ်ရပ်တွေအပေါ် သာယာနေမိတာလဲ။

ကဲ မောင်ရေ ခေါင် မရိုးသားတော့ဘူးလားကွယ်၊ ဟင့်အင်းအဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးနော်။ ခေါင်က ရိုးသားတယ်၊ တကယ်တမ်း မရိုးသားတာက မောင်ပါ။

ခေါင်က မောင့်ဆီက အချစ်စစ်ကို မရခဲ့လို့လေ။

မက်ဆေ့သံ မြည်လာပြန်သည်။

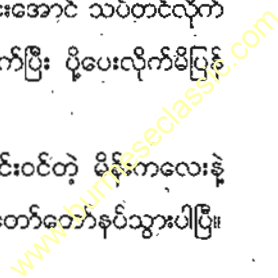
“အိပ်ရာထစ မင်းမျက်နှာလေးဟာ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို လှပနေမယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်က မှန်းကြည့်မိတယ်၊ မင်း အရမ်းလှမှာပဲနော်”

“ဟင့်အင်း ခေါင်က မလှပါဘူး ပေါလ်”

“ဒါဆို အဲဒီမလှတဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ selfie တစ်ပုံလောက်ပို့ပေးမလား။ please တောင်းဆိုတာပါ။ ရုပ်ဆိုးတဲ့မျက်နှာလေးက အိပ်ရာထစမှာ ဘယ်လောက်အကျည်းတန်သလဲဆိုတာ လက်တွေ့ကြည့်ချင်လို့”

ခေါင် ကိုယ်လေးလှုပ်ရမ်းသည်အထိ ရယ်မောလိုက်ပြီး ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်တို့ကို အနည်းငယ်ကြည့်ကောင်းအောင် သပ်တင်လိုက်ပြီး ဖုန်းကင်မရာကိုဖွင့်ကာ selfie တစ်ပုံကိုရိုက်ပြီး ပို့ပေးလိုက်မိပြန်ပါသည်။

ပုံပို့ပေးပြီး အလှဆုံးအမျိုးသမီးစာရင်းဝင်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရတာ ကိုယ်တော့ လူဖြစ်ကျိုးတော်တော်နပ်သွားပါပြီ။

“ခေါင် မျက်နှာမသစ်ရသေးဘူး သစ်လိုက်ဦးမယ်နော်။ ပြီးရင် မနက်စာစားဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ်”

“အိုကေ ဟန်နီ”

ခေါင် ခုတင်ထက်မှထကာ မျက်နှာသစ်ရန် နောက်ဖေးရေ ကပြင်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

တကယ်ဆို အိမ်တစ်အိမ်လုံးမှာ ခေါင်တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်စွာ ဖြတ်သန်းနေရပေမယ့် ပေါလ်ကြောင့် ခေါင် အထီးကျန်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားနေရသည့် နာကျင်ဝမ်းနည်းမှုတွေ ဟာ သူ့ကြောင့် အရောင်မှိုနီဖျော့ခဲ့ရသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ ခေါင် ဟာ စာပင်ကောင်းကောင်းရေးလို စိတ်မဖြောင့်ရလောက်အောင် သူ့စာ တွေကို မျှော်တတ်လာပါပြီ။

သူ့ဆီက စာပို့လာလျှင် ခေါင် ပျော်သည်။ ခေါင်တို့အပြန်အလှန် နားလည်မှုအပြည့်နဲ့ စာပေအကြောင်း၊ လူမှုဘဝအကြောင်း၊ နောက်ပြီး သူ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုအခြေအနေတွေကို အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြ သည်။

ထူးဆန်းတာက ပေါလ်ဟာ ခေါင်အမျိုးသားရောဆိုသည့် အမေးမျိုး တစ်ခါမှမမေးဖူးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောရက်တွင်တော့ ပေါလ်ဆီမှ စာတစ်စောင်ရောက် လာသည်။ ယခင်လို ခေါင်ကိုဂရုစိုက်မှုနှင့် ကြင်နာသောစကားလုံးတွေ ချည်းပဲပါသည့်စာမဟုတ်။ အနည်းငယ်ထူးခြားသည်။

ခေါင်နှင့်သူ မကြာခင်ဆုံတွေ့ကြမည့်အကြောင်းနှင့် ခေါင် အိမ် လိပ်စာနှင့် အိုင်ဒီကဒီကို တောင်းသည်။

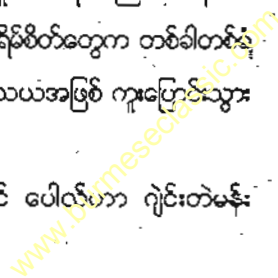
ခေါင်က ဘာကြောင့် တောင်းတာလဲဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူ့ထံမှ စာတစ်စောင်ပြန်ရောက်လာသည်။

ခေါင် အံ့ဩသွားစေမယ့်အရာလေးတစ်ခု စီစဉ်ထားကြောင်း နှင့် ခေါင်နှင့်တွေ့ဆုံလိုသော သူ့ဆန္ဒတွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်ကြောင်း စသော မရေရာသည့်အကြောင်းပြချက်တွေဖြင့်သာ စာပြန်ပို့ပေးလာ သည်။

ပြီးနောက် အိုင်ဒီကဒီကိုသာတောင်းပြီး ဘာမှမစိုးရိမ်ဖို့ကို ပြော သည်။ ခေါင် ထိုနေ့က သူတောင်းတာကို ပို့သင့်မပို့သင့် အကြိမ်ကြိမ် ချိန်ဆကြည့်သည်။

ခေါင် အိုင်ဒီကဒီ ပေးလိုက်လျှင် သူ ဘာလုပ်မည်လဲ၊ နောက် ဆက်တွဲ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်သလဲဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်တွေက တစ်ခါတစ်ရံ ပေါလ်နှင့်ခေါင်ကြားထဲက ခင်မင်မှုတွေကို သံသယအဖြစ် ကူးပြောင်းသွား စေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်အတွေးထဲတွင် ပေါလ်ဟာ ဂျင်းတဲမန်း

ဖြစ်သွားလိုက် အွန်လိုင်းပေါ်မှာ မိန်းကလေးတွေကို လိုက်ချူနေတဲ့ ချူစ်ဖြစ်သွားလိုက်နှင့် ယုံကြည်မှုတွေက ခိုင်မာမှုမရှိဘဲ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခတ် ရှိနေသည်။

ပေါလ်အကြောင်းကို တွေးနေမိ၍ ခေါင် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စိတ် တွေ့ဂနာမငြိမ်။ ခေါင်စိတ်တွေ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

မကြာခဏ သူ့ လိုင်းထဲဝင်ကြည့်ပြီး သူ့ပုံတွေကို အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်ကာ အပြန်အလှန် သုံးသပ်သည်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့ ခေါင်စိတ်ထဲ မှာ သူ့အပေါ်ထားသည့် သံသယတွေ လျော့ပါးကုန်ပြန်သည်။

ဒီတော့ ခေါင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ခေါင်ခြေလှမ်းတွေ အိမ်ရှေ့ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ကို ဦး တည်လိုက်သည်။

သစ္စာပန်းတွေ ဝေနေအောင်ထိုးထားသော ဘုရားရှေ့တွင်ထိုင် ပြီး လက်အုပ်မိုး၍ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ပေါလ်ဟာ ခေါင်အပေါ် မရိုးသားခဲ့လျှင် ခေါင်နှင့်ပေါလ်ဟာ ခင်မင်မှုတွေ ပျက်သွားကြပါစေ။ အကယ်၍ ပေါလ်ဟာ ခေါင်အပေါ် ရိုးသားခဲ့မယ်ဆိုလျှင် ခေါင် ပေးလိုက်တဲ့ အိုင်ဒီနံပါတ်ကြောင့် ခေါင်ဘဝ အဆိုးတွေနှင့်ရင်မဆိုင်ရပါစေနှင့်။

အထီးကျန်ခြင်းတွေ၊ ဒွိဟဖြစ်ခြင်းတွေဟာ ခေါင်ဘေးမှာ အဖော်အဖြစ်နေပေးနေကြသလိုပါပဲ။

ခေါင် ဘုရားရှေ့မှာ ဆုတောင်းနေစဉ် ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်န ရောက်လာသည်။

“ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

ခေါင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရှက်ပြီးနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟာ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေတာ တွေကို ဘုရားရှေ့မှာ ရင်ဖွင့်ပြောပြနေတာပါ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ချိန်းပြီးလာကြတာလား။ လာမယ်ဆိုလည်း ကြိုဖုန်းဆက်တာမဟုတ်ဘူး။ ထမင်းဟင်းပိုချက်ထားရအောင်လို့”

“အယ် ခုတော့ ပိုမချက်ထားတဲ့အတွက် မစားနဲ့ဆိုတဲ့သဘော လား။ ကဲ ယဉ်နရေ ငါတို့ပြန်ကြရအောင်”

ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်န မတိုင်ပင်ဘဲ နောက်နေကြသည်။

“မိန်းမတွေနော် အထအနကောက်ဖို့ပဲ သိတယ်။ သိပ်ပြီး မိန်းမဆန်ကြတာပဲ”

“အို မိန်းမက မိန်းမဆန်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါတို့ကတော့ မိန်းမဆန်ဆန်နေရတာကို ကြိုက်တယ်”

ယဉ်နစကားကြောင့် ခေါင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်မောလိုက်သည်။

တင်းကြပ်ပိတ်လှောင်နေသော စိတ်တွေက သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတော့လည်း ထွက်ပေါက်ရသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ကြိုက်သလိုနော်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီညတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတာမို့ နင်တို့ ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်ကြရမယ်”

“ဟုတ်လား ပြန်ပေါင်းထုပ်ကြမယ်ကိစ္စလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သူ့အကြောင်းကို ပြောဖို့မဟုတ်ဘူး။ ခုဟာက နိုင်ငံခြားက ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောမလို့”

ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေကို တိုင်ပင်တာ မများဘူးဟု စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ခေါင် စကားကို ယဉ်နုနှင့်ဆွေဆွေ စိတ်ဝင်စားပုံများဖြင့် ခေါင့်ကိုကြည့်ကာ

“ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

“ဘယ်ကလဲ”

“နိုင်ငံခြားက အမေရိကားမှာနေတာ”

ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နု အံ့သြသွားကြသော အမူအရာ ကိုယ်စီဖြင့်

“ဟယ် တစ်နေရာစီကို ဘယ်လိုတွေ့လဲ”

“အွန်လိုင်းမှာတွေ့တာ၊ ငါတို့ခင်နေတာ ကြာပြီ သူက ရိုးသားပုံရတယ်၊ နောက်ပြီး မြန်မာသွေးရောနေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်”

“ဂျင်းတဲမန်းလား”

“အင်း အဲလိုလူစားမျိုးလို့တော့ ထင်ရတယ် ယဉ်ကျေးပြီး ခင်ဖို့ကောင်းတယ်”

ပေါလ်အကြောင်းကို သတိလက်လွတ်ပြောပြနေသော ခေါင့် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်တွေ၊ ကျေနပ်ကြည်နူးရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေတာကို ဆွေဆွေရော ယဉ်နုပါ သတိထားမိပြီး မျက်ရိပ်ကိုယ်စီပြလိုက်ကြသည်။

“နင် စိတ်ချမ်းသာလား”

ဆွေဆွေအမေးကြောင့် ခေါင် ရှိုးတို့ရုန့်တန့်မျက်နှာဖြင့် မလုံမလဲ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာကိုလဲ”

“နင် သူ့နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလား။ သူတကို နာကျင်ရတဲ့ခံစားမှုတွေ လျော့သွားလား”

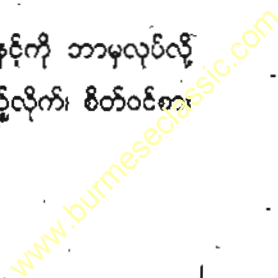
“သိပ်တော့ မဆိုင်ပါဘူး။ သူက ငါ့မိတ်ဆွေလေး၊ သူတက ငါချစ်ခဲ့မိတဲ့သူ ခံစားချက်ချင်း မတူဘူး”

“နင့်အိုင်ဒီနံပါတ်ပေးကြည့်လိုက်ပါလား သူ ဘာလုပ်ဖို့လဲ မသိဘူး”

ဆွေဆွေက လိုလားစွာတိုက်တွန်းသဖြင့် ယဉ်နုရဲ့သဘောထားကိုပါ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး

“နင်ရော ဘယ်လိုမြင်လဲ ယဉ်နု”

“ငါလား အိုင်ဒီနံပါတ်ပေးရုံနဲ့ သူတို့ နင်ကို ဘာမှလုပ်လို့မရပါဘူး။ ပေးကြည့်လိုက်ပေါ့ ပြီးရင် စောင့်ကြည့်လိုက်၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာပါ”

“သူက လိပ်စာပါတောင်းနေတာဟ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“ဒါဆို သေချာတယ် နင့်ဆီကို လက်ဆောင်တစ်ခုခု ပို့မှာ”

ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နု ထင်သလို ခေါင်လည်းထင်ပါသည်။ သူ့ခင်မင်မှုက ဒီလောက်လေးနက်ပါမလားဟု စိတ်ကဒွိဟဖြစ်တာလည်း အမှန်ပါပဲ။

“ဘာမှမဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် နင့်အတွက် ကုန်ကြမ်းတစ်ပုဒ်တော့ ရမှာပါဟာ”

ဆွေဆွေစကားကို ခေါင် လက်ခံသည်။

“ငါတို့ကို သူ့ပုံရိရင် ပြကြည့်ပါလား”

ခေါင် ဖုန်းထဲမှာ photo save လုပ်ထားသောပုံကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဝါး မိုက်လှချည်လား၊ တကယ့် ဂျင်းတဲမန်းပဲ သုတနဲ့ယဉ်ရင် နှင့်ရဲ့သုတက နှံပြည်စုတ်လေးဖြစ်သွားပြီနော် အဟီး ငါတောင် တော်တော်ကြိုက်သွားပြီ”

“နင့်ကိုအတည်ခင်ပါစေပဲ ဆုတောင်းရမှာ ခုခေတ်က အွန်လိုင်းကနေ အယုံသွင်းမိတ်ဖွဲ့ပြီး ငွေတွေလိမ်နေကြတာဟ”

“ဒီပုံကရော သူ့ profile အစစ်ဟုတ်ရဲ့လား၊ တချို့က သူတို့ပုံမတင်ဘဲ တခြားသူပုံတွေ တင်ထားပြီး လုပ်စားကြတာ အွန်လိုင်းပေါ်

ပေါက်ကရတွေလျှောက်လုပ်တာဟ”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ သူ့နဲ့ငါ ဗီဒီယို call ခေါ်ပြီး ပြောဖူးတယ် သူ့ပုံအစစ်ပါ”

“ဟယ် နင်က အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်လား”

ယဉ်နု အထင်ကြီးဟန်ဖြင့် မေး၏။ ခေါင် ခပ်လွင်လွင်လေးရယ်ကာ

“ဪ ကြည့် ငါစောစောက ပြောပြီးပြီလေ၊ သူက ဗမာသွေးရောပါတယ်ဆို၊ ဗမာစကားကောင်းကောင်းပြောတတ်တယ်၊ မြန်မာပြည်ကိုတောင် လာလည်ဖူးတယ်ဆိုလားပဲ”

“ဒါဆို အိုကေပြီ”

ဆွေဆွေ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးပြီး ပြောသည်။

“ဘာအိုကေတာလဲ ဆွေဆွေရ”

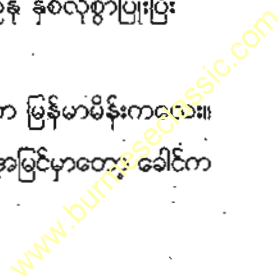
“နင်တို့ တွဲလို့ရပြီလို့ နင့်ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက အင်တာနေရှင်နယ်ဆိုရင်၊ သူ နင့်ကိုလုံးဝသဘောကျနေတာ ငါသိတယ်”

“ဒီတော့”

ခေါင် အမေးကြောင့် ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နု နှစ်လိုစွာပြုံးပြီး

“ရဲ့ဘော် ဆက်လုပ်ပေါ့ဟာ”

ခေါင် အဲဒီအထိ မရည်ရွယ်ပါ။ ခေါင်က မြန်မာမိန်းကလေး။ ခုခိုနိထိ အပျိုစင်ဘဝပဲ ရှိနေသေးပေမယ့် အများအပြင်မှာတော့ ခေါင်က

သုတရဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်။

“နင် သုတကို ငဲ့နေတာလား”

ပြောင်းလဲသွားသော ခေါင်ရဲ့ မျက်နှာရိပ်ကို ဆွေဆွေရော ယဉ်နု
ရော ရိပ်မိဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ငါ သူ့အပေါ် သစ္စာမဖောက်ပါဘူး”

“အို သူတောင် နင်ကို အရေးလုပ်လို့လား၊ နောက်ပြီး နင်တို့
ခုထိ ငြိသေးတာ မဟုတ်သလို တရားဝင် တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ရသေး
တာမဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ”

ယဉ်နုက ကားကို ဆွေဆွေကပါ ထောက်ခံသည်။ သူတို့ပြောတာ
မှန်ပါသည်။ တကယ်ဆို ခေါင်က မောင့်အိမ်မှာ နှစ်လစဉ်ခဏသွားပြီး
တည်းခိုခဲ့သလိုပါပဲ။ ဒီထက်ဘာမှပိုမထူးခဲ့။

မောင်ရယ် ခေါင်ခံစားမှုတွေ တာမှန်ပြောင်းလဲမပစ်ချင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ရှင် ရက်စက်တယ်။

ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်တွေ ပုန်းခိုနေတာ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

ဒါကို မောင်သိပါရဲ့လား။

အခန်း (၁၉)

“မယဉ်နု မယဉ်နု”

ရုံးသို့ ဖယ်ရိကားဖြင့် လစဉ် ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုတွင် ရပ်နေ
သော ယဉ်နုကိုတွေ့ပြီး သုတ အလောတကြီး လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ လှမ်းအော်ရသဖြင့် ဖယ်ရိပေါ်မှ ရုံးသူရုံးသားအချို့
သုတကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ဘေးမှ သူငယ်ချင်းမင် အရေးတကြီး
ကားပေါ်မှဆင်းရန်ဟန်ပြင်နေသော သုတကို ကြည့်ပြီး

“ကိုသု မင်း ဘယ်သူ့ကို အော်ခေါ်နေတာလဲ”

“ငါ့မိတ်ဆွေပါကွာ၊ ငါ ကားပေါ်က ခဏဆင်းမှဖြစ်မယ်၊ ရုံး
ရောက်ရင် မင်း ငါ့အစားလက်မှတ်ထိုးပေးထားလိုက် သိလား၊ ငါ
မေးစရာရှိတာမေးပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

“အေးပါ”

တအိအိမောင်းနေသော ဖယ်ရီကားကို ခဏရပ်ခိုင်းပြီး သုတ
ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“မယဉ်န”

ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားရပ်စောင့်နေသော ယဉ်န ကားလာ
သဖြင့် ကားပေါ်တိုးအတက် သုတ ရေးကြီးသုတ်ပျာလှမ်းအော်ပြီး ယဉ်န
တက်နေသော ကားဆီသို့ ဒေရောသောပါး လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ယဉ်န ကြား၍ လှည့်ကြည့်ပေမယ့် ကားပေါ်ရောက်နေပြီး
ကားက စထွက်နေပြီမို့ ယဉ်န ဘာမှမပြောဘဲ လက်ပြသွားသည်။

“တောက် ဟာကွာ”

နည်းနည်းလေးလွဲသွားသည်မို့ ခေါင့်အကြောင်းကို စုံစမ်းဖို့
လမ်းစပျောက်ပြန်ပြီ။ ဒီတော့ ကြံရာမရတော့ဘဲ မောင်းလာသည့် တက္ကစီ
ကို လှမ်းတားလိုက်သည်။

“အယ်လဲ ညီလေး”

“ကျွန်တော့်ကို ဟောဟိုရှေ့က မောင်းနေတဲ့ အဓိပတိယာဉ်
လိုင်းနောက်ကို လိုက်ပေးပါ”

“အိုကေ ကားပေါ်တက်”

သုတ ကားပေါ်ကို ကပျာကယာတက်လိုက်သည်။ အလျင်လို
နေဟန်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော သုတကိုကြည့်ပြီး ကားဆရာပြုံးလိုက်
ပြီး

“ကောင်မလေးက အဲဒီကားပေါ် ပါသွားလို့ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်ဇနီးရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ သူ့ကို အရေးတကြီးတွေ့စရာ
ရှိလို့”

“ဪ ဒီလိုလား ဦးလေးမိအောင်မောင်းပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

ပြောသည့်အတိုင်းပင် ထိုကားနှင့်မျက်ခြည်မပြတ်အောင်
မောင်းပေးပါသည်။

သိမ်ဖြူရောက်သည့်တိုင် ယဉ်န ကားပေါ်မှ မဆင်းသေး။

“သူက ဘယ်မှာဆင်းမှာလဲ”

ကားဆရာ ကားမောင်းနေရင်းမှ မေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။ သူဆင်းတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်
လည်းဆင်းမယ်။ ကျသလောက်ကို ရှင်းပေးပါမယ်”

“ကားဆရာ စိတ်မရှည်မှာစိုး၍ သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရပါတယ် ဦးလေးက အဲဒီကား ဂိတ်ဆုံးရောက်တဲ့အထိ
မောင်းပေးရမလားလို့မေးတာ။ ငါတူပုံစံကြည့်ရတာ အဲဒီမိန်းကလေးကို
မဖြစ်မနေတွေ့ရမယ့်ပုံပေါက်နေသလိုပဲ”

ကားဆရာ ကားမောင်းရင်း စကားစမြည်ပြောလိုဟန်ရှိသည်။
သုတမှာလည်း ကားမှတ်တိုင်က ကားတစ်ခါရပ်တိုင်း ယဉ်နများဆင်း

မလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသည်းအသန်လိုက်ကြည့်ရင်း

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး”

လိုရင်းတိုရှင်းဖြေပြီး အကြည့်တွေကို အမိပတ်ကားကြီးဆီမှ

မလွဲ။ ကားဆရာကြီး ထပ်ပြီး စပ်စု၏။

“ဘာလဲ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ”

“အွန်လိုင်းပြဿနာလား၊ ခုခေတ် အိမ်ထောင်ရေးတွေက အွန်လိုင်းကိစ္စကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးတွေ ပျက်စီးကြတာများတယ်၊ ခေတ်သစ်ပြဿနာလို့တောင် ပြောလို့ရနေပြီ”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဲဒီကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးလေး”

ခေါင် ဒီလိုအလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှလုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်သည် အတွက် ထင်ကြေးဖြင့်ပြောနေသော ဦးလေးကြီးကို စိတ်ထဲမှဒေါသ အနည်းငယ်ထွက်မိသွားတာတော့ အမှန်ပါ။

“ဟော့ ဆင်းပြီ ဆင်းပြီ ရပ် ရပ် ဦးလေး”

ဦးလေးကြီးကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်သောင်းထုတ်ပေးလိုက်သည်။ လိုတာထက်ပိုများနေ၍ ဦးလေးကြီး ပြန်အမ်းရန်လုပ်သည်။

“မအမ်းနဲ့တော့ ဦးလေး”

တက္ကစီဆရာကြီးကို မအမ်းဖို့ပြောပြီး ယဉ်နုလျှောက်သွားရာ နောက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေးလိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

“မယဉ်နု ခဏနေပါဦး”

သုတနောက်မှ ပြေးလိုက်လာတာကို ယဉ်နု မြင်သွားပြီး ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဪ ကိုသုတ၊ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်၊ ခေါင်ရော နေကောင်းရဲ့လား”

ခေါင်အကြောင်း သိလိုစိတ်ဖြင့် နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာ လိုက် လာရသော မျှော်လင့်ချက်တွေ ယဉ်နုစကားကြောင့် ဒူးထောက်ခွဲကျ သွားသည့်နှယ် အင်အားမဲ့၍သွားသည်။

“ဗျာ”

“ခေါင်လေ သူ နေကောင်းလားလို့ မေးတာ”

အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော သုတကို ယဉ်နု ထပ်၍မေးလိုက် သည်။ သုတ ပြောရခက်ဟန်ဖြင့်

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ရှင် ခေါင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မကို ပြောပါဦး”

အထိတ်တုလန့်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သော ယဉ်နုဟန်က ခေါင် ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာ လုံးဝသိပုံမရ။ ဒီတော့ ဇာတ်လမ်းကိုအဆုံး ခင်းပြရတော့မည်။

“ဒီလိုပါ မယဉ်နု”

“ငါ ဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့လဲ သိလား ခေါင်”

“နင်တွေ့ခဲ့တာ ငါတွေ့ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ ငါ ဘယ်လိုသိမှာလဲ”

“အေးလေ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့”

ခေါင်နှင့်ဆွေဆွေ ယဉ်နုကို ပြိုင်တူနှိပ်ကွပ်လိုက်သည်။ ယဉ်နုလက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ထဲမှ ပုစွန်ခြောက်ကိုခပ်စားပြီး ခေါင်ကိုမေးဆတ်ပြုပြီး

“ရှင့်လူလေ ရှင့်လူနဲ့တွေ့ခဲ့တာပေါ့လို့ ငါ ကောင်းကောင်းရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့တာ သူ့တကယ်ယုံတယ်”

ခေါင်အကြည့်တွေ ယဉ်နုဆီကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

“မောင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ၊ စတွေ့တုန်းကတော့ ငါ့ဆီမှာ နှင့်အကြောင်းစုံစမ်းမလို့ ဒေရာသောပါး ရောက်ချလာတာပဲ ငါက နှင်ရောနေကောင်းရဲ့လားလို့ ပြန်မေးလည်းမေးလိုက်ရော ကြက်ကြီးလည်လိမ်သလို ဖြစ်သွားလိုက်တာများ ငါရယ်ချင်တယ်၊ ပြီးလည်းပြီးရော သူနဲ့နှင့်အကြောင်းတွေကို ပြောပြတော့တာပဲ”

ခေါင် မသိမသာ မဲ့ပြီး ပြုံးမိလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်

ရတာတွေက အသစ်အတိုင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဆွေဆွေက သုတ ဘာပြောလဲဆိုတာ သိချင်နေပုံဖြင့်

“သူက ဘာတွေပြောလဲ”

“ခေါင်ကို သူ့အရမ်းချစ်ပေမယ့် ခေါင်အပေါ် တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး။ သူ့မိသားစုကြောင့် ခေါင်စိတ်ဒုက္ခတွေ့အမျိုးမျိုးခံရတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်”

“အဲဒါ သူပြောမှလား ငါတို့သိပြီးသားပဲကို”

ဆွေဆွေက ခေါင်အတွက် ခုချိန်ထိ မကျေမနပ်ဖြစ်နေဆဲ။ ခေါင်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ လက်ဖက်ကို အရသာခံစားပြီး ငြိမ်နေသည်။

“သူ ခေါင်ကိုလိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီတဲ့၊ တွေ့ရင် ထောင်းပန်မယ်၊ ခေါင်နဲ့အိမ်ငှားနေကြမယ်တဲ့”

“ဟွန်း ပြောခဲ့ပါလား နောက်ကျသွားပြီလို့”

ဆွေဆွေ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ငါက အစ်လိုက်တယ်၊ အိမ်ငှားနေတော့ ကိုသူတမိသားစုကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲပေါ့”

“သူ့လစာထဲက တစ်ဝက်ကို လစဉ်ထောက်ပံ့လိုက်မယ်တဲ့၊ ခေါင်နဲ့သူ့နေဖို့ထိုင်ဖို့အတွက် ညဘက်မှာ တက္ကစိထွက်မောင်းပယ်တဲ့”

“ခုချိန်ထိလည်း သူ့မိသားစုကိုထောက်ပံ့ပြီး ပိုလျှံမှ ခေါင်ကို

ပေးမှာပေါ့ ဟွန်း လွန်လွန်အားကြီးတယ်ဟာ ခေါင်နော် နင်စဉ်းစားတော့ နှစ်လကျော်လောက် အတူတူနေခဲ့ပြီးပြီ။ သူတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ လည်း နင်သိတယ်။ သူတို့အိမ်ကနေ ခွေးဆင်းဝက်ဆင်း ဆင်းလာရတဲ့နေ့ ကို နင် လုံးဝမမေ့လိုက်နဲ့။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ငါကတော့ နင့်ကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နဲ့ နေစေချင်တယ်။ နင့်ရုပ်နင့်ရည် နင့်ဂုဏ်နဲ့ သူ့ ထက်သာတာတွေအများကြီး ဆုံနိုင်တယ်”

ခေါင် ငြိမ်နေသလောက် ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နုကတော့ သူတကို လုံးဝသဘောမကျသဖြင့် အမျိုးမျိုးအပြစ်တင်ပြောဆိုနေကြသည်။

“သူ ငါ့လိပ်စာကို စုံစမ်းခိုင်းသေးလား”

“စုံစမ်းခိုင်းတာပေါ့ ငါ့ဆီက ဖုန်းနံပါတ် အတင်းတောင်းနေလို့”

ခေါင် အလန့်တကြားဖြင့်

“ဟင် ငါ့ဖုန်းနံပါတ်အသစ်ကို ပေးလိုက်လား”

“မပေးပါဘူး။ ငါတောင် သူ့ဖုန်းပြောင်းသွားတာမသိဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ခုတောင်းတာက ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုတောင်းတာလေ။ ငြင်းလို့မရတာနဲ့ ပေးခဲ့လိုက်တယ် စုံစမ်းပေးဖို့လည်း တောင်းတောင်း ပန်ပန်နဲ့ပြောသွားတယ်”

မောင် ဘယ်လောက်ထိ ခေါင်အတွက် သောကပွေနေသလဲ ဆိုတာ ခေါင်လည်းသိနေတာပဲ။ တကယ်တော့ ဘဝမှာ အချစ်ကိုအဓိက နေရာမှာထားမယ်ဆိုရင် ဘဝက ဘယ်မှာလာပြီး လက်တွေ့ကျတော့မှာ

လဲ မောင်ရယ်။

ရုန်းကန်ခြင်းတွေကို အချစ်က တွန်းအားပေးနိုင်ပေမယ့် မောင် က ရှေ့ဆက်ဖို့ခွန်အားတွေမှ မမွေးခဲ့တာ ဘဝမှာ ချစ်နေရုံနဲ့မပြီးဘူး မောင်။

အခန်း (၂၀)

“ဘုရားရေ တကယ်ကြီးလား”

မက်ဆေ့ထဲတွင် ရေးထားသောအကြောင်းအရာတွေကြောင့် ခေါင် မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်။ delivery company မှတစ်ဆင့် ခေါင်အတွက် လက်ဆောင်ကို package လုပ်ပေးလိုက်မည်ဟူသောစာဖြစ်သည်။

ဒါတင်မကသေး Apple laptop, ring diamond, perfume စသည့် အမျိုးသမီးအသုံးအဆောင်များကို မောင်ကောင်းမြတ်ကျော်ဆိုသော လူငယ်လေးလာပို့ပေးပါလိမ့်မည်ဟုလည်း ရေးထားသေးသည်။

နောက်ဆယ်ရက်ခန့်ကြာလျှင် သူ ရန်ကုန်ကိုလာမည့်အကြောင်း ကိုပါ ရေးထားသည်။ ထိုအတွက် ခေါင် တကယ်ပဲစိတ်လှုပ်ရှားသွား သည်။

ခေါင်ဆီက အိုင်ဒီနံပါတ်လိပ်စာအတိအကျ တောင်းရသည့် ရည်ရွယ်ချက်က ခေါင်ဆီကို ဒီလိုတန်ဖိုးကြီးလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ

သို့မဟုတ် ထိုသို့မဟုတ်ကျွန်တော်ကဲ့သို့

ပို့ဖို့လား။

သူ ခေါင်အပေါ် တကယ်အလေးအနက်ထားခဲ့တာပါလားဟု သောအတွေးက ခေါင်စိတ်တွေကို တော်တော်လေးလှုပ်ရှားသွားစေတာ ကိုတောင် ခေါင် ဘယ်လိုမှမငြင်းနိုင်။

စိန်လက်စွပ် ဝတ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ပေါလ်ပို့လိုက်မည့် စိန်လက်စွပ် က စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြစ်စေပါသည်။ လက်ပံတွေဆိုတာကလည်း လိုချင်စိတ်ပြင်းပြပေမယ့် ခေါင်အခြေအနေနှင့် သိန်းပေါင်းများစွာတန် သည့် တန်ဖိုးကြီးအမျိုးအစားကိုဝယ်ဖို့ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့ပါ။

တကယ်တမ်းကျတော့ လက်ခံဖို့ ခေါင်စိတ်တွေ မဝံ့မရဲခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ခေါင် လက်မခံပါရစေနှင့်ဟု စာပြန်ဖို့လိုက်သည်။

- ခေါင်စာရောက်သွားပေမယ့် ပေါလ်ထံမှ စာပြန်မလာပါ။ ယခင် ကဆိုလျှင် ခေါင်စာပြန်တာနှင့် ပေါလ် ချက်ချင်းစာပြန်ဖို့သည်။

လိုင်းပေါ်မှာ ပေါလ်မရှိ၍လားဟု ခေါင် ဖြေသိခွဲတွေးလိုက်ပေ မယ့် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ပေါလ်ထံမှ ပြန်စာရောက်မလာခဲ့ပါ။

သူ့လက်ဆောင်ကို ခေါင် ငြင်းသည်ကို သူတမင်အသိအမှတ် မပြုသည့်အနေဖြင့် ခေါင်ကို စာမပြန်ခြင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခေါင် တွေးမိပါသည်။

ခေါင်လည်း ထိုတစ်ညလုံး သူ့မက်ဆေ့ကိုမျှော်ရ၍ စာပင်

ကောင်းကောင်းမရေးဖြစ်ခဲ့။

ရှင်ဘာသဘောနဲ့ ခေါင်းအပေါ် ဒီလောက်ကောင်းနေတာလဲ မဟုတ်မှလွဲရော ရှင် ခေါင်းကိုချစ်နေတာများလား။

ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခေါင်း ရှင့်ကိုလက်ခံလို့မရပါဘူး။ ခေါင်းဟာ လက်ထပ်ထားပြီးသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ခေါင်းရဲ့ရိုးသားမှုနဲ့ သစ္စာတရားတွေကို ယိုင်နဲ့အောင်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ခေါင်းဟာ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ ပေါ့လိမ့်ရယ်။

ရှင်ကြင်နာတတ်မှန်း ခေါင်း သိပေမယ့် ရှင့်ရဲ့အကြင်နာတွေကို ခေါင်းမှာ ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူး။ ခေါင်းဟာ မောင့်ကို နာကျင်နေပေမယ့် သူ့အပေါ်တော့ သစ္စာမဲ့လို့မဖြစ်ပါဘူး။

ရင်ထဲမှာ ခံစားရသမျှ တစ်ယောက်ထဲ တီးတိုးပြောပြီး ပါးပေါ် သို့ မျက်ရည်တို့ အလိုလိုစီးကျ၍လာသည်။ ခေါင်း ငိုနေပါလား။ ဘာကြောင့် ငိုနေရတာလဲ။

ခုခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာတွေက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ ခုကျနေတဲ့ မျက်ရည်တွေက ဘယ်သူ့အတွက်ကျတဲ့မျက်ရည်လဲ။

ဟင့်အင်း ခေါင်း 'မဝေခွဲချင်ဘူး။

“ရွှေခေါင်းခေါင်း နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က delivery company က ကောင်းမြတ်ကျော်ပါ ခင်ဗျ။ ဒါလေးကို လက်ခံပြီး ဟောဒီမှာ လက်ခံပေးပါ။ အစ်မရဲ့မှတ်ပုံတင် လေးပါ ခဏပြပေးပါ”

ပါဆယ်ပုံးကြီးကိုကြည့်ပြီး ခေါင်း ဘယ်လိုမှ ငြင်း၍မရတော့ မယ့်အခြေအနေတစ်ခုကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်း မငြင်းတော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ကောင်းမြတ်ကျော်ဆိုသော လူငယ်လေး ပြန်သွားသည့်တိုင် အောင် ခေါင်းမှာ ပေါလ်ပို့လိုက်သည့်ပါဆယ်ပုံးကိုထိုင်ကြည့်ပြီး ခပ်ငှူ ထိုင်နေလိုက်သည်။

အတွေးတို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၍ ဘယ်ကစပြီး တွေးရမှန်းပင် မသိတော့။ အရင်ဆုံး ပြေးသတိရမိတာက ယဉ်နုနှင့်ဆွေဆွေကိုပါ။ သူတို့ ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ စိတ်ကူးနေစဉ်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြ သည်။

“ဟယ် နင်တို့လာတာ အတော်ပဲ၊ ငါလည်း ခုပဲ ဖုန်းဆက် တော့မလို့”

“ဟင် ဘာလဲ အရေးကြီးတဲ့အချိန်ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ပေါ့လဲ ပို့လိုက်တဲ့လက်ဆောင်တွေ ရောက်နေပြီ”

ခေါင်းရှေ့မှာချထားသော ပုံးကြီးကိုတွေ့ပြီး ယဉ်နုရော ဆွေဆွေ ရော အားကျတဲ့မျက်နှာမျိုးတွေဖြင့် တအံ့တဩကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟယ် တကယ်ကြီး ပို့လိုက်တာပဲ”

“အေးဟယ် မြန်လိုက်တာ ဒါဆိုလည်း ဖွင့်ဟာ၊ ငါတို့ကြည့်ပြီး သွားရည်လေးဘာလေးကျရအောင်”

“ငါ မဖွင့်ချင်ဘူး ယဉ်န”

ခေါင်းစကားကြောင့် ယဉ်နရော ဆွေဆွေပါ နှမြောသည့်မျက်နှာဖြင့်

“ဟယ် နှင်ကလည်း ကိုယ့်ကိုပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို အဲဒီလို ဥပေက္ခာပြုဖို့တော့ မကောင်းပါဘူးဟာ”

“အေးလေ ဒီလောက်ရင်ခန့်စရာကောင်းတဲ့ ရိုမန်တစ်ကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် နှင်ရူးနေလို့ပဲ”

ဆွေဆွေရော ယဉ်နရော ခေါင်းကိုပိုင်းပြီး အပြစ်တင်နေကြသလို ပါဆယ်ထုပ်ကိုလည်း တော်တော်လေးဖွင့်ကြည့်ချင်နေပုံရသည်။

ထိုစဉ် ခေါင်းဖုန်းမှ မက်ဆေ့ဝင်လာသောအသံ ကြားလိုက်ရသည်မို့ အားလုံး၏အကြည့်တွေက စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဖုန်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

ခေါင် ထိုင်ရာမှ လေးပင်စွာထလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး မက်ဆေ့ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပေါ့လ်ဆီမှ မက်ဆေ့ဖြစ်နေသည်။

ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်န ဖုန်းရှိရာသို့ ရောက်လာကြပြီး ခေါင်းချင်း

ဆိုင်လာကြသည်။

“ဘာတွေရေးထားလဲ”

“အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတာလား အဲဒါပဲ ငါ မဖတ်ဘတ်ဘူးနော်” ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်န ခေါင်းထက်ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး သူ ငါ့ဆီရေးပို့ရင် မြန်မာလိုပဲရေးပြီး ပို့တယ်၊ ငါနဲ့တွေ့မှ မြန်မာစာကိုအသုံးပြုခွင့်ရတာတဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ကတော့ သူ့ကို နှင့်ရဲ့ဖူးစာရှင်အစစ်လို့ ပဲထင်တယ်၊ နောက်ပြီး နှင်အရမ်းကံကောင်းတယ်၊ နှင်လိုက်ကောင်းမှုမျိုး အွန်လိုင်းသုံးတဲ့မိန်းကလေးအယောက်တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်မရှိတော့။ အားလုံးလူလိမ်နဲ့တိုးပြီး သူတို့ရဲ့ဘဝတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုပဲ ပေးဆပ်လိုက်ရတာ”

“ဟုတ်တယ် ငါတို့အိမ်နားက အပျိုကြီးမမဆို နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နဲ့အွန်လိုင်းမှာငြိတယ်လေ၊ ဟိုက သူ့မြန်မာပြည်ကိုလာခဲ့မယ်၊ မလာခင် သူနဲ့အဲဒီအပျိုကြီးမမနဲ့ အတူနေဖို့ တိုက်နဲ့ကားကြိုထားဖို့ စီးပွားလုပ်ငန်းတွေမှာ ရှယ်ယာဝင်ဖို့အတွက် ကြိုပြီး plan ချထားခိုင်းပြီး 11.5 usd million ပို့ပေးလိုက်မယ်လို့ ပြောပြီး မက်လုံးတွေပေးတာလေ”

ယဉ်နစကားကို ဆွေဆွေရော ခေါင်ရော စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“အဲ အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ဂျာကာတာ လေဆိပ်ရောက်နေပြီ ဒေါ်လာ နှစ်ထောင်လေးရာကို ဘဏ်အကောင့်တစ်ခုထဲထည့်ပေးမှ package က ထုတ်လို့ရမယ်ဆိုပြီး လှမ်းထည့်ခိုင်းတယ်လေ၊ အပျိုကြီးက ရေလျှံတော့ ချက်ချင်းလွှဲလိုက်တာ အဲဒီကတည်းက မက်ဆွေရော လူရော ပါဆယ် ရော ငွေရော လုံးဝကိုပေါ်မလာတော့ဘူး၊ အဲဒါက လိမ်သွားတာ၊ အခု နင့်ဟာက လိမ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အကန် လူကြီးလူကောင်းနဲ့တွေ့ တာ”

“ပါဆယ်ထုပ်ပို့တဲ့လူ ရောက်ပြီလားတဲ့”

ခေါင်က ဖတ်ပြသည်။ ဖတ်ပြနေရင်းမှ စာပြန်ရိုက်ပို့နေသည်။ ခေါင် ရိုက်ပို့နေသော စကားလုံးတွေကို ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်န လိုက်ဖတ်နေ ကြသည်။

ခေါင်က ခုပဲရောက်ပါတယ်ဟု ပြန်ရိုက်ပို့လိုက်သည်။ ဒါအပြင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို လက်မခံပါရစေနဲ့ဟုသော အငြင်းစကားပါ ပြန်ရိုက်ပို့လိုက်သည်။

ပေါလဲထံမှ စာပြန်ပို့သည်။

“မငြင်းပါနဲ့ ဟန်နီ ဒီလက်ဆောင်က ကိုယ်နဲ့ဟန်နီရဲ့မိတ်ဆွေ ဖြစ် လက်ဆောင်ပေးခြင်း အထိမ်းအမှတ်ပါ။ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက် မှ မပါပါဘူး။ ငြင်းတာဟာ မကောင်းပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး မငြင်းပါနဲ့”

“ကဲ တွေ့တယ်နော်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မငြင်းပါနဲ့တဲ့၊ ဒီတော့ မာနစိတ်ကို တစ်ထစ်လျှော့လိုက်”

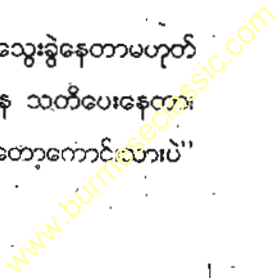
“ဟုတ်ဇာယ် ခေါင်ရယ် ဟိုက သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုက်ညီ တဲ့လက်ဆောင်ပေးတာနေမှာပါ။ နင့်အတွက် တန်ဖိုးက ကြီးလွန်းနေ တော့ နင်လက်ခံရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်ပြီး မရိုးသားဘူးလားဆိုတဲ့ သံသယ ဝင်နေတာပါ။ တကယ်တော့ နင့်အပေါ် သူ့ရိုးသားပါတယ်”

ယဉ်နနှင့်ဆွေဆွေ ခေါင်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးကြသည်။

သူတို့ပြောသလို ခေါင်လက်ခံလိုက်လျှင် မောင့်အပေါ်မှာ ခေါင် ဟာ ဖောက်ပြားသူများဖြစ်နေမလား။

“ဒီမှာ ခေါင် နင်တွေဝေမနေပါနဲ့တော့၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် နင်နဲ့သူတို့က အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့တာမရှိသလို နင် တို့နှစ်ယောက် တရားဝင်လင်မယားအဖြစ် တရားရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးရ သေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် နင်တို့ပတ်သက်မှုကို လုံးဝမေ့လိုက်လို့ ရတယ် ရှင်းလား။ နင် သူ့ကိုသာ ဆက်ပေါင်းနေရင် နင်ပဲရှေ့ကနေ ရုန်းကန်ရမှာ၊ သူက သူ့မိသားစုကပထမ နင်က ဒုတိယပဲ၊ ဒါကိုသဘော ပေါက်စမ်းပါဟာ”

“ငါတို့ ခုလိုပြောနေတာ နင်နဲ့သူတို့ကို သွေးခွဲနေတာမဟုတ် ပါဘူး။ နင် ရွေးချယ်မှုမှန်ကန်အောင် ဘေးကနေ သတိပေးနေတာ၊ ဟွန်း စာရေးဆရာမကို ဆရာလုပ်ရတာ ရယ်စရာတော့ကောင်သားပဲ”

ယဉ်န သူ့စကားနှင့်သူ အားရပါးရ ရယ်နေသည်။ ဆွေဆွေ ကတော့ ပါဆယ်ပုံးကြီးကို ဟိုတက်ကလှည့်ကြည့်လိုက် ဒီဘက်ကလှည့် ကြည့်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

“နင်တို့ခေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်ဟာ၊ အင်းလေ ဒီပုံထဲ မှာ ဘာတွေပါသလဲဆိုတာကို ငါထက် နင်တို့က ပိုပြီးသိချင်နေတဲ့ပုံပါ ကဲ ဒါဆို ငါတို့အတူတူ ဖွင့်ကြည့်ကြမယ်”

ခေါင်ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရသွား၍ ယဉ်နနှင့်ဆွေဆွေ တက်ကြွ ပျော်ရွှင်သွားသည်။

“ဟေး အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဟဲ့ ဆွေဆွေ ကပ်ကြေးသွား ယူဟာ၊ ဒါကြီးကို ထိုးဖောက်ရအောင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆွေဆွေ ဖင်ပေါ်စွာဖြင့် နောက်ဖေးဘက်ကို ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက် နောက်ဖေးမှကပ်ကြေးယူ ပြီး ထွက်လာသည်။

သုံးယောက်သား ပါဆယ်ပုံးကြီးကို တက်ကြွစွာဖြင့် ဖောက်နေ ကြ၏။

ဖောက်နေရင်းမှ ယဉ်နက

“ဟဲ့ ခုံတော့ထည့်မထားလောက်ပါဘူးနော် အဟိ”

“ကြည့် နင်တို့ပဲ ငါ့ကိုဖောက်ချင်လာအောင် မိခွယ်ပြီး ခုကျမှ ခုံထွက်လာမှာ စိတ်ပူနေသေးလား၊ အံ့ပါရဲ့ ခုမှတော့ မထူးတော့ဘူး။

ဒီထဲက ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ခုံးပါရင်လည်း ငါတို့သုံးယောက် အတူတူ ကြေမွသွားကြရုံပဲ”

“အေးလေ လူဆိုတာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပါဟာ၊ မိန်းမ တွေ စပ်စုရင်းနဲ့ ခုံးဆံထိပြီးသေတော့လည်း ယမမင်းကြီး လှောင်ပြောင် ရယ်မောဖို့ အကွက်ရသွားတာပေါ့၊ တော်တော်စပ်စုပြီး မက်ကြီးထတဲ့ မိန်းမတွေဆိုပြီးတော့လေ”

ဆွေဆွေကတော့ ပြောလည်းပြော ဘူးခွဲကို ဖွင့်လည်းဖွင့်

“ဟာ မိုက်လှချည်လား ဒါတာတွေလဲ ဘာဘူးတွေလဲ၊ ငါတို့ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး”

“ဒါ ချောကလက်တွေဟဲ့ ငဝဏ်မရဲ့ ဟယ် ဒါ နာရီဘူး မဟုတ် လား”

ယဉ်န ငွေရောင်လေးထောင့်ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် အဖိုးတန်နာရီတစ်လုံးဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ ဒီမှာ စိန်လက်စွပ်ဘူး၊ ဒါက ရေမွှေး”

ဆွေဆွေကလည်း စိန်လက်စွပ်ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

“ဝါး လှလိုက်တဲ့ စိန်လက်စွပ် တော်တော်တန်ဖိုးကြီးမပယ် စိန်မျိုးပဲ အရောင်ကို ဖြာထွက်နေသလိုမျိုးပဲ”

အဖွင့်ခပ်ကြီးကြီး စိန်ကို ဘေးမှစိန်ပွင့်သေးသေးများဖြင့် ရံထား

သည် ဒီဇိုင်းမှာ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် အထက်တန်းကျသော ဒီဇိုင်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုလက်စွပ်မျိုး ခေါင် အွန်လိုင်းပေါ်မှာသာမြင်ဖူးတာပါ။ တန်ဖိုးသိန်း ရာချီတန်သည်။

“စွပ်ကြည့်စမ်း ခေါင်”

ခေါင်လက်ကိုယူပြီး လက်ခလယ်မှာ စွပ်ပေးသည်။

“ဟော့တော် အတိုင်းများပေးထားသလား ခေါင်ရယ်၊ ကြည့် စမ်း နှင့်နဲ့ကွက်တိပဲဟယ်၊ နှင့်လက်ချောင်းသွယ်သွယ်စင်းစင်းလေးနဲ့ ဒီလက်စွပ်ကလေး လိုက်ဖက်လိုက်တာဟယ်”

သူတို့ပြောသလိုပဲ ခေါင်ရဲ့လက်ချောင်း သွယ်သွယ်လေးနှင့် စိန်လက်စွပ် တဖျတ်ဖျတ်က အင်မတန် ပန်ရသည်ဟု ခေါင်လည်းထင် ပါသည်။

“ဟဲ့ ဒါက laptop ပဲ Apple တံဆိပ်ဆိုတော့ ဈေးကတော့ ရှယ်ပဲ၊ ခေါင်ရေ နှင်တော့ ဒီနေ့ကစပြီး ဘောပင်နဲ့မရေးတော့ဘဲ လက်ပံတော့ပဲနဲ့ပဲရေးတော့၊ စတိုင်ကျမှာဟ ငါသိတယ်”

ဆွေဆွေက laptop box ကို ဖွင့်ကြည့်နေစဉ်တွင် ယဉ်နုက ရေမွှေးပုလင်းထုတ်ပြီး အနံ့ခံကြည့်နေသည်။

“အနံ့လေးက ကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ သင်းသင်းလေး ငါတို့ မြန်မာပြည်ကရေမွှေးနဲ့တွေ့လို မပြင်းဘူး ဖျော့ဖျော့လေး တွေ့လား” ပစ္စည်းတွေကို တစ်ရပြီးတစ်ခု ထုတ်ကြည့်နေသော ဆွေဆွေနှင့်

ယဉ်နု ခေါင်အစား ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် အဝတ်အစားလက်ဆောင်တွေပါ ပါသည်မို့ ခေါင် တစ်ယောက်တစ်ဖုံစီ လက်ဆောင်ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ဆွေဆွေရော ယဉ်နု ရော အရပ်ရ၍ ပျော်သွားသော ကလေးငယ်တွေလို မျက်နှာတွေက ပြုံးရွှင်၍နေသည်။

“ခေါင်ရေ ဒီလက်ကိုင်အိတ်က မိကျောင်းသားရေအစစ်ဟာ ကြည့်စမ်း နှင့်လောက်ကံကောင်းတဲ့သူ ဒီလောကရှိပါဦးမလားဟယ်၊ ငါ့ သူငယ်ချင်း ကံဇာတာတက်ပုံများ အားကျချက်တော်”

ဆွေဆွေ အညှာလေသံဖြင့် အားကျစကားဆိုသည်။ သူတို့ ဘယ်လောက်အားကျကြပါစေ ဒါဟာ ခေါင်အတွက် အောင်မြင်မှုတစ်ခု မဟုတ်သလို အိပ်မက်တစ်ခုလည်း မဟုတ်။

မိတ်ဆွေသစ်တစ်ယောက်အတွက် ရှေ့အနာဂတ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာလေဦးမလဲဆိုသည့် စိုးထိတ်စိတ်တစ်ဝက်က ခေါင်စိတ်ထဲမှာ ကြီးစိုးနေသေးသည်။ ထိုစိတ်တွေကို ဝှက်ထားလို့မရ။

ကိုယ့်စိတ်ကို အကြိတ်တစ်ရာမက သတိပေးနေမိတာကတော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်လျှင် ခေါင်စိတ်တွေ ပျော့ညှပ်မသွားဖို့ပါပဲ။ ဒီတော့ အစစအရာရာ သတိထားရမည်။

ခေါင်ဟာ အညှာလွယ်တတ်သော မိန်းမမျိုးဖြစ်မှာကို ခေါင် ဘဝမှာ အကြောက်ဆုံးပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

သေစေရန် ပြန်ကြည့်လိုက် ခရီးသည်တွေထဲဝေငံပြီး ရှာလိုက်နှင့် အလုပ်တွေ တော်တော်ရှုပ်နေသည်။

ခေါင်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေကို လုံခြုံအောင်ပုံးဖိပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် စောင့်နေသည်။

“ဟိုင်း ဟန်နီ”

တွေ့ပါပြီ အရပ်ရှည်ရှည် ရွှေညိုရောင် ဆံပင်နှင့် ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် သန်ပြန်သောရုပ်ရည်ကို ဝိုင်းဆိုင်ထားသည့် ပေါလ်ချာလီ ဆိုသော ခေါင်မိတ်ဆွေ။

“ဟိုင်း ပေါလ်”

ခေါင် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပေါလ်မှာ ခေါင်ကိုမြင်မြင်ချွင်း ရင်ချင်းအပ်ပြီး ပါးချင်းအပ်ကာ နှုတ်ဆက်၏။

ပေါလ်၏အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး ယဉ်နုနှင့်ဆွေဆွေ မျက်လုံးအပိုင်း သားလေးတွေဖြင့် တအံ့တလဲ ကြည့်နေကြသည်။ ခေါင် ရှက်နေပေမယ့် အနောက်တိုင်းသားတွေရဲ့ယဉ်ကျေးမှုမို့ အလိုက်အထိုက် နှုတ်ဆက်ရ သည်။

“အရမ်းလှတယ် ဟန်နီ”

ပွင့်လင်းသော ချိုးကျူးစကားကြောင့် ခေါင် မျက်နှာ ပန်းသွေး ရောင်လွှမ်းသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပေါလ်”

အခန်း (၂၁)

ခေါင်ဆီကို လက်ဆောင်ပို့ပြီး ဆယ့်ငါးရက်အကြာမှာ ပေါလ် မြန်မာပြည်ကို ရောက်လာသည်။ ခေါင်ကိုလာကြိုဖို့ အကူအညီတောင်း သဖြင့် ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နုကို ခေါ်သွားပြီး ခေါင် လေဆိပ်ကိုလာကြိုမိ ပါသည်။

“ခေါင် နင်အပြင်မှာမြင်ရင် မှတ်မိမှာပါနော်”

“မှတ်မိပါတယ်ဟ”

များပြားလှသော လူတွေကြားထဲမှာ ခေါင်အကြည့်တွေကို ရှင် ရှင်ထားပြီး မလွတ်တမ်းလိုက်ရှာရသည်။ မြန်မာတွေရော နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည်တွေပါ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ပန်းစည်းကိုင်ပေးထားသော ဆွေဆွေ လည်ပင်းညောင်ရေအိုးဖြစ်မတတ်။

ယဉ်နုက ခေါင်ဖုန်းကို တောင်းယူပြီး ပေါလ်၏ဓာတ်ပုံကို ကျိန်း

ပေါလ်၏အကြည့်တွေက ခေါင့်အပေါ်မှာ နှစ်လို့ဖွယ်သောအရိပ်
တွေ အထင်းသားပေါ်လွင်နေမှန်း ခေါင် ရိပ်မိပါသည်။

“ဪ ခိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ဒါ ခေါင့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း
တွေပါ သူက ဆွေဆွေ၊ ဒီဘက်က ယဉ်နုတဲ့”

“တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်ဗျ”

ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆွေဆွေလက်နှင့်ယဉ်နုလက်ကို
ကိုင်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်သည့်အပြင် ရင်ဘတ်ချင်းထပ်အပ်ပြီး နှုတ်ဆက်
ပြန်သဖြင့် ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နု အမှုအရာများမှာ အကြောင်းကြောင့်နိုင်လွန်း
နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ယဉ်နု မသုံးမရဲပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ဆွေဆွေကလည်း ပြုံးပြ

ပြီး

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်ုပ်ကလည်း အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်ဗျ”

မြန်မာသံစစ်စစ် မဟုတ်ဘဲ အနောက်တိုင်းသံပေါက်နေသဖြင့်
လေယူလေသိမ်းကို မနည်းလိုက်နားထောင်ရသည်။

“ပေါလ်အတွက် ရွှေဂုံတိုင်ဟိုတယ်မှာ အခန်းဘွတ်ကင် ကြို

လုပ်ပေးထားပါတယ်”

“ဟိုတယ်”

ပေါလ်က ဟိုတယ်ဟုပြန်၍ ရေရွတ်ပြီး ခေါင့်ကိုပြန်မေးသလို
ပြုသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဟိုတယ်မှာပါ”

“အို နိုး နိုး ဟိုတယ်မှာ မတည်းချင်ဘူး၊ မြန်မာအိမ်မှာတည်း
ပြီး မြန်မာအငွေ့အသက်ကို ခံစားချင်တယ်၊ ပြီးရင် မြန်မာထမင်းဟင်း
ကို အများကြီးစားမယ်”

“မြန်မာအိမ်မှာတည်းမယ် ဟုတ်လား”

“Yeah ဟန်နီအိမ်မှာတည်းမှာပေါ့၊ ဒီမြန်မာပြည်မှာ မိတ်ဆွေ
သုံးယောက်တောင်ရှိနေတာပဲ”

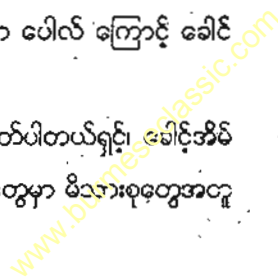
ခေါင့်စိတ်ထဲ အယောင်ယောင်အများများဖြင့် ဘုရားတလိုက်
သည်။ ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နုလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် သေချာ
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပေါလ် အရိပ်အကဲနားလည်သူပီပီ တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်ုပ်က နောက်တာပါ၊ ကိုယ့်ကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝန်ထုပ်
ဝန်ပိုးမဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဟိုတယ်မှာပဲတည်းမှာပါ”

အတည်ပေါက်နှင့်နောက်တတ်သော ပေါလ် ကြောင့် ခေါင်
တဒင်အတွင်း ပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။

“မြန်မာတွေက ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်တတ်ပါတယ်ရှင့်၊ ခေါင့်အိမ်
မှာတည်းလို့မသင့်တော်ပေမယ့် ကျွန်မတို့အိမ်တွေမှာ မိသားစုတွေအတူ

ရှိနေလို့ သင့်တော်ပါတယ်”

ယဉ်န စကားကြောင့် ပေါလ် တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

“မသင့်တော်ပေမယ့် ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

မြန်မာစကားကို အစုံအစစ် နားလည်ပုံမရသော ပေါလ်ကိုကြည့်ပြီး ယဉ်နအား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲဟု မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

“မသင့်တော်ဘူးဆိုတာက ခေါင်က သူ့အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်ထဲနေတာလေ။ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထဲနေတဲ့အိမ်မှာ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အတူနေရင် လူတွေက ခေါင့်အပေါ် တစ်မျိုးထင်ကြလိမ့်မယ်”

“သိပြီ သိပြီ ဒါမှန်တာပေါ့။ အများကြီးမှန်တယ်။ ဆော့ရီးပါ ကျွန်ုပ် အနောက်လွန်သွားတာပါ”

သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်၏နာမ်စားမသုံးဘဲ ကျွန်ုပ်ဟု နာမ်စားသုံးပြီး ပြောနေသော ပေါလ်၏မျက်နှာပေါ်မှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသော အရိပ်တွေ စုပြုံတိုးသိပ်နေပုံပါပဲ။

ထိုနေ့က ခေါင်တို့ ပေါလ်အား ဟိုတယ်ကိုလိုက်ခိုကြပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ပေါလ်အတွက် ကားနှင့်အိမ်ခန်းငှားပေးဖို့အတွက် ယဉ်န အစ်ကိုထံမှ အကူအညီယူရန် သူငယ်ချင်းတွေတိုင်ပင်လိုက်ကြသည်။

ဟိုတယ်မှ ပြန်ထွက်ဖို့ပြင်တော့ ပေါလ်က ခေါင်ကို မပြန်ပါနဲ့ ဦးဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ခေါင်တို့သူငယ်ချင်းတွေ သွားစရာတစ်ခုရှိသေးလို့ပါ”

“ဒါဆို ညစာအတူစားကြဖို့ ညနေပြန်လာခဲ့ပေး ပြီးရင် အသုံးအဆောင်တချို့ ဝယ်ချင်တယ်။ ဘယ်မှာဝယ်လို့ရနိုင်မလဲ နေရာမသိဘူး ဟန်နီ ကူညီမှဖြစ်မှာ”

ဆွေဆွေတို့ ယဉ်နတို့ကို မဖိတ်ချင်၍ ခေါင်နှင့်နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောနေသော ပေါလ်၏တောင်းဆိုမှုကို ခေါင် ငြင်း၍မကောင်းတော့။ ဒီအချိန်မှာ ခေါင်က အိမ်ရှင် ပေါလ်က ဧည့်သည်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ခေါင်ဘက်က ကူညီရမှာဝတ္တရားပင်။

“ခေါင် လာခဲ့ပါ့မယ် ပေါလ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဟန်နီ”

ပေါလ် ခေါင်နဖူးကို ဖျတ်ခနဲ နှမ်းလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ခေါင် အံ့အားသင့်သွားပေမယ့် ပေါလ်ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုပြယုဂ်တစ်ခုပါပဲ။

“ငါ ခုလာလို့မရဘူး သုခ၊ မင်း အဲဒီဟိုတယ်ရှေ့မှာ စောင့်နေလိုက်၊ ခေါင်ထွက်မလာမချင်း မင်းလည်း ပြန်မလာနဲ့၊ ငါ စာရင်းစစ်တွေ ပြန်တာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့မယ်၊ အကယ်၍ ခေါင် ပြန်ရင်လည်း မင်း သူ့နောက်က မသိမသာလိုက်သွားလိုက်ပါ။ ဒါမှ သူ့လိပ်စာကိုရမှာ ဟုတ်ပြီလား။”

သုခကို မှာစရာရှိတာ အသေးစိတ်မှာလိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ချက်ချင်းပြန်ဝင်လာလိုက်သည်။

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ရုံးဝန်ထမ်းနှင့်အထက်လူကြီးက သုတ အမှုအရာပျက်နေတာကို သတိထားမိကြပေမယ့် လုံးဝမမေး။ သုတ ဟန်မထွက်ပင် စားပွဲမှာပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ကွန်ပျူတာထဲမှ လချုပ် စာရင်းတွေကို ပြန်ပြီးစစ်ဆေးနေလိုက်သည်။

မျက်လုံးထဲမှာ စေ့ရင်ပေါ်က ကိန်းဂဏန်းတွေကိုမြင်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဖွဲမီးလို တငွေငွေနှင့်ပူလောင်၍နေသည်။

ခေါင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဆိုသည့် သိချင်စိတ်က စိတ်အာရုံတွေကို ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေစေသည်။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ကိုယ့်ခံစားချက်ကြောင့် မထိခိုက်စေလို၍ ကိုယ့်စိတ်ကိုပြန်ချိုးနှိမ်ပြီး အလုပ်ထဲကို အာရုံပြန်နှစ်လိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်နဲ့ပြန်သင့်မြတ်ဖို့ ရောင်နီလေးတော့ သင်းလာပါပြီ။

အခန်း (၂၂)

“ကိုကို ကျွန်တော် မမခေါင်ကို ရွှေဂုံတိုင်ဟိုတယ်ထဲ ဝင်သွားတာတွေတယ်”

ဖုန်းထဲမှ ရေးကြီးသုတ်ပျာပြောလိုက်သော သုခစကားကြောင့် ရုံးတွင် စာရင်းစစ်ဝင်နေရာမှ သုတစိတ်တွေ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်၍သွားသည်။ ခေါင်က ဟိုတယ်ထဲဝင်သွားသည်ဆိုရအောင် ဘာကြောင့်လဲ ဘယ်သူ့ဆီ သွားတာလဲ ဟိုတယ်မှာ ဘယ်သူရှိနေလို့လဲ။

သုတ စိတ်ထဲမှာ လဲပေါင်းများစွာဖြင့် စိတ်တို့ရှုပ်ထွေး၍သွားသည်။

ချက်ချင်းပြေးသွားရအောင်လည်း ကိုယ့်အထက်လူကြီးတွေ ရှိနေ၍ ခုလို အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ လုပ်လက်စအလုပ်တွေချထားခဲ့ပြီး လစ်ထွက်သွား၍မဖြစ်။ ခုလို ဖုန်းထဲပြောတာတောင် လွန်လှပြီ။

ခေါင်ရေ မောင်ကိုခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါကွာ။ မောင် ခေါင်ကို တကယ်ချစ်ပါတယ်ကွာ။ နောက်ပြီး ခေါင်ကိုလွမ်းလှပြီ။

“ဟာကွာ မင်းကို သေချာစောင့်ကြည့်ထားပါလို့ အတန်တန် မှာထားရက်နဲ့ကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း သေချာစောင့်ကြည့်နေတာပါပဲ။ ရေဆာလို့ ရေသန့်တူးလေး သွားဝယ်နေတုန်း ဘယ်အချိန်တွက်သွားမှန်းမသိလိုက် တာ။ ကိုကို သိတဲ့အတိုင်း အဲနားမှာ ဘာဆိုင်မှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ရေ တော့သောက်မှဖြစ်မှာလေ ကိုကိုရ”

သူ့အမှားကြောင့် ဆင်ခြေတွေပေးနေသော သုခကိုလည်း ထပ် ပြီး အပြစ်မတင်ချင်တော့။ ကိုယ့်ရှေ့တွင် အငွေ့တစ်ထောင်းထောင်းထ နေသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုသာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာကြည့်ရင်း သက်မ တွေ အခါခါချစ်မိသည်။

“မမခေါင်က တကယ်နေနိုင်တယ်ဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းလေး တစ်ချက်တော့ ဆက်သင့်ပါတယ်”

“သူ ငါ့ကိုမှန်းသွားမှတော့ ဖုန်းလည်းဆက်တော့မလားကွာ။ ဖေ့တုတ်စ်မှာတောင် ဘာလော့စ်ပစ်လိုက်တာကြည့်လေ။ ခေါင်ရဲပြတ်သားမှု က နောက်လူညွှန်ကြည့်တမ်းဆိုပြီး စိန်ခေါ်သွားသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘာမှခေါင်ကို မမေ့နိုင်တာပဲလေ။ ဒါကြောင့်လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက်

ခေါင်ကိုရှာဖွေရင်း တမ်းတရင်းနဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းနေမိတာပါ။

“ကိုသုတ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခေါင်ကိစ္စ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေစဉ် လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ သုတသူငယ်ချင်း စိုးလင်း ဝင်လာသည်။

“ငါ မင်းကိုရှာနေတာ မင်းအမေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား ကြတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ”

စိုးလင်း ပိုင်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သုတ လက်ဖက်ရည်တစ် ခွက်ကို အလိုက်တသိ လှမ်းမှာပေးလိုက်သည်။ ကိုစိုးလင်းက မငြင်းဘဲ ရေခွေးကြမ်းအရင်ငှဲသောက်ထားသည်။

“မင်းညှပ်ပိုင်း တက္ကစီမောင်းမလို့ဆို၊ ငါ့ကို မောင်နိုင်ပြောလို့ မင်းဆီကိုလာတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျားကားဝယ်ပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ပေး မောင်းမလို့လား”

“အေ၊ ဝယ်ပြီးသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါဝယ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ညီမဝယ်တာ။ စိတ်ချရတဲ့သူကိုပေးမောင်းချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ငါလည်း မင်းကိုအရင်ဆုံး ပြေးမြင်မိတာ ဘယ်လိုလဲ မင်းမောင်းမလား”

“မောင်းတာတော့ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ညှပ်ပဲ မောင်း ချင်တာ။ အဲ ပြီးတော့ အစိုးရရုံးပိတ်ရက်တွေရယ်”

“ရတာပေါ့၊ စနေ တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့ကုန်မောင်း ညဘက်မ

မောင်းနှင်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ကားက မင်းကိုပေးထားမှာပဲ ကြိုက်သလိုမောင်း”
အလုပ်ထပ်လုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးရပြီမို့ သုတ ပျော်သွားသည်။

“ဟာဗျာ အိမ်ပေးထားရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ မနက်စော
စော ရုံးမသွားခင်လေး ကားဆွဲလို့ရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ လစာကရော ဘယ်
လောက်ပေးရမှာလဲ”

“ဒီဇယ်ကားမို့ တစ်လကို နှစ်သိန်းပဲပေးရမှာ၊ မင်းအတွက်
အများကြီးတွက်ချက်ပေးပါတယ်ကွာ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မောင်းပါ့မယ်ဗျာ”

စောစောက ခေါင်အကြောင်းပြောပြီး မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသော
သုတစိတ်ထဲ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ ပြန်သန်း၍လာပြန်သည်။

“ဒါဆို ဒီနေ့ပဲ ကားလိုက်ယူလိုက်လေ၊ တော်ကြာနေ သူများ
ဦးသွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒါဆို ခုပဲသွားမယ်၊ ခြောက် ဒါနဲ့ စပေါ်တွေဘာ
တွေ မတင်ရဘူးမဟုတ်လား”

“မတင်ရပါဘူး လာ ငါ့မှာ ဆိုင်ကယ်ပါတယ်၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့
သွားမယ်”

ခေါင်နှင့်ပြန်နီးစပ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်တက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရ
တော့မှာပေါ့။ သုတ တက်ကြွစွာဖြင့် ကိုစိုးလင်း ဆိုင်ကယ်နှင့် ကားအံ့နာ
အိမ်ဆီသို့ လိုက်သွားလိုက်သည်။

“အမေ အမေသား ဘယ်ကကားမောင်းလာလဲမသိဘူး”
မမနိပ်စက်ကကြောင့် အဖေ့ကို ဆေးတိုက်နေရာမှ အိမ်ရှေ့ကို
ကပျာကယာ ထွက်လာပြီး

“ဟဲ့ သား ဒါဘယ်သူ့ကားလဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော ငါ့သား ဝယ်
များလာတာလား”

လောဘဖြင့်မေးလာသောကြောင့် သုတ ခေါင်းခပ်လေးလေး
ခါပြုလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး အမေ၊ ကျွန်တော် ညပိုင်း တက္ကစီဆွဲမှာမို့
တ်လနှစ်သိန်းနဲ့ငှားလာတာပါ”

“အမလေး ငါ့သား အလုပ်ကြီးစားလာချည်လားကွယ်၊ ဘာလဲ
နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူမလို့လား၊ ဒါဆိုလည်း ယူ သားရေ”

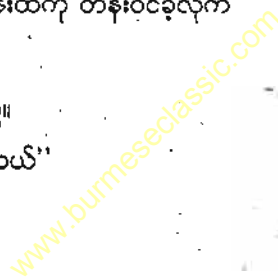
ထင်ကြေးဖြင့် လျှောက်မေးနေသော အဖေ့စကားကြောင့် သုတ
စိတ်တွေ့ပို၍မွန်းကြပ်စေသည်။

ယူခဲ့ပြီးသား ခေါင်နှင့်တောင် တည့်အောင်မနေနိုင်ကြဘဲ နောက်
ရွေးမအသစ်ကိုမျှော်သေးသတဲ့။ အံ့ပင်သြပါရဲ့။

စိတ်ထဲက ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးပြီး အခန်းထဲကို တန်းဝင်ခဲ့လိုက်
သည်။

အမေ အခန်းထဲ လိုက်ဝင်လာသည်။

“သား မင်းကို အမေ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ အမေ”

“မင်းညီမလေးက စီမံခန့်ခွဲမှုပညာသင်တန်း တက်ချင်လို့တဲ့၊ အမေက သူ့ကိုသင်တန်းကြေးမပေးနိုင်ဘူးလေ၊ အခု သားက နောက် အလုပ်ထပ်လုပ်ဦးမယ်ဆိုတော့ မင်းများတတ်နိုင်မလားလို့ပါ”

သုတ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်ပြီး

“အမေရာ အမေသမီးက ဟိုသင်တန်းတက် ဒီသင်တန်းတက် နဲ့ ပြီးကိုမပြီးနိုင်တော့ဘူးလား”

“ဒါကတော့ သူ့တက်လမ်းပဲလေ၊ အမေက မိဘဆိုတော့ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာပဲ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေက သားရဲ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေရတာဆိုတော့ အရာရာ သားကိုပဲအားကိုးနေရတာလေ”

သုတ ဘာမှမပြောချင်တော့၍ ရေချိုးရန် နောက်ဖေးခန်းကို ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ မိဘနှစ်ပါးအပြင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမအတွက် နှလုံးသားတွေကိုပါ စတေးနေရသည့် အခြေအနေထဲက ဘယ်တော့ရုန်း ထွက်နိုင်မလဲ။

အခန်း (၂၃)

“ဟန်နီ”

“ရှင် ပေါလ်”

“ကိုယ် မေးစရာရှိတယ်”

“မေးပါ”

“ဟန်နီတို့အိမ်ထောင်ရေး ကွာရှင်းပြီးသွားကြပြီဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုယ်စုံစမ်းလို့ပါ”

အရင်လို ကျွန်ုပ်ဟု မသုံးနှုန်းတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ဟု သုံးစွဲလာသော ပေါလ်၏စကားအသုံးအနှုန်းကို ခေါင် သတိထားမိလာ သည်။ ပေါလ်၏အကြည့်တွေသည် ဇူးရှတည်ကြည်ကာ ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံး အိမ်ထဲမှာ ခေါင်ကို သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေသော အရိပ်အယောင်တွေက

အထင်းသားပေါ်နေ၏။

“စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ခဏခွဲနေတာပါ”

ခေါင်စကားကို ဘာမှပြန်မထောက်ခံဘဲ ပေါလ်အကြည့်တွေက ခေါင်ဆီမှမခွာ။ ခေါင် မနေတတ်စွာဖြင့် ပေါလ်ကိုမကြည့်မိအောင် ဟိုတယ်ခန်း၏ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေကို ဝေးကြည့်နေလိုက်သည်။

“ခေါင် အရမ်းလှတယ်”

“အို ခေါင်ကို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

ခေါင်နောက်ကျောမှ သိမ်းဖက်လိုက်သော ပေါလ်၏နှုတ်ခမ်းတွေက ခေါင်လည်တိုင်အနှံ့ဆီသို့ အနမ်းတွေအဖြစ် ကျရောက်လာသည်။ ထိုအထိအတွေ့တွေက ခေါင်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျင်စက်နှင့် အတိုခံရသလို ရိုန်းမြဲထူပူသွားသည်။

“ဟန်နီရယ် မင်းကိုမြတ်နိုးတယ်၊ ချစ်တယ် ခုလိုမျိုး အခြေဖက်ထားချင်တယ်၊ ဟောဒီ ဟန်နီရဲ့နှုတ်ခမ်းသားအိအိလေးကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နမ်းရှိုက်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ဟန်နီတစ်ဘဝလုံး ဝိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဟန်နီ လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ် ခွင့်ပြုပါ ဟန်နီ”

ခေါင်စိတ်ခံစားမှုတွေ နုတ်ဝင်သည်တစ်ယောက်လို တဆင်းဆတ် တုန်ခါလာသည်။ ဟင်္တအင်းလို့ ငြင်းဆန်နေပေမယ့် ခေါင်ဟာ

သူ့အနမ်းတွေထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ ခက်ခဲနေတာကိုတော့ ခေါင်သာလျှင် အသိဆုံးပါ။ ခေါင်ရဲ့လက်အစုံက ခါးကိုလိမ်းဖက်ထားတဲ့ သူ့လက်အစုံကို ဘာကြောင့်လိုလားစွာ ဆုပ်ကိုင်နေပါလိမ့်။ တကယ်ဆို အဲဒီလက်တွေကို ခေါင်ဟာ ပြတ်သားစွာ တွန်းဖယ်ငြင်းဆန်ရမှာမဟုတ်လား။

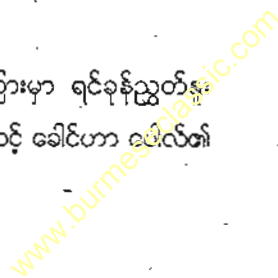
တကယ်ဆို ခေါင်ဘဝမှာ ဒီလိုညင်သာကြည်မွေ့တဲ့ ခံစားမှု အထိအတွေ့မျိုး မခံစားဖူးခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် မောင်နှင့်ရော ဒီလိုခံစားမှုမျိုး မခံစားရဘူးလား ဟု မေးဖွယ်ရာရှိပါသည်။ ထိုသို့မေးလာလျှင် ခေါင် ရဲရဲကြီးဝန်ခံပါသည်။

မောင်နှင့်သမီးရည်းစားကာလမှာ ခေါင်ဟာ ကော်ဖီဆိုင်တိုင် ဘုရားသွားတာလောက်နှင့် ချစ်သူသက်တမ်းကုန်ဆုံးခဲ့ဖူးတာပါ။ တစ်ခါ တစ်ရံ မောင်က ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ဖို့ခေါ်ပေမယ့် ခေါင်ဟာ ရှက်ရွံ့စွာ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်ချည်းပါပဲ။

လက်ထပ်ခဲ့ကြပြန်တော့လည်း ခေါင်ဟာ အပျိုစင်ဘဝအတိုင်း အိမ်ထောင်ရှင်မဆိုတဲ့ အမည်ကိုခံခဲ့တာပါ။ အခန်းကျဉ်းထဲမှာ တခြားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် အခန်းတစ်ခုကိုမျှသုံးနေရသော မောင်အဖို့ ခေါင်ရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို သိမ်းပိုက်ယူငင်ဖို့ အခွင့်မသာခဲ့တာဟာ ခေါင်အရှက်တရားတွေကြောင့်ပါ။

ထိုအတွက်ကြောင့် ခေါင်နှင့်မောင်ကြားမှာ ရင်ခုန်ညွတ်နှုတ် သာယာချိန်တွေ ရှားပါးခဲ့ရတာပါ။ ဒီအတွက်ကြောင့် ခေါင်ဟာ ပေါလ်၏

အတွေ့တွေကို သာယာမိနေသလားပဲ။ ခေါင်တို့ရင်ဘတ်ချင်းအပ်မိသည့် ခဏ။

“ပြောပါဦး ဟန်နီ”

ခေါင်နှုတ်ခမ်း၊ ပါးပြင်၊ နဖူး၊ လည်တိုင်အနံ့ကို ပေါလ် ညင်သာ စွာနမ်းရှိုက်သည်။ ခေါင်ခံစားမှုတွေ တိမ်တိုင်းတွေပေါ် ပြေးလွှားဆော့ကစား နေသလို အရာအားလုံးဟာ လွင့်မျောနေသလို ခံစားရသည်။

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ပေါလ်၊ ခေါင်တို့အဲဒီလို ပတ်သက်လို့မရဘူး”

သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေသော ခေါင်ကိုယ်ခေါင် အတင်းလှုပ် နှိုးလိုက်သလို ခေါင်အသိတရားတွေ အရှက်တရားတွေကို အချိန်မီပြန် လည်ထိန်းလိုက်သည်။

ခေါင် စိတ်ခံစားမှုအတိုင်း ရှေ့ကို ဆက်မတိုးသင့်ပါဘူး။

“ကိုယ် ဟန်နီကိုတကယ်ချစ်တယ်၊ အရှူးအမှူးကိုချစ်နေတာ ကိုယ် မြန်မာပြည်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဟန်နီနဲ့တွေ့ဖို့ ခေါင်ဘဝတစ်ခု လုံးကို အပိုင်ယူချင်လို့ ပြောပါ ဟန်နီ၊ ကိုယ့်ကဝထဲကို ဟန်နီဝင်လာ မလား ကိုယ်က ဟန်နီဘဝထဲ ဇွတ်ဝင်ခဲ့ရမလား။ ဟန်နီ ဘယ်လိုပဲဆုံး ဖြတ် ဆုံးဖြတ် ကိုယ့်ဘက်က အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ခေါင် ပြန်တော့မယ် ပေါလ်”

ငြင်းလည်းငြင်းချင်သည်။ ငြင်းလည်း မငြင်းရက်သော အခေါ်

အနေတစ်ခုထဲမှာ ခေါင်စိတ်တွေကို အမွန်းကြပ်မခံစေချင်တော့သဖြင့် သန်မာသော ပေါလ်၏ဖက်တွယ်ထားမှုထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“နေပါဦး ဟန်နီ၊ ကိုယ့်မှာချို့ယွင်းချက်ဆိုလို့ ဘာသာမတူတာ ပဲရှိပါတယ်၊ ကိုယ် ဗမာသွေးစီးဆင်းထားတဲ့ ဗမာတစ်ယောက်ပါ။ ဒီတစ်ခု ထဲနဲ့တော့ ကိုယ့်ကိုမငြင်းပါနဲ့၊ ကိုယ်ဗမာပြည်ကိုချစ်တယ်၊ ဗမာစကား ပြောရတာကို နှစ်သက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဗမာမလေးကိုချစ်တယ်”

ပေါလ် ခေါင်လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီးတားသည်။

“ဟင့်အင်း နောက်နေ့မှထပ်တွေ့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ ခေါင် ပြန်မှ ဖြစ်တော့မှာမို့ပါ”

ခေါင်စိတ်တွေ ပေါလ်အပေါ်မှာ ဒီထက်ပိုပြီး မတိမ်းညွတ်မိခင် မှာ ခေါင်ပြန်မှဖြစ်မည်မို့ ဇွတ်အတင်းပင် ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရုံးဆင်းကတည်းက တက္ကစီစွဲနေသော သုတမှာ ခုချိန်ထိ အံ့နာကြေးပင် မပြည့်သေး။ မိုးကအေးနေတော့ လူတွေအပြင်မထွက် ကြတော့ဘူးလားမသိ။ ဒီအတိုင်း ခရီးသည်လာဌာမည်ကို အချိန်ကုန်ခံ ထိုင်စောင့်မည့်အတူတူ တာမွေဘက်သို့ တစ်ပတ်လောက်ပတ်ပြီး ခရီး သည်ရှာဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ညခုနစ်နာရီမို့ လူတွေသွားလာနေနိုင်သေးပေမယ့် မိုးကတဖွဲဖွဲ တဖျောက်ဖျောက်နင်းမို့ လူတွေအိမ်ပြင်မထွက်ကြတော့ဘူးလားမသိ။

Ocean ရှေ့မှအဖြတ် ချေးဝယ်ပြီး ထွက်လာဟန်တူသည်။ ကားကိုလှမ်းတားသည်။ သုတ ပျော်သွားသည်။ ကားကိုမှေးရပ်လိုက်ပြီး ခရီးသည်ကို ပြုံးရွှင်စွာကြည့်ပြီး ဘယ်သွားမလဲဟုမေးမည်အပြု ခရီးသည်မှာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်နေသည်။

“ Where you go? ”

သုတ၏အမေးကို ပေါလ် အပြုံးဖြင့် မင်္ဂလာပါဟုနှုတ်ဆက်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်တွေကို လက်တစ်ဖက်မှစုကိုင်လိုက်ပြီး ကျန်သည့်လက်ဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လိပ်စာရေးမှတ်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။

“ ကျွန်တော် ဒီလိပ်စာအတိုင်း သွားချင်ပါတယ်၊ လိုက်ပို့နိုင်မလား ”

သုတ စာရွက်ကိုလှမ်းယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

သယ်နိုးကျွန်းဆိုတော့ သုတ အိမ်ပြန်ရန် လမ်းသင့်သည်မို့ မြန်မာလိုကျွန်းကျင်စွာပြောတတ်သော ပေါလ်ကို မြန်မာလိုပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ ”

“ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ”

“ သုံးထောင်ပဲပေးပါ ”

“ ကောင်းပါပြီ ”

ပေါလ် ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပေါလ် ကားထဲဝင်ထိုင်သည်နှင့် ပေါလ်လက်ထဲမှ ဆွဲလာသော လက်ဆွဲအိတ်တွေထဲမှ ဖွေးယုံကြိုင်လှိုင်နေသော ကြက်ကြော်နှင့် ပီစာနံ့က တလှိုင်လှိုင်ထလာသည်။

ဆာနေသောခိုက်ပင် ပို၍ဆာလာသည်။ ဒီနိုင်ငံခြားသားက ဒီအချိန်ကြီးမှ သယ်နိုးကျွန်းကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ။ သူက အဲဒီမှာနေတာလား။

ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ ကားမောင်းရင်း တွေးနေမိသေးသည်။ ပုံစံကြည့်ရတာတော့ အဆင့်မြင့်မြင့်နေသော ရုပ်ရည်ရူပကာမျိုး။

“ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကို အပြန်ရော ရွှေဂုံတိုင်ဟိုတယ်ကို ပို့ပေးနိုင်ဦးမလား ”

ကိုယ့်ကားကို အသွားအပြန်ငှားချင်သည့်သဘောမျိုးနှင့်မေးနေ၍ သုတ ကားမောင်းနေရင်းမှ

“ ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်၊ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရမလဲ ”

“ အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဆယ်နာရီထက်ပိုပြီး နောက်မကျပါဘူး။ စောင့်နေတဲ့ ဝန်ဆောင်ခကိုပါ ပေးပါမယ်၊ မနစ်နာစေရပါဘူး။ ကျွန်တော့်လေဒီက ကျွန်တော့်ကိုစောစောပြန်လွှတ်ရင် စောစောပြန်ဖြစ်မယ် ”

မြန်မာစကားကို ချက်ကျလက်ကျပြောနေသော နိုင်ငံခြားသားဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာနေတာများလား။ သူ့လေဒီကရော သူ့လိုနိုင်ငံခြားသူလား။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သုတကလည်း စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့သာမငှားလျှင် ခရီးသည်ရှာရင်း ကားကိုဘယ်လောက်ထိ မောင်းနေရဦးမလဲမသိ။ ခုတော့ သူ့ကိုအသွားအပြန် လိုက်ပို့လိုက်လျှင် ဒီညအဖို့ အေးရာအေးကြောင်း အိမ်ပြန်နားလို့ရပြီ။

“လိပ်စာအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ပဲခင်ဗျ”

ခြံဝင်းလေးထဲတွင် သံသပ်ရပ်ရပ် ဆောက်ထားသော ယဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့တွင် မြန်မာတစ်ယောက်က ရှေ့သို့ သိပ်မရှာလိုက်ရ။

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ပေါ့ပေါ့မှဆင်းလိုက်သည်နှင့်

“ရော့ ဒါက အခု ကားခပါ”

လှမ်းပေးလာသော ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကိုယူပြီး ပြန်အမ်းဖို့ လုပ်နေစဉ်မှာပင် ပေါလ်က မြဲရေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားသဖြင့်

“ဒီမှာခင်ဗျ ကားခပြန်အမ်းငွေလေး ယူသွားပါဦး”

“ယူထားလိုက်ပါ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ်စီးရဦးမှာပဲ”

ပေါလ် ထိုသို့ပြောပြီး စေ့ရုံစေ့ထားသော ခြံတံခါးရှေ့မှနေပြီး ခေါင့်ဆီကိုဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှာ မီးလင်းနေ၍ ခေါင် ရှိမှန်း သိနေပေမယ့် ဇွတ်တရွတ်တော့ ဝင်ဖို့မသင့်မှန်း ပေါလ် သိပါသည်။

အခန်း (၂၄)

ရေချိုးသနပ်ခါးလိမ်းပြီးစပင်ရိုးသေးသည် စားပွဲပေါ်တင်ထား
သည် ဖုန်းမှ အသံမြည်လာသဖြင့် ဖုန်းအရင်ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ပေါလ်”

“ဟန်နီ ဘာလုပ်နေလဲ ညစာစားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မစားရသေးဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့ အတူတူစားကြရအောင်”

ဒီအချိန်ကြီးကျမှ သူနှင့်ညစာအတူတူစားဖို့ အပြင်ထွက်ရန်
မဖြစ်နိုင်တော့။

“ခေါင် အပြင်မထွက်တော့ဘူး ပေါလ် ဆောရီးပါ”

ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

“ဟန်နီ အပြင်ထွက်စရာမလိုပါဘူး ကိုယ်တို့ဒင်နာအတွက်
ကိုယ်အားလုံးစီစဉ်ပြီး ဟန်နီဆီကို လာမှာပေါ့”

လာခဲ့မည်ဆို၍ ခေါင် လန့်သွားသည်။

“အို ဒီအချိန်ကြီးမှ မလာပါနဲ့တော့”

ခေါင် အချိန်မီတားလိုက်သည်။

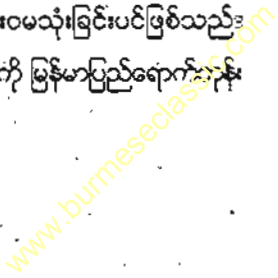
“အခု ကိုယ်က ဟန်နီအိမ်ရှေ့ကိုရောက်နေပြီ၊ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး
ဝင်လာခဲ့တော့မယ်နော်”

“ဘုရားမေရ”

ခေါင် တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ သူ ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး
လာတတ်တာလဲ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ယဉ်နုအစ်ကိုကို ပြေးမြင်လိုက်
သည်။ ကားဝယ်ဖို့ကိစ္စလိုက်လုပ်ပေးရင်းနှင့် ပေါလ် သူ့ဆီကလမ်းညွှန်
ယူထားလိုက်တာများလား။ သို့ပေမယ့်လည်း ပေါလ်က လည်ဝယ်တဲ့
နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သည့်အပြင် ဗမာစကားကောင်းကောင်းပြောတတ်နေ
မှတော့ ရောက်လာတာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။

မြန်မာစကားကို သူ့ဘယ်လောက် ခရေဖီဖြစ်သလဲဆိုလျှင် ဗမာ
စကားကလွဲပြီး အင်္ဂလိပ်အသုံးအနှုန်းကို လုံးဝမသုံးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
ဒါဟာ မြန်မာများဖြစ်ကြသည့် သူ့ဘိုးဘွားတွေကို မြန်မာပြည်ရောက်အုန်း
ဂါရဝပြုပြီးမည်ဟု ပြောဖူးသည်။

“ဟေး ဟန်နီ”

အိမ်ပေါ်ပင်တက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ခေါင် မုန်းပြောနေရင်း မှ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ကပျာကယာထွက်လိုက်သည်။

“ဝါး ဟန်နီ ရေချိုးနေတာလား”

ခေါင်ကိုယ်ပေါ်တွင် သဘက်ခြုံထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီတော့မှ ခေါင်ဒီလိုပုံစံနှင့် သတိလက်လွတ် ထွက်လာမိခဲ့ခြင်းကို ခုမှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိကာ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြင့်

“အို ဆောရီးပါ ခေါင် ခုလေးတင် ရေချိုးသနပ်ခါးလိမ်းနေ တုန်း ရှင်ဆီက မုန်းဝင်လာတာ၊ ခဏထိုင်ပါနော်၊ ခေါင် အဝတ်အစား ဝတ်လိုက်ပါဦးမယ်”

မလုပ်လဲစိတ်ဖြင့် ပေါလ်ရှေ့မှ ရှက်ရှက်နှင့်အခန်းထဲပြန်ဝင်လာ လိုက်သည်။ ပေါလ်မှာ ခေါင်၏နောက်ကျောအလှကို မြတ်နိုးစွာငေးမော ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်ကာ ကျန်ခဲ့ပြီး ‘ညှော်ခန်းထဲမှထိုင်ခုံတွင် ထိုင်စောင့်နေ လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် အိမ်နေရင်း စပန်ဂါဝန်လေးကို ကပိုကရိုဝတ် ပြီး ခေါင် ထွက်လာသည်။

“ရှင် ညစာမစားရသေးဘူးလား ပေါလ်”

“ဟုတ်ဘယ် ခေါင်နဲ့အတူတူစားမလို့ ဟောဒီမှာ ကိုယ်ဝယ်လာ တာ”

ပေါလ် ဝယ်လာသောအိတ်ထဲမှ စားစရာတွေကိုထုတ်ကြည့်ပြီး ခေါင် တအံ့တကြည့်ဖြင့်

“ဟယ် အဲလောက်အများကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်လာတာလဲ၊ ခေါင်ကို အစားပုတ်တယ်များ ထင်နေလား ပေါလ်ရယ်”

“အဲဒါတွေ ကိုယ်မသိဘူး၊ ကိုယ့်ဆန္ဒက ခေါင်နဲ့ဒီညစာကို အတူတူစားချင်တယ်”

“ခေါင်အိမ်မှာ ဟင်းတွေရှိတယ်”

“မြန်မာထမင်းဟင်းလား”

“အင်းပေါ့”

ပေါလ်မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။ မြန်မာပြည်ရောက်ကာတည်းက ဟိုတယ်က မြန်မာထမင်းဟင်းတွေနှင့် နှစ်ပါးသွားနေရသည်။ ခေါင်လက် ရာထမင်းဟင်းကို စားချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် ခေါင် တာဝန်တွေပုံမည် စိုး၍ ဘာမှမတောင်းဆိုခဲ့။

ခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခေါင်လက်ရာ မြန်မာထမင်းဟင်း အိမ်ချက်စစ်စစ်ကို စားရတော့မည်။

“ကိုယ် ခေါင်လက်ရာ မြန်မာထမင်းဟင်းကို စားမယ်နော်၊ ကုန်သွားရင် စိတ်မဆိုးနဲ့”

တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်သော ပေါလ်အပြုအမူတွေကို ခေါင် နှစ်သက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင် ပေါ့ပါးသောအပြုဖြင့် တုန့်ပြန်လိုက်

ပြီး

“ပေါလ် အကုန်စားသွားရင် ခေါင်က ပျော်တောင်ပျော်သေး တယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ခုစားမယ်၊ ဝိုက်တော်တော်လေး ဆာလောင်နေပြီ”
သူ့ဝိုက်ကိုပုတ်ပြပြီး ဆာလောင်ကြောင်းပြောနေသော ပေါလ် ကြောင့် ခေါင် ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်သံနောသော အသံဖြင့်ပင်

“ကဲပါ ခဏစောင့် ခေါင် ထမင်းစားပွဲပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“ကိုယ်လည်း ဝိုင်းကူမယ်”

ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာနေလိုသော ပေါလ်၏စိတ်ရင်းကို ခေါင် သိ ထားပြီးပြီမို့ ခေါင် မငြင်းတော့။ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ခေါင်နောက်မှ လိုက်စင် လာသော ပေါလ်မှာ တအံ့တဩဝေကြည့်ပြီး

“ဟန်နီ ခုလို ချို့ချို့တဲ့တဲ့နေနေတာကိုကြည့်ရတာ ကိုယ် တကယ်ကို စိတ်မသက်သာဘူးကွာ”

ထမင်းပေါင်းအိုးထဲမှ ပူနွေးဆဲ ထမင်းတွေကို ထမင်းအုပ်ထဲ သို့ ခပ်ထည့်နေရင်းမှ

“အဲဒါ ခေါင်ဘဝပဲ ပေါလ်ရဲ့၊ ခေါင်ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ မကျေနပ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ခေါင်ကိုလက်

ထပ်မယ်၊ ဟန်နီသာဆန္ဒရှိရင် ဟိုကိုလိုက်ခဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ခေါင် မလိုက်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ်နိုင်ငံသားအဖြစ်ခံယူလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ဒီမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေအများကြီးလုပ်မယ်၊ ဟန်နီနာမည်နဲ့လုပ်မှာနော်”

တစ်စုံတစ်ခုလိုချင်လို့ မက်လုံးပေးဖြားယောင်းနေတာမဟုတ် မှန်း ခေါင် သိပါသည်။ သို့သော် ခေါင်စိတ်ထဲ မက်မောစိတ်မဝင်မိ။

ခုချိန်မှာ ခေါင် မက်မောနေမိတာ စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာစစ်တစ်ခုပါ။

မောင့်ဆီကတော့ ခေါင် မရခဲ့ပါဘူး။

ပေါလ်နဲ့ခေါင် အဲဒီညက ထမင်းအတူတူစားဖြစ်ကြတယ်။ ဟန် ဆောင်မှုမပါဘဲ အားရပါးရစားနေသော ပေါလ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်ရင်ထဲ မှာ အမည်ဖော်မပြနိုင်သော ချမ်းမြေ့မှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘုရားရေ ခေါင်ဟာ ပေါလ်ကို ချစ်များချစ်မိနေပြီလား။

အကယ်၍ ချစ်နေမိပြီဆိုရင်ရော ခေါင် စွန့်စားရဲပါ့မလား။ လူမျိုးမတူ ဘာသာမတူ နိုင်ငံမတူတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူရရ လောက်အောင် ခေါင်စိတ်ခံစားမှုတွေကို ပေါလ်က လွှမ်းမိုးနေနိုင်ပြီလား။

တဖန် သာယာမှုကြောင့် ပေါလ်အပေါ် ခေါင်စိတ်တွေယိုင်နေ တာဆိုလျှင် ခေါင်ကိုယ်ခေါင် ဘယ်လိုဟန်တားရမလဲ။ မောင့်ကိုချစ်ခဲ့ တဲ့အချစ်နဲ့ ပေါလ်အပေါ် ချစ်မိနေပြီဟု ထင်ရသောစိတ်ခံစားမှုတွေထဲမှ ဘယ်ဟာက အစစ်အမှန်လဲဆိုတာ ခေါင် မစေခွဲတတ်တော့။

မောင်အနားမှာမရှိဘဲ နေတတ်အောင်ကျင့်ပြီး ကျင့်သားရနေတဲ့အချိန်မှာ ခေါင်အနားကို ပေါလ်ရောက်လာတယ်။ ကြင်နာမြတ်နိုးမှုတွေ တစ်သိတစ်တန်းကြီးပေးပြီး ခေါင်စိတ်တွေကို လွှမ်းမိုးတယ်။ ခေါင်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို အလွမ်းမိုးခံခဲ့တာပါ။

ခုဆို ခေါင်အနားမှာ ပေါလ်ရှိနေတဲ့အချိန်တွေဆိုရင် ခေါင်ပျော်နေပြီလေ။

သုတ ကားထဲမှ သီချင်းဖွင့်နားထောင်ရင်း ဗိုက်တွေက တင်္ကျီကွေးနှင့်ဆာလောင်ကြောင်း ဆန္ဒပြနေပြီ။ နိုင်ငံခြားသားကောင်ကလည်း သူ့လေဒီဆီက ခုထိထွက်မလာသေး။ ဘယ်လောက်တောင် အကြည်ဆိုက်နေကြလဲမသိ။

ဆက်မစောင့်ဘဲ ပြန်ရင်လည်း မယဉ်ကျေးရာရောက်မည့်အပြင် ငွေရမှာမဟုတ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ကိုငွေနှစ်ထောင်အမ်းရဦးမယ်။

ငွေနှစ်ထောင်ကြောင့် ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို အပဲ့မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် စောင့်လက်စနှင့်ဆက်ပြီး စောင့်ရတော့မှာပင်။

ထို့ကြောင့် ဆာလောင်နေသော ဗိုက်ကို ခဏဖြေသိမ့်သည့်အနေဖြင့် ရေဘူးကိုလှမ်းယူပြီး တစ်ငုံနှစ်ငုံ ငုံလိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

လူက တစ်နေကုန် ဖင်ပန်းထား၍ အိပ်ကလည်း အိပ်ချင်နေ

ပြီ။ ဒီတော့ ထိုင်စောင့်နေရမယ့်အတူတူ မထူးတော့ပြီမို့ မျက်လုံးကို မှေးစင်းပြီးမိန်းမနေလိုက်သည်။

“မောင်”

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်နေစဉ် ပခုံးကိုလာပုတ်သောအထိအတွေ့နှင့် ညှင်သာတိုးညှင်းသော ခေါင်ရဲ့အသံကြောင့် သုတ၏မျက်လုံးတို့ ဖျတ်ခနဲ မှင့်လာသည်။

“ဟင် ခေါင်”

“ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ မောင်ရယ်”

ကားအပြင်မှာရပ်ပြီး ကိုယ်လေးကိုင်းကာ သုတကို စိုးရိမ်တကြီးမေးနေသော ခေါင်မျက်နှာလေးကို အငမ်းမရကြည့်ပြီး သုတ ကားထဲမှထွက်လိုက်သည်။

“ခေါင်ရယ် မောင်လေ ခေါင်ကို လိုက်ရှာနေတာ၊ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ သိလား။ ခေါင်ကြောင့် မောင် အရှူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာကွ”

ခေါင်ပခုံးကို အားရပါးရဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရှမ်းပြီး သုတငိုသံပါကြီးဖြင့် ခေါင်ကိုပြောလိုက်သည်။ ခေါင်ကတော့ သုတကို တာမှမပြော။ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာမြင်နေရတဲ့ မီးရောင်မှိန်ပျံ့ တိုက်အမြင့်ကြီးတွေဆီ ငေးမောနေတယ်။

“ခေါင် မောင်ပြောတာ ကြားလား။ ဒီလပိုင်းတွေမှာ ခေါင်ကို လုံးဝရှာလို့မတွေ့ရလောက်အောင် ခေါင် ဘယ်မှာပုန်းပြီး ဘာတွေလုပ်

နေတာလဲ၊ မောင့်ကိုပြောစမ်းပါ။”

ခေါင် ဘာမှပြန်မပြော။ သုတ အားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။
ခေါင်မျက်လုံးထဲမှာ အစိမ်းရောင်အရိပ်တွေ တွေ့နေရသည်။ နာကျင်ရာ
မှ ရလာသော ဒဏ်ရာတွေမှန်း သုတ သိပါသည်။ ဒီအတွက်ကြောင့်
ခေါင်ကိုအပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး။ အရာအားလုံးဟာ ခေါင်ပဲမှန်ခဲ့တာပါ။

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ် ခေါင်ရာ၊ ခုတော့ မောင်လေ
မောင့်အများတွေအတွက် အရာရာကို ခေါင်အတွက် ပေးဆပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်
ထားပြီးသားပါ။ ဇောင်တို့အတူတူပြန်နေကြမယ်၊ အခုလေ ခေါင်ကိုအိမ်
ကောင်းကောင်းငှားပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားနိုင်ဖို့ မောင်အလုပ်တွေပိုကြိုးစား
နေပါပြီ။ အခု မောင့်မှာငွေတွေစုမိနေပြီလား၊ ခေါင်၊ နောက်ပြီး ခေါင်ကို
လိမ်ထားတဲ့ မမခိုင်ဆီက ခေါင်ငွေတွေကိုလည်း မောင်ပြန်တောင်းထား
ပြီးသွားပြီ။ လက်စွပ်ရောင်းရတာ နှစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်းရတာကို မမခိုင်က
သိန်းနှစ်ဆယ်ခိုးထားတာ ဘယ်ရမလဲ ခေါင်ရယ် မောင့်မိန်းမရဲ့ပစ္စည်းကို
အဲလို မတရားဘယ်အလုပ်ခံမလဲ”

သုတ ခေါင်ကို စကားတွေတတ်တတ် ပြောနေသည်။

ခေါင် မျက်ရည်တွေကျလာပြီး ခေါင်းတွင်တွင်ခါသည်။ ဘာ
ကြောင့် ခေါင်းခါသလဲဆိုတာ သုတ ရေရေရာရာ မသိပေမယ့် ဒါဟာ
ငြင်းဆန်မှုဆိုတာကိုတော့ သုတ သိတယ်။

“ဘာလဲ မောင့်ကိုခုချိန်ထိ စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးလား၊ မောင်

တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ခေါင်ရယ်၊ ရှေ့လျှောက် မောင်
လေ ခေါင်ရှေ့မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မားမား
ရပ်ပေးပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သုတ ခေါင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
သည်။

“ဟဲ့လို ဒီမှာ ဒီမှာခင်ဗျ”

ပေါလ်သည် ကားထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော သုတကို အပြင်မှာ
ရပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးလှမ်းနှိုးသည်။ သူ့ကိုစောင့်ရင်း အိပ်ပျော်နေသော
သုတကို အားနာမိသလို တော်တော်လေးလည်း သနားစိတ်ဝင်မိသွား
သည်။

“ဆောရီးပါဗျာ တောင်းပန်ပါတယ်”

သုတ မျက်လုံးတို့ဖွင့်ကာ နိုးလာပြီး ကိုယ့်ကိုငုံကြည့်ပြီး နှိုးနေ
သော ပေါလ်ကိုမြင်ကာ ကိုယ်ကိုဆတ်ခနဲ မတ်လိုက်သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် မျှော်လင့်ချက်တို့မဲ့သွားပြန်သည်။
ခေါင်နှင့်တွေ့တာ တကယ်မဟုတ်ဘဲ အိပ်မက်မက်နေတာပါလားဟုတွေး
ပြီး အင်အားမဲ့သွားသည်။

“ဆောရီးဗျာ ကျွန်တော် စောင့်နေရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား
တယ် ထင်တယ်”

သုတ အားနာစိတ်ဖြင့် ပြန်၍တောင်းပန်လိုက်သည့် ပေါလ်

ကလည်း သူ့အမှားဟုတွေးပြီး

“မဟုတ်တာ ကျွန်တော်ကသာ တောင်းပန်ရမှာပါ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအချိန်တွေအများကြီးကို ဖြန်းပစ်လိုက်မိပြီ။ တောင်းပန်ပါတယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ပေါလ် အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်နေပုံက သုတအပေါ် အမှားလုပ်မိလိုက်၍ တောင်းပန်သလိုမျိုးဖြစ်နေသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ပဲ ပြီးပြီလား။ ခင်ဗျားလေဒီ နဲ့တွေ့ဖို့”

“ပြီးပါပြီ သွားကြမယ်”

ပေါလ် ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် သုတ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ကားခလေး ယူပါ”

တစ်သောင်းတန် ငါးရွက်ကို ထုတ်ပေးသဖြင့် သုတ လှမ်းယူလိုက်သည်။ လက်ထဲရောက်မှ

“များလှချည်လား အဲလောက်ပေးစရာမလိုပါဘူး”

ကိုယ့်လုပ်အာနှင့်တန်ရာတန်ကြေးကိုပဲ ယူချင်သူ သုတမှာ လွယ်လွယ်နှင့်လက်မခံချင်။

“ယူပါခင်ဗျာ၊ စောင့်နေရတာ နည်းတဲ့အချိန်လား။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်အကူအညီလိုရင် ကျွန်တော့်ကို

ထပ်ပြီး ကူညီပါဦး။ ကျွန်တော့်နာမည် ပေါလ်ပါ။ အမေရိကန်နိုင်ငံသားပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ အဟဲ ကျွန်တော့်လေဒီလေးသာ ကျွန်တော့်ကိုနေခွင့်ပြုရင်ပေါ့”

သုတ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ချစ်သူလား”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်ကချစ်ရတဲ့သူပါ။ သူ့ကိုကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်။ သူ့ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ကိုလာတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာပေါလ်ချာလီ ကျွန်တော်က သုတပါ။ နေ့ဘက်ဆို ရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး ညဘက်ဆိုရင် အငှားကားမောင်းပါတယ်”

“ကောင်းတယ် ကြိုးစားပါ။ လူက မသေမချင်း အလုပ်လုပ်နေကြရတာပါ”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

အလာတုန်းက လေပေးမဖြောင့်ဘဲ အပြန်ကျမှ နှစ်ယောက်သား လေပေးဖြောင့်နေသည်။ နိုင်ငံခြားသားပေမယ့် စကားသံဝဲဝဲဖြင့် မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်အောင် ပြောနိုင်တာတော့ သုတ မနိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်။

“မြန်မာပြည်မှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း သိပ်မရှိဘူးဗျာ။ စီးပွား

ရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်မိထားပေမယ့် သူငယ်ချင်းလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုခင်မင်ပေးမယ့်သူ ရှားတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် ခင်နိုင်မလား”

နိုင်ငံခြားသား သူဌေးတစ်ယောက်က မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ခွင့်တောင်းနေမှတော့ သူတက ဘာလို့ငြင်းဆန်ရမှာလဲ။ ကိုယ့်အတွက် အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းတွေတောင် ရလာနိုင်သေးတာပဲဟဲ့ တွေးလိုက်မိပြီး

“သူငယ်ချင်းအဖြစ် အမြဲကြိုဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဝါး ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ဒီနေ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေသစ်တစ်ယောက် ထပ်ရပြီပဲ။ အိုကေ ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုမနက်ဖြန် ကျွန်တော်ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က ယာဉ်ကြောတွေကို အကုန်လေ့လာချင်တယ်။ ဒီတော့ ကိုသူတရဲ့ကားကို တစ်နေ့ကုန်ငှားမယ်”

မနက်ဖြန် စနေနေ့မို့ လက်မခံစရာအကြောင်းမရှိ၍ ကျေကျေနပ်နပ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန် ဟိုတယ်ရှေ့ကားထိုးထားရမလဲဆိုတာ ကိုသာ ပြောပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်သင့်ပါပဲ”

“အိုကေ သိပ်ကောင်းတယ် မနက်ခုနစ်နာရီလောက် လာခဲ့ပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ကျွန်တော် တစ်စက္ကန့်တောင် နောက်မကျစေရပါဘူး”

နိုင်ငံခြားသားတွေနှင့်ဆက်ဆံသည့်နေရာမှာ မြန်မာတွေဘယ်လောက်တိကျသလဲဆိုတာ သက်သေပြရဦးမှာပေါ့။

မိတ်ဆွေသစ်တစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်ပဲရခဲ့ပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာ ခေါင်နှင့်တွေ့သလို အပြင်မှာတွေ့ဖို့ကိုတော့ သူတ တော်တော်ကြိုးစားရဦးမယ်။

ခေါင်ရေ မင်းဘယ်မှာလဲကွာ။ မောင် မင်းကိုအရမ်းလွမ်းနေပြီကွာ။

အခန်း (၂၅)

“ဘယ်လို နင့်ကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ် ဟုတ်လား”

ဆွေဆွေရော ယဉ်နုရော ထိုသို့ဖြစ်လာမည်ဆိုတာ မှန်းထားပေမယ့် ဒီလောက်မြန်လိမ့်မယ်ဟုတော့ မထင်မိ။

“ငါ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ချရမှန်း မသိတော့ပါဘူးဟာ၊ သူ့ဘက်ကတော့ ငါ့အတွက်ဆိုရင် အရာအားလုံးကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။ စီးပွားရေး plan တွေလည်းချနေပြီ။ ဒီမှာလုပ်သမျှစီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံး ငါ့နာမည်နဲ့ပဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်နေပြီဟာ။ သူ့အဖို့ ဒီမှာနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူပြီးနေဆိုလည်း နေဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေမယ့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မမက်မောပါဘူးဟာ”

“အမလေး ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ အဲဒီဘဝလေး

ဆိုပါစို့ ထိုမျိုးပုဂ္ဂိုလ်တွေကောင်းကင်ကလေး

နင်မလိုချင်ရင် ငါ့ကိုပေးပါလားဟယ်”

ဆွေဆွေ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ပြီး အသနားခံတောင်းသလိုဟန်ဖြင့် ပြောသဖြင့် ခေါင် ဒို့ဟတွေကြားမှ ရယ်မိပြန်သည်။ ဒီကြားထဲ ယဉ်နုက တစ်မျိုး။

“ဟဲ့ နင်တစ်ယောက်ထဲလိုချင်တာလား၊ ငါလည်းလိုချင်တာပေါ့လို့ အဲလို တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်နဲ့”

“ဟဲ့ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒါမျိုးက နှစ်ခြမ်းခွဲရင် ပစ်ရမှာပေါ့”

“ဟမ် ဘာကိုနှစ်ခြမ်းခွဲမှာလဲ”

ယဉ်နု ဆွေဆွေစကားကို နားမလည်၍ အူကြောင်ကြောင်ထပ်မေးသည်။

“လူကိုနှစ်ခြမ်းခွဲရင်လေ”

“အို ခွဲစရာလားလို့ သေသွားမှာပေါ့”

“ဒါဆို မဲနှစ်နဲ့ရွေးဟာ”

ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နု အဝေမတည့်နေပုံများကိုကြည့်ပြီး ခေါင် မအောင်အီးနိုင်စွာ ရယ်လိုက်သည်။ ခေါင် ရယ်တော့မှ သူတို့အဝေမတည့်ချင်းကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ကြပြီး

“အဟဲ နင်မလိုချင်တော့မှပါဟာ”

ရယ်ကြဲကြဲဖြင့် ဆွေဆွေ ပြောသည်။ ခေါင် နှုတ်ခမ်းလေးကို

တွန့်ကျွေးပြီး

“ငါ မလိုချင်ဘူးလို့ ဘယ်တုန်းကပြောလို့လဲ”

“ဟယ် နင် နင် လက်ခံမယ်ပေါ့”

“စဉ်းစားနေတာ ငါ့ကိုငွေမက်တယ်လို့လည်း အထင်မခံနိုင်ဘူးလေ”

“နင်ကလည်း ထင်စရာလားဟာ၊ နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် သူ့ အရာအားလုံးကိုစွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့အနေအထားမျိုးနော်၊ နောက်ပြီး နင်အိမ်ထောင်ပျက်ဆိုတာကိုလည်း သူ့သိပေမယ့် ဒါတွေကို သူ လုံးဝရှုမစိုက်ဘူး၊ သူ့ကို နင်စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရွေးချယ်လိုက်ပါ၊ အတိတ်ကို သံယောဇဉ်မပြတ်ဘဲ စွေကြည့်မနေပါနဲ့၊ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ပြောတာ ယုံပါ ခေါင်ရယ်”

ယဉ်နု ထပ်ပြီး နားချပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် လက်ခံလိုက်ပါ ခေါင်ရယ်”

“အင်းပါ လက်ခံလိုက်ပါမယ်”

ခေါင် နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာတောင် ဟန်မဆောင်ချင်တော့ပါဘူး။

“တကယ်လား ဟန်နီ”

အိမ်ပေါက်ဝမှ ငြုန်းခနဲ ဝင်လာသော ပေါလ်နှင့် သူ၏အမေးကြောင့် ခေါင်နှင့်အတူ ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နုပါ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်

လိုက်ကြသည်။

ပေါလ် ခေါင်အနားကို ဒရောသော့ပါး ရောက်လာသည်။ ခေါင်လက်တွေကို မြတ်နိုးစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး နမ်းရှိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာမို့ ခေါင် ရှက်နေမိသည်။

“အို ပေါလ် အဲလို မလုပ်ပါနဲ့”

“ကဲပါ ရှက်မနေပါနဲ့တော့၊ ငါတို့ ပြန်တော့မယ်လေ”

“ဟာ မပြန်ပါနဲ့ဦး ဒီည ဒင်နာအတူတူစားကြမယ် ဟိုဘက်က ညခုနစ်နာရီကို ဒီလာပို့လိမ့်မယ်”

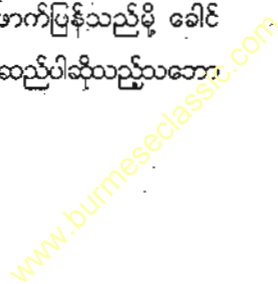
“ဝါး မိုက်တယ် ဒါဆို ငါတို့မပြန်သေးဘူး၊ အဲ ဒါနဲ့ ပေါလ်ခု ခုရော ဘာနဲ့လာတာလဲ၊ ကားအသစ်မောင်းလာတာလား”

“ကားကိုကုမ္ပဏီကတောင် သွားမယူရသေးဘူး၊ ခုဟာက တက္ကစီနဲ့လာတာ၊ ခုတော့ အဲဒီ တက္ကစီဆရာက သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပြီ၊ သူက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ သူ့အကူအညီတွေ ရှေ့လျှောက်ယူရမယ်ထင်တယ်”

“ချောလားဟင်”

ပေါလ်၏စကားကြောင့် ယဉ်နု ထမောက်ပြန်သည်မို့ ခေါင်ယဉ်နုရဲ့ပေါင်ကို မသိမသာ တို့လိုက်သည်။ ဣန္ဒြေဆည်ပါဆိုသည်သဘော ဖြစ်သည်။

ဒါကို ပေါလ်က အဟုတ်ထင်ကာ

“ချောတယ်ဆိုတာထက် ယောက်ျားပီသတဲ့ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ပါ။ ယဉ်နု စိတ်ဝင်စားမှန်းသိရင် ပြန်မလွှတ်ပါဘူး။ အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်”

ယဉ်နု အရှက်ပြေရယ်ရင်း

“ယဉ်နုက နောက်တာပါ မစ္စတာပေါလ်ရယ်”

“ကဲ ခေါင် ငါတို့ လမ်းထိပ်ခဏထွက်ပြီး ဒင်နာပြီးရင် အချိုတည်းဖို့လေးဘာလေး သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နု အလိုက်တသိဖြင့် ခဏရှောင်ပေးဖို့ မျက်စိပုံပြုကြရင်း ထလိုက်ကြသည်။

“ဟယ် မလိုပါဘူး မဝယ်ပါနဲ့”

“ဟေ့အေး ငါတို့က အချိုတည်းရမှကြိုက်တာ လာ လာ ယဉ်နု မြန်မြန်သွားကြမယ်။ ပြီးမှ မှန်းပြီးပြန်လာကြမယ်”

အနှောင့်အသွားမလွတ်ပြောပြီး တခစ်ခစ်ဖြင့်ရယ်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ခေါင် လှမ်းတားချိန်ပင် မရလိုက်တော့။

ယဉ်နုနှင့်ဆွေဆွေ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားပြီး ခြံပြင်ရောက်တော့မှ ပေါလ်ခဗျာ ခေါင်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး အနမ်းတို့ တရစပ်ခြွေလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အထီးကျန်တဲ့ကိုယ့်ဘဝကို ဟန်နီနဲ့ပဲ ကုန်ဆုံးပါရစေတော့”

နှစ်ကိုယ်ကြား ကြားသာရုံ ခပ်တိုးတိုးစကားကြောင့် ခေါင် ပေါလ်ကိုရွှန်းလဲ့စွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုခဏသည် ခေါင်နှုတ်ခမ်းအစုံအား အသက်ရှူမှားမတတ် ပူနွေးရှိန်းမြေ့သွားသည်။

ထိုညနေခင်းလေးသည် ခေါင်နှင့်ပေါလ်၏ရင်ခွင်ကြား လေပြည့်တွေ့တောင် တိုးစွေခွင့်ရှိပါမလားကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင် ကြည်နူးမိတယ်။ ပေါလ်ရဲ့အနမ်းတွေထဲ အလိုက်သင့်လေးမော့နေချင်တယ်။ ရုန်းမထွက်ချင်တော့ဘူး။

ရှင်စိတ်ကြိုက်သာ နမ်းရှိုက်ပါတော့ ပေါလ်ရယ်။

“ပေါလ် ညဉ့်နက်နေပြီ ပြန်တော့လေ။ ဒီထက်ပိုပြီး ဒီမှာရှိမနေသင့်တော့ဘူး”

ဆွေဆွေနှင့်ယဉ်နုက ညဉ့်နက်မှာဆိုး၍ အိမ်ပြန်သွားကြပြီ။ ပေါလ်မှာသာ ခေါင်နှင့်အတူနေရတဲ့အချိန်တွေကို နှမြောသည်ဟုဆိုကာ ကလေးဆန်စွာ ပေကပ်ပြီး နေနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ဒီည ခေါင်နဲ့အတူ အိပ်ချင်တယ်”

ရဲတင်းပွင့်လင်းလွန်းသော တောင်းဆိုမှုသည် ခေါင်မျက်နှာကို ထူပူသွားစေသည်။ ခေါင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိခင်မှာ

“ကိုယ်က ဟောဒီရုံလေးပေါ်မှာအိပ်မယ်။ ခေါင်က အခန်းထဲ

မှာအိပ်၊ ဒီအမိုးအောက်မှာ ခေါင်နဲ့အတူရှိနေပါလားဆိုတဲ့ ပီတိစိတ်ကို လိုချင်တယ်။ ခေါင်အိပ်နေတဲ့အချိန် ခေါင်ကိုယ်ပေါ်ကို စောင်ခြုံပေးပြီး ဟန်နီနုဖူးလေးကိုနမ်းမယ်။ မနက် ဟန်နီမနီးခင် ဟန်နီလေးစားဖို့ ဘရိတ်ဖတ်ကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးထားမယ်။ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ ဆန္ဒပဲ ဟန်နီ”

‘ရိုမနိုဆန်လွန်းသော ပေါလ်၏စိတ်ကူးတွေကို ခေါင်လည်း ရင်ခုန်မျှော်လင့်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ခေါင် ဒီလောက်ထိ အညှာမလွယ် သင့်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ခံစားမှုတွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး ပေါလ်၏နဖူးကို ခပ်ဖွဖွပြန်နမ်းကာ

“အဲဒီအချိန်တွေကို ခေါင်လည်းပိုင်ဆိုင်ချင်ပါတယ် ပေါလ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်တို့ အဲဒီအခြေအနေကိုရောက်ဖို့ အချိန်မရောက်သေးပါဘူး။ ခုချိန်မှာ ခေါင်ဟာ မက္ကာရှင်းရသေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ပေါလ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့အတွက် ခေါင်မှာအဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး။ အဲဒီအတွက် ခေါင်ဟာ မြန်မာမိန်းကလေးပီပီ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ကိုယ်ထိန်းရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ လက်မထပ်ရသေးဘဲနဲ့ living together ဖြစ်ခွင့်မရှိဘူး ပေါလ်၊ အဲဒီအတွက် ခေါင်ကိုနားလည်ပေးပါ”

ခေါင် ပြောသမျှတွေကို နားထောင်ပြီး လေးလေးနက်နက် တွေးမိသွားပုံဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

“အိုကေ ဟန်နီ ကိုယ် ဆန္ဒစောသွားတယ်၊ တကယ်ဆို ဟန်နီ

က ကိုယ်သိပ်ကိုတန်ဖိုးထားရတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ပါ။ အချိန်မတိုင်ခင် မခူးခြေ ရက်ပါဘူး။ အကယ်၍ ခူးခြေခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ထာဝရမြတ်နိုးနေမှာပါ။ အရမ်းချစ်တယ် ဟန်နီလေးရယ်”

ပေါလ် ခေါင်ကိုမြတ်နိုးစွာဖက်လိုက်ပြီး အနမ်းတွေခြေချပြန် သည်။

ချစ်သူဖြစ်ပြီဆိုမှတော့ အနမ်းခြေတာလောက်တော့ ခေါင် ခွင့်ပြု ရမှာပေါ့။

တာပေါလ်”

“အိုး နိုး နိုး အဲဒါလုံးဝမှားတယ်။ ဒီလိုအချိန်တိုအတွင်းမှာ စီးပွားရေးကွန်ယက်တွေနဲ့ အများကြီးချိတ်ဆက်ပေးနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ကျွန်တော် မြင်နေပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖိတ်ခေါ်တာပေါ့။ မငြင်းပါနဲ့ ခင်ဗျားအတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး”

လိုလိုချင်ချင် ဖိတ်ခေါ်နေမှတော့ သုတ ဆက်ပြီး အိုက်တင်ခံ နေ၍ မဖြစ်တော့။

“ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်တော့ ပူးပေါင်းဖို့ အဆင် သင့်ပါပဲ”

ပေါလ် ဝမ်းသာအားရနှင့် လက်ကမ်းပေး၍ သုတ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲက ကျေနပ်မှုတွေကတော့ ပျော်ဖွယ်ရာနေ၍ တော့။ ခေါင်နဲ့အမြန်နီးစပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကောင်းတွေက ကိုယ်ရှေ့ ကိုရောက်လာနေပြီ။ ကိုယ့်ဘက်က သေချာကိုင်တွယ်အသုံးချတတ်ဖို့ လိုနေပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ တည်ငြိမ်တဲ့နေရာတစ်ခုရဖို့ ကံတရားက ဖန်တီးပေးလာမှတော့ ခေါင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မျှော်လင့်ချက် တွေကလည်း မဝေးတော့ဘူးထင်ပါသည်။

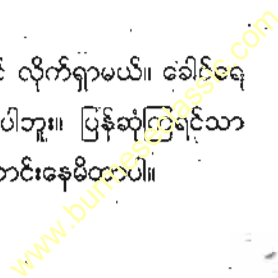
ခေါင်ကို မောင် မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမယ်။ ခေါင်ရေ မောင့်ကို မင်း ဒီထက်ပိုပုန်းလို့မရနိုင်တော့ပါဘူး။ ပြန်ဆုံကြုံရင်သာ မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ နေတိုင်းဆုတောင်းနေမိတာပါ။

အခန်း (၂၆)

“ဒီနေ့ ခင်ဗျားဆက်သွယ်ပေးတဲ့လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ စကားပြော ရတာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့စီးပွားရေးအခြေအနေကို အများကြီး တီးခေါက်မိ ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ငန်းမျိုးကို ရွေးချယ်ရ မယ်ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုသုတကို ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းပရောဂျက်အတွက် ခင်ဗျားအကူအညီ တွေအများကြီး လိုအပ်နေသေးတာမို့ ကျွန်တော်နဲ့ပူးပေါင်းပေးဖို့ ဖိတ်ခေါ် ပါတယ်”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ လက်ကမ်းပေးပြီး အလုပ်အတူလုပ်ရန် ကမ်းလှမ်းလာသဖြင့် သုတစိတ်ထဲ တီပေါက်သလို ဝမ်းသာရသည်။ ကိုယ်လိုတဲ့ရတစ်ယောက်က သာမန်ကုမ္ပဏီလေးမှာ ဝန်ထမ်းလုပ်နေတဲ့ ဘဝကနေ နိုင်ငံခြားသားလုပ်ငန်းရှင်သူဌေးရဲ့လုပ်ငန်းပါတနာ ဖြစ်ခွင့်ရ တာ။

“ကျွန်တော်က တကယ်တော့ ဘာမှသိပ်မသိသေးပါဘူး။ မဇူ

အရမ်းလွမ်းနေပြီ ခေါင်ရေ။

“ဒါနဲ့ ကိုသူတမှာ အိမ်ထောင်ရှိလား”

“ဗျာ”

ပေါလ်၏အမေးကြောင့် အတွေးထဲမှ ခေါင် လှစ်ခနဲ ပျောက် သွားပြီး ပေါလ်ကို ဘာဖြေရမှန်းမသိအောင်နှုတ်တို့ ဆွံ့အသွားသည်။

“ဟို ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး မစ္စတာပေါလ် ရယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်က စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ခွဲနေကြရတာပါ။ သူ့ဘက်က ကျွန်တော့်ကိုစိတ်နာပြီး လုံးဝကိုခြေရာ ဖျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ရှာပေမယ့် သူက ပုန်းနေတော့ တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူးဖြစ်နေတယ်ဗျာ”

ခေါင်အပေါ်တွင် သူ တာဝန်မကျေခဲ့သမျှတွေကို ရင်ထဲမှာပေါ သွားအောင် ပေါလ်ရှေ့မှာ ဝန်ခံလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မေးမိတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ခံစားချက်တွေ ကျွန်တော့်ကြောင့်အသစ်ပြန်ဖြစ်သွားပြီလား တောင်းပန် ပါတယ်”

ပေါလ် အားနာသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေက ဘယ်တော့မှ မဟောင်းဘူး။ တကယ်ဆို ကျွန်တော့်ဇနီးလို့သာသုံးနှုန်း လိုက်တာပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော် နောက်ဆုံးလမ်းခွဲတဲ့အချိန်အထိ သူ့ဘဝကို ကျွန်တော်မပိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူဟာ အပျိုစင်ဘဝအတိုင်း ကျွန်တော့်ဘဝထဲ

က ပြန်ထွက်ပြေးသွားတာပါ။ အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ သူ့ဘဝထဲကို ကျွန်တော့်ထဲထက်ပိုပြီး ချစ်နိုင်ပေးမယ့်သူ ဝင်ရောက်သွားမှာကိုပဲ”

လေးလေးနက်နက်နှင့်ခံစားချက်ရင့်သီးစွာ ပြောနေသော သူတ ကိုကြည့်ပြီး ပေါလ် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်အားပေးရမှန်းပင် မသိတော့။

လက်ထပ်ပြီးသားမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကိုတောင် မိမိရရ မထွေပိုက်နိုင်ခဲ့တာ ဝေးနေတဲ့ ဒီကာလမှာ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အချစ်ရေး ကံကြမ္မာက သူ့ကိုမျက်နှာသာပေးပါတော့မလား။

ဖူးစာကံမပါရင် လက်ထပ်ယူထားတာတောင် လင်မယားအရာ မမြောက်ခဲ့ဘူးတဲ့။

သူတဟာ တော်တော်ရိုးအတွဲလူပဲဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချ လိုက်မိပြီး သူ့ထုပ်ငန်းတွေမှာ သူတကိုခေါ်ယူအသုံးချခြင်းဖြင့် အမှား အယွင်းမရှိနိုင်ဘူးဟု ပေါလ်စိတ်က ယုံကြည်နေသည်။

“ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်လိုချစ်တတ်တဲ့ယောက်ျားမို့ အချစ် တွေက ခင်ဗျားဆီပြန်လာမှာပါ။ ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက် မှာ လုံးဝသေချာပါတယ်”

နှစ်သိမ့်ပေးရှာသော ပေါလ်ကို မချီပြုံးဖြင့် အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ခုလို ဖြေသိမ့်ပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“အိုကေ”

အခန်း (၂၇)

“ကိုကိုရေ မမခေါင်နေတဲ့နေရာကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ခြေရာခံမိသွားပြီဗျ။ ကိုကို ခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့၊ ညီ လိပ်စာကို မက်ဆွေ ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ဘာ တ တကယ်လား”

ဖုန်းထဲမှထွက်ပေါ်လာသော သုခ၏အသံသည် သုတအဖို့ ဒီ တစ်ခါ သာယာနာပျော်ဖွယ်အရှိဆုံးပါပဲ။ ပျော်လွန်းလို့ ရင်တွေတဆတ် ဆတ်ခုန်လာကာ ဖုန်းကိုင်ထားသော လက်တွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ လာသည်။

လုပ်ငန်း plan ရေးဆွဲနေသော ပေါလ်ပင် အမူအရာပြောင်း သွားသေး သုတကိုကြည့်နေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ကျိန်းသေပြီနော် ဒုခ၊ ငါ ခုချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့မယ်၊ မင်းသာ ငါ့ဆီကိုလိပ်စာမြန်မြန်ပို့လိုက် ဟုတ်ပြီလား”

ဆိုပါနဲ့ ထိုပိုင်းမကိုကျွန်တော်ချစ်သည်

သုတ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး အပျော်မျက်နှာဖြင့် ပေါလ်ကို ကြည့် လိုက်ပြီး

“မစ္စတာ ပေါလ်၊ ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမနေတဲ့နေရာကို ရှာလို့တွေ့ပြီတဲ့၊ ဒီနေ့ ဒါကြောင့် ကျွန် တော့်စိတ်တွေ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး တက်ကြွနေတာကိုး”

ပေါလ်ပါ သုတနှင့်အတူ လိုက်ပျော်သွားပြီး လက်ကမ်းပေးကာ

“အများကြီး ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဒါဆို မြန်မြန်လိုက်သွားလိုက်

ပါ၊ တော်ကြာ ခြေရာပြန်ဖျောက်သွားဦးမယ်”

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားကံကောင်းပါစေ ဪ ကျွန်တော့်ကားယူသွားပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာပေါလ်”

ခေါင်းကိုတွေ့ချင်ဖောဖြင့် ပေါလ်ရှေ့မှ ကားသေ့ကို ယူခဲ့ လိုက်သည်။

ဟိုတယ်ထဲမှအထွက် ပေါလ်၏ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ သုခ ဆီမှ မက်ဆွေ မရသေး၍ သုတ ရတက်မအေးနိုင်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် သုခဆီကို စိတ်လောစွာ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှုရေယာပြင်ပနှင့်တိုးနေ၍ သုတစိတ်တွေ ဂနားမငြိမ်ဖြစ်မိနေသည်။

“တောက် ဟာကွာ ဒီကောင် မက်ဆွေ ပို့မယ်ဆိုပြီး ခုထိမပို့

သေးဘူး"

အလုပ်လုပ်ရင် မတိကျတတ်သော သူ့ခကို သိပ်မယုံရဲသေး။
ထိုသို့ သံသယတွေနှင့် ဒေါသဖြစ်နေတုန်း ဖုန်းမှမက်ဆွေ ဝင်လာသည်။
သူတ ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင်နေတဲ့သိပ်စာကို ကဗျာကယာ ဖတ်လိုက်သည်။ ထိုခဏမှာ
ပင် သူတ မျက်နှာပေါ်မှ အရိပ်သည် ညိုမှောင်၍သွားသည်။

"ဒီ ဒီလိပ်စာကို ငါသိနေတာပဲ၊ ဒီအိမ်လိပ်စာ ပေါ့လ် သွားသွား
နေတဲ့အိမ်ပဲ"

မထိတ်သာမလန့်သာ ခံစားမှုနှင့်အတူ မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု
အငမ်းမရ ဆုတောင်းနေမိသည်။ အပျော်တွေသည် သံသယအချို့ ရော
မြွင်းပြီး နတ်ဝင်သည်တစ်ယောက်လို တဆတ်ဆတ်တုန်၍နေသည်။

"မဟုတ်ဘူး အဲဒီအိမ်မှာ ခေါင်လည်းနေတာဖြစ်မှာပါ။ ငါ့စိတ်
က မဖြစ်နိုင်တာတွေလျှောက်တွေးနေတာ၊ ခေါင်နဲ့ပေါ့လ်ရဲ့ဟန်နီက
သပ်သပ်စိပ်ဖြစ်ရမယ်"

ကားမောင်းရင်း အရူးတစ်ယောက်လို ရေရွတ်နေသော သူတ
စိတ်တွေ လှိုင်းလုံးတွေလို တလိပ်လိပ်တက်လာပြီး ရင်ခွင်နံရံကို ပြေး
ဆောင့်သွား။

"တောက် အရေးထဲ ကားကပိတ်နေသေးတယ်"
တာမွေအိုင်းထိပ် မီးပွိုင့်တွင် တစ်သီတစ်တန်းကြီး ပိတ်နေ

သော ကားတန်းရှည်ကြီးကိုကြည့်ပြီး သူတ ဒေါသတွေ ထွက်လာသည်။
ဒီအချိန်မှာ ခေါင်ကိုတွေ့ရဖို့အခွာအားလုံးထက်ပို၍ အရေးကြီး
နေသည်။

သူ့ကိုတွေ့လျှင် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးနှင့် လက်ခံမည်လဲ။
အတွေးပေါင်းစုံကို ရှုပ်ထွေးနေကန်ကျိစွာတွေးရင်း ခေါင်နေသော ရင်ကွက်
ထဲသို့ ကားကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် သော့ပိတ်ထားသော ခြံတံခါးကြောင့်
ရင်ထဲတဖန်မောရပြန်ပါသည်။

ခေါင်ရယ် လိုက်လေဝေးလေ ဖြစ်နေပါလား။

"ခင်ဗျားလေဒီနဲ့ တွေ့ခဲ့လား ကိုသူတ"

ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်သော သူတကို ပေါ့လ် အလိုက်တသိဖြင့် မေးလိုက်သည်။
သူတ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ လိပ်စာအတိုင်း
တော့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။

သူတနှင့်အပြိုင် ပေါ့လ် စိတ်မောသွားပုံဖြင့် သက်မ မသိမသာ
ချလိုက်သည်။ အချစ်ကြောင့် ခံစားရတဲ့သောကအပူဟာ ဘန္ဓာလေးက
ထိ နက်ရှိုင်းသလဲဆိုတာ ပေါ့လ်ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါသည်။

"ညနေကျရင် တစ်ခေါက်သွားကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ အိမ်ကိုရှာတွေ့

ထားပြီဆိုမှတော့ လူချင်းတွေ့ဖို့က ရာနှုန်းပြည့်ကျိန်းသေနေပြီပဲ”

ပေါလ်က ဖြေသိမ့်ပေးနေပေမယ့် သုတ ရတက်မအေးရသေးပါ။

ခင်ဗျားရဲ့ဟန်နီက ကျွန်တော့်ဖုန်းရွှေခေါင်ခေါင်များ ဖြစ်နေမလားဆိုသည့် မေးခွန်းမျိုး မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ သုတ မမေးရဲခဲ့ပါ။

“ကဲ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်း ပရောဂျက်အတွက် ပြန် ဆွေးနွေးကြရအောင်လား”

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပါသည်ဆိုမှ ခုချိန်မှာ ပရောဂျက်ကိစ္စလည်း ခေါင်းထဲမဝင်မိ။

“ကျွန်တော် သန့်စင်ခန်း ခဏဝင်မှဖြစ်မယ်”

ပေါလ်ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ မျက်နှာမရွှင်ဖြစ်နေသော သုတ ကို လိုက်ငေးကြည့်ပြီး ပေါလ် ဘယ်လိုထင်ကြေးပေးရမှန်းပင် မသိတော့။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်ကိုချသွားသော သုတ၏ဖုန်းပြည့်လာသည်ဖို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ဟန်နီ ဒါ ဟန်နီပုံပဲ”

သုတဖုန်းကို သတိလက်လွတ် ယူကြည့်လိုက်ပြီး ပေါလ် စိတ်ထဲ နားမလည်သလိုဖြစ်ရသည်။ သုတက ဘာကြောင့် ဟန်နီပုံကို သူ့ဖုန်းထဲ ထည့်ရတာလဲ။ သူ့နှင့်ဟန်နီ ဘာပတ်သက်လဲ။

အသံမြည်နေသော ဖုန်းကို ဆက်မကြည့်ရဲတော့ပါ။ ပေါလ် ရင်ထဲမှာ သံသယတစ်ခု စတင်ပေါက်ဖွား၍လာသည်။

ဟန်နီဟာ သုတ ရှာပုံတော်ဖွင့်နေတဲ့ ဇနီးလား။

ပေါလ်ရင်ထဲမှာ တငွေငွေနဲ့ပူလောင်၍လာပါသည်။ ဆိုဖာ နောက်ကျောကို စိတ်ပျက်စွာ ငိုချလိုက်သည်။ ရင်ဘတ်တွေက ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက်နှင့် ဒါဟာ အမှန်တရားမဖြစ်ပါစေနဲ့။

ရင်မဆိုင်ရဲစွာဖြင့် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်လိုက်သည်။

သုတ သန့်စင်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ဖုန်းကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး

“ဟဲလို သုခ ငါ့ခဲပဲပြန်လာတာ၊ ခြံတံခါးပိတ်ထားတယ်၊ မတွေ့ ခဲ့ရဘူး၊ မင်းလိပ်စာများမှားသလားကွာ၊ ငါ့စိတ်ထင် မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူး လို့ထင်တယ်”

သုတ ဘာတွေဆက်ပြောမည်လဲဆိုတာကို ပေါလ် နားထောင် နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ သူတို့နှစ်ဦးပြန်ဆုံတွေ့ကြလျှင် ဟန်နီကို သူ့ဆုံးရှုံးရ မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဟန်နီက သုတကို မရွေးချယ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုရွေးချယ် မှာလား။

မှန်ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ပေါလ် လျှောက်လာခဲ့ပြီး တိုးကြိတ် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြတဲ့ ကားပေါက်စနလေးတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငုံ့ကြည့်နေလိုက်သည်။ မြင်မြင်သမျှအရာအားလုံးဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေ သည်။

သူ မြန်မာပြည်မှာ အခြေချဖို့ရည်ရွယ်ချက်က ဟန်နီနဲ့ဘဝ တစ်ခုကို ငြိမ်းချမ်းစွာဖြတ်သန်းလို၍ဖြစ်သည်။ ဟန်နီကို ပိုင်ဆိုင်ရမည်

ဆိုလျှင် ဘဝမှာ ဘာမှမရှိလည်းပဲ နေရဲပါသည်။

ဟန်နီကိုဆုံးရှုံးပြီး မြန်မာပြည်က မထွက်ခွာလိုပါ။ အတွေးတို့ စိတ်ပျက်အားလျော့နေပြီး ဖုန်းပြောနေသော သူတို့ကို ငဲ့စောင်းအကဲခတ် လိုက်သည်။

သူတ ဖုန်းပြောနေဆဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက သောကမြူမှုန်တွေက လည်း မှန်တိုင်းတစ်ခုလို ထန်နေဆဲ။

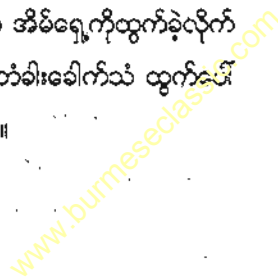

အခန်း (၂၈)

အိမ်ရှေ့မှ ကားသံကြောင့် စာဖတ်နေသော ခေါင်စိတ်ထံ ပေါလ် ရောက်လာပြီဟုထင်ကာ စာရေးစားပွဲမှ ထလိုက်သည်။ ရေချိုးပြီး သနပ် ခါးနံ့သင်းနေပေမယ့် ခေါင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုပိုစေရန် မှန် ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး မျက်နှာကို ကရင်ပတ်စ် အနည်းငယ်ဖို့လိုက်သည်။

အနည်းငယ် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဘလောက်အင်္ကျီကို သပ်သပ် ရုပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆန်းပြီး မှန်ရှေ့မှာ ကိုယ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြန်မာဆန်ဆန်နှင့်တည့်ငြိမ်သောအလှက ပေါလ်ကို စွဲမက်စေခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိပြီဆိုမှ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ခဲ့လိုက် သည်။ ခေါင်အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံ ထွက်သလို လာသည်မို့ ခေါင် တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ခေါင်က မလာတော့ဘူးထင်နေတာ”

တံခါးလည်းဖွင့် ပြောလည်းပြောလိုက်သော ခေါင်းမျက်နှာမှာ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသူ ပေါလ်မဟုတ်ဘဲ ခေါင် ဘယ်လိုမှထင်မထား ခဲ့သော မောင်ဖြစ်နေသည်။

“ဟင် မောင်”

ခေါင်းနှုတ်မှ မောင်ဟုခေါ်နေသေးသည့်အတွက် သုတအိမ်မှ လင့်ချက် ရေးရေးလေးတော့ ရှိသေးသည်။

“ခေါင် ရှာလိုက်ရတာကွာ”

အနည်းငယ် ပျက်ယွင်းသွားသော ခေါင်းမျက်နှာကို သေချာ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ခေါင် နောက်သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းခန့်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာနေတာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီလိုပဲ စုံစမ်းရတာပေါ့။ မောင်မှားတယ်ဆိုတာသိတယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းကိုတောင်းပန်ပြီး မောင်တို့အတူတူ ပြန်နေကြမယ်။ ဒါကြောင့် မောင်အလုပ်တွေပိုပြီး ကြိုးစားလုပ်နေတယ်။ မောင်ကြောင့် ခေါင် လုံးဝစိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးလို့ မောင် ကတိပေးတယ်”

သုတ အိမ်အခြေအနေကို ဝေကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုကျော်လွန်၍ လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခေါင်းမျက်နှာပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်ရိပ်တွေရှိနေတာ သုတ သတိထားမိပေမယ့် တမင်ပင် မသိ

ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

ခေါင် မောင်ကိုချစ်သေးရဲ့လားဆိုသည့် မေးခွန်းကိုတော့ ဘယ် တော့မှ မေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မချစ်တော့ပါဘူး ဟု ပြောမည့်အဖြေကို မကြားရဲ၍ဖြစ်သည်။

“အဲဒီကတိတွေကို ခေါင် မလိုချင်တော့ဘူး မောင်၊ မောင် မိသားစုနဲ့မပတ်သက်ရဖို့ မောင်နဲ့ပထမပြီး ပတ်သက်လို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ခေါင်တို့လမ်းခွဲလက်စခွဲ ခွဲလိုက်ကြတာပေါ့”

ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆန်လိုက်သော ခေါင်စကားကို သုတ ရင်မဆိုင်ရဲစွာဖြင့် ထိုင်ရာမှထပြီး ခေါင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အဲဒီလို ပြတ်သားတဲ့စကားမျိုးနဲ့ ယတိပြတ် မဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ ခေါင်ရယ်။ မောင်တို့အိမ်ထောင်ရေးကို သူတို့ကြောင့်နဲ့အပြတ်မခံနိုင်ဘူး”

“အိမ်ထောင်ရေး ဟုတ်လား”

ခေါင် ပြောပြီး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခေါင်က မောင်ရဲ့အိမ်ရှင်မဖြစ်ခဲ့လို့လား၊ မောင်ကရာ ခေါင်းရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် ခေါင်းရှေ့မှာ မားမားရပ်ပေးခဲ့လို့လား၊ မောင်”

“ပြောပါ ခေါင်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ မောင် ပျော်ညံ့လို့ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“ပျော်ညံ့တာမဟုတ်ဘူး မောင်၊ မောင်မိသားစုကို ခေါင်းထက် ပိုပြီးချစ်တာ၊ ဒါကြောင့် ခေါင်တစ်ယောက်ထဲ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတုန်း”

က ခေါင်းနောက်ကို မောင် မလိုက်ခဲ့တာပေါ့။"

"ခေါင်ရယ် မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ တကယ်ဆို ခေါင် ထွက်သွားကတည်းက ခေါင်ကိုလိုက်ရှာပြီး ခေါင်နဲ့အပြင်မှာ အိမ်ငှားနေ တော့မယ်လို့ သူတို့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြီးသားပါ။ နောက်ပြီး ခေါင် စိန်လက်စွပ်ရောင်းတဲ့ငွေထဲက မမခိုင်ယူထားတယ်ဆိုတာ ခေါင် ထွက်သွားပြီးမှသိရတာ၊ ခု အဲဒီငွေတွေကို ခေါင်ကိုပြန်ပေးမှာပါ။"

"မလိုတော့ပါဘူး။ သူတို့ကဲ့ပဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ အတိတ်က အကြွေးပေးစရာရှိလို့ ပေးလိုက်တယ်လို့ ဟိုအရင်ကတည်းက သဘော ထားပြီးသားပါ။"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို ခေါင်ဘာထဲ ဝင်ခွင့်ပြုပါ။ ကိုယ့်တာဝန်မှာ ခေါင်မရှိဘဲ မရှင်သန်နိုင်လို့ပါ။"

ခေါင်ပခုံးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ထဲကဆန္ဒတွေကို အသနားခံတောင်းဆိုလိုက်သည်။

"ခေါင်ဆီက အချစ်တွေကို မမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့ ခေါင်တို့ရှေ့ ဆက်ဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။"

"မောင် တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ ခေါင် ရယ်။ ခေါင်နဲ့အတူတူနေဖို့ မောင်ကြိုးစားနေတာပါ။ မောင်အခု ငွေလည်း တော်တော်စုမိနေပြီ။ မောင်အမေကိုလည်း အားလုံးအပြတ်ပြောထားပြီး ပြီ။ သူတို့နောက်တစ်ခါ ခေါင်ကိုစိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးစေရတော့

ဘူး။ ခေါင်ကို မောင်ကာကွယ်မယ်။"

အသနားခံတောင်းပန်နေသော မောင်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင် ငိုရင် နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့တက်လာသော သောကအချို့က မျက်ဝန်းဝမှာ မျက်ရည်စတွေအဖြစ် ရစ်သီနေပြီ။ ခေါင်က စိတ်ပျော့မှန်းသိလို့ ခုလို ခေါင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြနေတာလား။

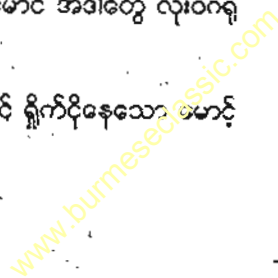
ပြီးတော့ မောင် ငိုတယ်။ မောင်မိသားစုကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ခေါင်ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့ပေမယ့် မောင်ရင်ထဲမှာ ခေါင်ရှိနေသေးတယ်ဆို တာတော့ ခေါင်လည်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကွယ်

"ခေါင်မှာ မောင်နဲ့ရှေ့ဆက်လို့မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းပြချက် ရှိနေပြီ မောင်။"

ခေါင် ဖွင့်ပြောတော့မည့်အကြောင်းအရာဟာ သုတ မကြား ချင်ဆုံးသောစကားဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားမို့ နားထောင်ဖို့စွမ်းအား မရှိ။

"အဲဒီအကြောင်းပြချက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ မောင်မသိချင်ဘူး။ ခေါင်ရယ်။ မောင်နဲ့ဝေးနေတဲ့ ဒီလပိုင်းတွေမှာ ခေါင် ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ဘယ်သူနဲ့ပဲ ပတ်သက်ခဲ့ပတ်သက်ခဲ့ မောင် အဲဒါတွေ လုံးဝမရ မစိုက်ဘူး ခေါင်ရယ်။"

ခန္ဓာကိုယ် တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါအောင် ရှိုက်ငိုနေသော မောင် ရှေ့မှာ ခေါင်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ခေါင်မှာ ရွေးချယ်စရာမရှိတော့ဘူး အရာအားလုံး နောက်ကျ သွားပြီ။ အဲဒီအတွက် ခေါင်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့”

ခေါင် ဝိုမိပါတော့သည်။ ခေါင်ဝိုတော့ မောင်ဟာ ခေါင်ကိုပွေ ဖက်နှစ်သိမ့်ပေးသည်။

ပေါလ် အိမ်ပေါက်ဝတွင်ရောက်နေပြီး ထိုမြင်ကွင်းကို ကြော့ ကွာရပ်ကြည့်နေတာကို ခေါင်ရော မောင်ပါ သတိမထားမိကြ။

“ပေါလ်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသွားတယ်။ သူက သိပ်ကိုစိတ် သဘောဖြူစင်တဲ့ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“မောင်သိပြီးသွားပြီ ခေါင်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က ခေါင်ရဲ့ခင်ပွန်း ပါ”

ပေါလ်၏မျက်နှာ အနည်းငယ် ညှိုး၍သွားသည်။

“မောင်နဲ့ခေါင် တရားဝင်လက်မထပ်ရသေးသလို ခေါင်ဟာ ခုချိန်ထိ အပျိုစင်ဘဝနဲ့ပဲ ရှိသေးတဲ့အတွက် ခေါင်ကိုဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ မောင်၊ နာကျည်းရာကနေ တစ်ဖက် ကိုအားကိုးစိတ်ဝင်သွားပြီး သံယောဇဉ်တွယ်သွားမိတာပါ။ ခုတော့ ခေါင် နောက်ဆုတ်လို့မရတော့ဘူး။ ထားဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အချစ်က ခေါင်အပေါ်မှာ အရမ်းလေးနက်တယ်ထင်လို့ပါ။ သူ့ဘဝမှာပထမဆုံး အရေးပေးရမယ့်သူဟာ ခေါင်ဖြစ်သလို အရာရာကိုပေးဆပ်ဖို့ အသင့်ရှိ နေတဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံစိတ်တွေက ခေါင်ရဲ့စိတ်ညှဉာဉ်တွေကို ချုပ်ကိုင်

ထားသလိုပဲ။ ခေါင် သူ့ဘဝထဲကို ဝင်ချင်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ဟာ ဗမာသွေးရောနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကပြားစွာစိတ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အပြင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာဟာ ခေါင်ကို ငြင်းဆန်ဖို့အင်အား မရှိခဲ့ဘူး”

လေးနက်စွာပြောနေသော ခေါင်ကို သူ့တ အရှုံးသမားတစ် ယောက်လို ကြည့်လိုက်ပြီး ဒူးထောက်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ခေါင် သိပ်ရက်စက်တယ်”

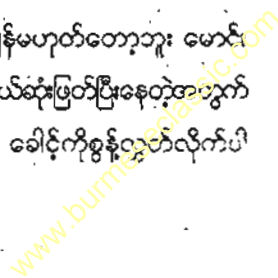
“မောင်မိသားစုအတွက် ဒါဟာ ရက်စက်ရာမကျပါဘူး မောင် ရယ်။ သူတို့က ခေါင်ကိုကျေးဇူးတောင် တင်နေဦးမယ်။ သူတို့ဘဝထဲမှာ မောင်ဆက်ရှိနေသေးလို့လေ”

“ခေါင်ရယ် အဲဒါတွေကို ခုထိ မကျေနပ်သေးလို့ မောင့်ကို အရွဲတိုက်နေတာလား ပြောပါဦး”

ခေါင်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားမလိုအားမရ မေးလိုက် သည်။

ခေါင် ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြီး

“ဒီအချိန်က အရွဲတိုက်ရမယ့်အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး မောင်၊ ခုပြောနေတာတွေက တကယ်ပါ။ ခေါင် တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးနေတဲ့အတွက် ဘာမှပြင်ဆင်လို့မရတော့ဘူး။ အဲဒီအတွက် ခေါင်ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ပါ တော့”

သုတ ခေါင်းကို မြတ်နိုးသောအကြည့်ဖြင့် သေချာစိုက်ကြည့်
လိုက်ပြီး

“မောင့်အသက်သေသွားခဲ့ရင်တောင် ခေါင်းကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေ
ကို လုံးဝ မစွန့်လွှတ်ဘူး ခေါင်း၊ တကယ်ဆို ခေါင်းရင်ထဲမှာ မောင်ရှိနေ
သေးတယ်ဆိုတာ လုံးဝသေချာတယ်၊ ပေါ့လို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး တကယ်ရင်
ခုန်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ တွေ့တာဆိုတာများလို့ အခြေအနေပေးလို့ သူ့ကို
လက်ခံလိုက်ရတာဆိုရင်တော့ ဒါဟာအချစ်ပါတဲ့ ရွေးချယ်မှုမဟုတ်ဘူး
ခေါင်း၊ တကယ်တော့ ခေါင်း သူ့အပေါ် တဒင်္ဂသာယာသွားတာပါ”

မောင့်စကားကြောင့် ခေါင်းကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး
မောင့်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

တဒင်္ဂသာယာတာတဲ့လား ဟုတ်မှာပါမောင်။ ခေါင်း သာယာ
သွားခဲ့တာ ဟုတ်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ဆီကအချစ်တွေက
အရမ်းနူးညံ့ညင်သာတယ်။ ခေါင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေပေးတယ်၊ တစ်ခါ
မှမရခဲ့ဖူးတဲ့ မက်မောမှုတွေပေးတယ်၊ အဓိက ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးက
တော့ သူ့ဘဝမှာအလေးအနက်ထားချစ်ရမယ့်သူက ခေါင်းတစ်ယောက်
ထဲဖြစ်နေခဲ့လို့ပါ။ မိန်းမတိုင်း အဲဒီအရာကို မက်မောကြတယ် မောင်ရဲ့။

ခေါင်းလည်း မက်မောတာပေါ့။ မောင့်ဆီက မရခဲ့တဲ့အရာတွေ
အားလုံး သူ့ဆီက ခေါင်း ရခဲ့တာကိုး။

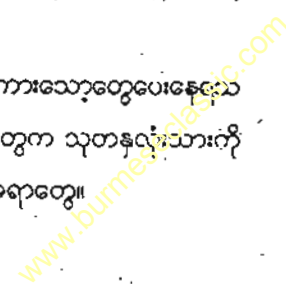
အခန်း (၂၉)

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ မစွတာပေါ့လ်”

ကားသော့တစ်ချောင်းနှင့် အတာချီကုန်ထဲမှာ အစီအရိရှိနေ
သော ဒေါ်လာတွေကိုကြည့်ပြီး သုတ နားမလည်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။
ပေါ့လို့အကြည့်တွေထဲမှာ အပြစ်လုပ်မိသောလူတစ်ယောက်၏
အားနာခိုပ်တွေ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ခင်ဗျားဘဝကိုတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲသွားအောင် ကျွန်တော်
က ခင်ဗျားကိုလက်ဆောင်ပေးတာလေ၊ ယူပါ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့
အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းပါ”

ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဒေါ်လာတွေ ကားသော့တွေပေးနေသေး
လဲဆိုတာ သုတ မသိဘဲနေမလား။ ဒီအရာတွေက သုတနည်းသားကို
သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်ခဲ့၍ နှစ်သိမ့်ပေးသည့်အရာတွေ။

ငွေသေတ္တာနှင့်ကားသော့ကို ပေါလ်ရှေ့သို့ ပြန်၍တွန်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး မစ္စတာပေါလ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား လိုချင်တာ တောင်းဗျာ”

ပေါလ် စကားကြောင့် သုတ လေးနက်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်လိုချင်တာကို ခင်ဗျား ပေးနိုင်မှာမို့လား”

“ဒါပေါ့ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ရဲ့ အကောင်းသူငယ်ချင်းပါ”

သုတ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းဖိကိုက်ပြီး ပေါလ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီး ရွှေခေါင်ခေါင်ကို ပြန်ပေးပါ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သူကလွဲပြီး ဘာမှမလိုအပ်ဘူး”

တောင်းဆိုမှုက ပြင်းထန်လွန်း၍ ပေါလ် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် အင်မတန်ပေါ့ပါးသော အပြုံးကိုပြုံးလိုက်ပြီး

“ဟန်နီက ကျွန်တော့်ရဲ့နလုံးသားပါ။ သူ့ကိုပေးရင် ကျွန်တော် သေသွားမှာပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက နှလုံးသားမရှိရင် အသက် မရှင်နိုင်ဘူးလေ”

“ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်ဇနီးပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိထားခဲ့တာကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တရားဝင်လက်မထပ်ရစေသေးသလို အပျိုစင်အတိုင်းရှိနေသေးတဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ အပျိုတစ်ယောက်ပါ”

ပေါလ်က ဒီလောက်ထိတောင် သိနေပြီးသားလား။ ဒီအကြောင်းတွေကို ခေါင်က အရှက်သိက္ခာမဲ့စွာဖြင့် ပြောပြခဲ့တာလား။ သို့ဆိုလျှင်တော့ ခေါင် လွန်ပါသည်။

“အကယ်၍ ခေါင်က အပျိုစင်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုရင်ရော”

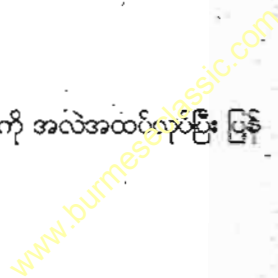
“ဟန်နီအပျိုစင်မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေ လျော့မသွားပါဘူး။ ဟန်နီ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဟန်နီကိုချစ်တယ်”

ပေါလ်၏မျက်နှာကို စိတ်ရှိတိုင်း ထိုးနှက်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ရင်ထဲမှာ တဖွားဖွားပေါ်၍လာသည်။ သို့သော် ဒေါသကိုစိတ်ရှိတိုင်း ထုတ်သုံး၍ မရသည့်အခြေအနေမျိုးမို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းထားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရင်ထဲက ဒေါသတရားနှင့် ဆန့်ကျင်စွာဖြင့် သုတဟာ ပေါလ်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ သုတ၏အပြုအမူကြောင့် ပေါလ် တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး

“ဟာ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့သိက္ခာတွေနဲ့ ခေါင်ကို အလဲအထပ်လုပ်ပြီး ပြန်တောင်းတာပါ ပေါလ်”

“ဟာဗျာ မဟုတ်တာ ကျွန်တော့်ကို အဲလိုမဆက်ဆံပါနဲ့”

ပေါလ် ထိုင်ရာမှထပြီး သုတကို အတင်းတွဲထူသည်။ သုတ မထဘဲ ဇွတ်အတင်း ဒူးထောက်နေလိုက်သည်။ ခုချိန်မှာ ခေါင်းကို ပြန်ရဖို့အတွက်ဆိုလျှင် သုတရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာမပြောနှင့် အသက်ကိုစတေး ရမည်ဆိုလျှင်တောင် စတေးဝံ့ပါသည်။

“ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ ဒီတော့ ခေါင်းကို သာပြန်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားဆိုမှာ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံ ဆိုရင်တောင် ခင်ဗျားစိတ်တိုင်းကျလုပ်ပါ”

“ခင်ဗျားက ဘဝမှာ အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ ပြီးပြည့်စုံနေမယ်လို့ ထင်နေတာကိုး၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလိုပဲ ဟန်နီကိုချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ဟန်နီကို စမြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်ကစပြီး ချစ်ရ ကောင်းမှန်းသိခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဘဝမှာ အရမ်းငတ်မွတ် တောင့်တခဲ့ရတာကြောင့် အဲဒီအချစ်ရှိရာကို ရေခြားမြေခြားကနေ ရ အောင်ရှာပြီးလာခဲ့တယ်၊ ဟန်နီဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘုရားသခင်က အ ကောင်းဆုံးပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဟန်နီ ကို ခင်ဗျားလို အချစ်တစ်ခုထဲ ပေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

ပေါလ် စကားကြောင့် သုတ ခေါင်းငုံ့ ဒူးထောက်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

ဒီစကားက သုတကို ပျက်ရယ်ဖြူ လျှောင်ပြောင်ရယ်မောခြင်းဟု

အဓိပ္ပာယ်ကောက်၍ရသော စကားမျိုး။

“ခင်ဗျားမှာ ဟန်နီကိုပေးနိုင်မယ်အရာတွေ ဘယ်လောက်များ များရှိလဲ”

သုတ မျက်နှာနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးလာသော ဖေါလ်၏ စကားကြောင့် သုတရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားရသည်။ ဒီမေးခွန်းဟာ သူ့ဘဝကို အကြိမ်ကြိမ်သေစေနိုင်သော အဆိပ်လူးထားသည့် မေးခွန်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၏မာနကို အစိတ်စိတ်အမြာမြာ နင်းချေဖျက်ဆီး ပစ်သည့်မေးခွန်း။

“ရှိတယ် အရာအားလုံးထက်သာလွန်တဲ့ ဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ အချစ်”

သုတအတွက် ဒါဟာ အခိုင်မာဆုံးသော သက်သေစကား တစ်ခွန်းပင်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့အချစ်မျိုးက ခင်ဗျားမှာရှိသလို ကျွန် တော်မှာလည်းရှိတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဟန်နီကို ပေးနိုင်တာပဲ၊ အဲလို အရာမျိုးက ဟန်နီမှာတစ်ခုထက်ပိုပြီး မလိုအပ်ပါဘူး”

“အဲဒီတစ်ခုက ခင်ဗျားလည်းဖြစ်နိုင်သလို ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ မစွတာပေါလ်”

“ဒါပေါ့ သိပ်မှန်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဟန်နီကို ဖြူစင်တဲ့အချစ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုရင် ဟန်နီက

ကျွန်တော်နဲ့ဆုံစည်းခဲ့စရာအကြောင်းမရှိတော့။ ဟန်နီက သိပ်ကိုရိုးသားပြီး လိုအပ်ချက်တွေပြည့်နက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကောင်းတစ်ယောက်၊ ကျွန်တော်မြတ်နိုးတာ ဟန်နီရဲ့ရိုးသားမှုနဲ့ ဖြူစင်တဲ့နုလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ဘဝ”

ကိုယ့်ထက်ပင် စကားတွေကြွယ်ဝစွာဖြင့် ပြန်ပြီးမခုခံနိုင်သော စကားမျိုးတွေ ဖောဖောသီသီ ထုတ်သုံးပြနေသည်မို့ ကိုယ့်ပင် ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိအောင် နှုတ်တို့ဆွဲ အနေခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း သူပြောတာတွေကလည်း အမှန်တရားတွေပါပဲ။ ခေါင်းဘဝမှာ လိုအပ်ချက်တွေပြည့်နေမှန်း သိနေခဲ့တာတောင် ကိုယ်ဟာ ဘာကိုမှမဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ချစ်ခဲ့ပါတယ်ဟု နှုတ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေခဲ့ပေမယ့် အချစ်ဆိုတဲ့အရာကိုရော ခေါင်းအားဖောဖော သီသီပေးခဲ့ပါသလား။

သေသေချာချာ ပြန်တွေးကြည့်ခဲ့လျှင် ခေါင်ဟာ သူ့ဆီက ဘာတစ်ခုမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရခဲ့တာကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိပါသည်။

အဲဒီအတွက် နောင်တတွေနှင့် အချစ်ကိုတဖန်ပြန်လည်ရှင်သန် ဖြိုကြီးစားခဲ့ပေမယ့် အရာအားလုံးဟာ လွန်မြောက်ကုန်ပါပြီ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်အဖြစ်က လွတ်တဲ့ငါးကြီးဆိုသလို ကိုယ့်လက်ထဲမှာတုန်းက တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းမသိခဲ့။ သိခဲ့တဲ့အချိန်လည်းရောက်ရော ခေါင်

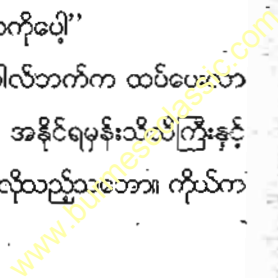
ဟာ တစ်ပါးသူရင်ခွင်မှာ ခိုင်ငံဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်အတွက်တော့ ကောင်းကင်က တိမ်မှောင်တွေကို လက်လှမ်းမမီဘဲ လိုက်လံဖမ်းဆုပ်နေတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်လူတစ်ယောက်ပေါ့။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဟန်နီကို ဖြူစင်တဲ့အချစ်တွေ မေတ္တာ တရားတွေ သစ္စာစောင့်သိမှုတွေ အပြည့်အဝပေးနိုင်တဲ့အပြင် ဟန်နီဘဝကို လိုအပ်ချက်တွေလုံးဝမရှိနိုင်တဲ့ ဟိုးအမြင့်ကြီးပေါ်ကိုလည်း တင်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ခု ခေါင်းဘဝမှာ ဘာလိုအပ်ချက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရွှေတုံပေါ်မှာ စံရတော့မယ်။ ဟန်နီဘဝကို ဆွဲမချပါနဲ့လို့ ပြောပါရစေ”

ပေါလ်၏တောင်းဆိုမှုက မင်း ဟန်နီဘဝထဲက အပြီးတိုင်ထွက် သွားတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဝင်မလာနဲ့တော့ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဟန်နီကို ခင်ဗျားလက်ထဲကနေ ဇွတ်အ တင်းလုမယူပါဘူး။ ဟန်နီနုလုံးသားထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေနိုင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ရော ခင်ဗျားရော ဘယ်သူမှသေချာမသိနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟန်နီကို ရွေးချယ်ဖို့အခွင့်အရေးတော့ ပေးရမယ်။ အဲဒါက တော့ ဟန်နီ ဘယ်သူ့ကိုရွေးချယ်မလဲဆိုတာကိုပေါ့”

လိုက်လျောနားလည်ပေးသော ပေါလ်ဘက်က ထပ်ပေးလာ သော အခွင့်အရေးတစ်ခု ဒီနည်းလမ်းဟာ အနိုင်ရမှန်းသိသိကြီးနှင့် ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ကို အကြောပေးပြီး ယှဉ်ပြိုင်စေလိုသည့်သဘောအား၊ ကိုယ်က

လိပ်၊ သူက ယုန်။

ရှိစေတော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအခွင့်အရေးဟာ သုတအတွက် တော့ နောက်ဆုံးကောက်ခံရေးလေးတစ်မျှင်ပါ။ ခေါင်ရေ မောင့်အချစ်တွေ ဟာ ခုချိန်မှာ ခေါင်အတွက်တော့ လူရာမဝင်တော့တဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုမှာ သိမ်ငယ်စွာရပ်တည်နေရပြီ။

လောကကြီးက ပျော့ညံ့လွန်းတဲ့မောင့်ကို ဒဏ်ခတ်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဒါပေမဲ့ ခေါင်က ခင်ဗျားကိုရွေးချယ်ပြီးပြီပဲ”

“အခု ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ပြောနေတာတွေကို ဟန်နီကြားနေ ရပါတယ် ကိုသုတ၊ သူထပ်ပြီးရွေးချယ်ပါစေ၊ ဒါ သူ့အခွင့်အရေးပဲ”

“ဗျာ”

ပေါလ်စကားကြောင့် သုတ ဟိုတယ်အခန်းထဲဝေ့ပြီး ခေါင်ကို ရှာကာ

“ခေါင် ဒီမှာရှိနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့်ဖုန်းက ဟန်နီကိုခေါ်ထား ပြီး ဟန်နီကြားအောင် ဖုန်းဖွင့်ပေးထားတာ၊ ကဲ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျား အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အနိုင်မပိုင်းခဲ့ပါဘူးနော်၊ ဒါကြောင့် ဒီရွေးချယ်မှု ကို ဟန်နီလည်းလက်ခံမှာပါ။ သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ပါစေ ကိုသုတ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟန်နီဆီကအဖြေကို သိပ်မကြာခင် သိရတော့မှာပါ”

အနောက်တိုင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် တည်ကြည်ပြီး

သမာသမတ်ကျသော ပေါလ်ကို သုတ စိတ်ထဲ မလေးစားဘဲ မနေနိုင် တော့ပါ။ ဒီလောက်ထိအသေးစိတ် ဂရုစိုက်တတ်သော ပေါလ်၏အချစ်ကို ခေါင် ပိုင်ဆိုင်ရတာဟာ ကိုယ့်အချစ်ကို ခေါင်ပြန်လည်လက်ခံပြီး ရွေး ချယ်လိုက်တာထက် ပို၍အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ မေးဆပ်ခြင်းလား၊ ရယူခြင်းလား။ ပေါလ် ဆီမှာရှိနေသော အချစ်တွေက ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်တွေဖြင့် တင့်တယ် ထည်ဝါနေသလောက် ကိုယ့်အချစ်တွေကတော့ ရယူခြင်းတွေသာရှိခဲ့ပြီး ခေါင်အရှေ့မှာ သိမ်ငုတ်မှိန်ပျော့နေခဲ့တာပါ။

ဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့အငမ်းမရဖြစ်နေတဲ့ ပိုင်ဆိုင်လိုချင်တဲ့ အတ္တစိတ် ဟာ ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုပြန်၍ လှောင်ပြောင်နေခဲ့ပြီပဲ။ ကိုယ့်ဆီကမှ ဘာမှမပေးနိုင်ရင် ခေါင်ဆီကလည်း မင်း ဘာမှမမျှော်လင့်နေခဲ့တော့ ဟေ့ကောင်ရေလို့ ကိုယ့်ဘီညာဉ်က ကိုယ့်နားမှာလာပြီး တိုးတိုးလေးကပ် ပြောနေသလိုပါပဲ။

ပေါလ် ခေါင်ကိုပေးနိုင်သလောက် သူကရော ခေါင်ကို နောက် ထပ်ဘာတွေပေးဆပ်နိုင်ဦးမလဲ။ သာယာတဲ့အချစ်နဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပြန် လည်တည်ဆောက်ကြမယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်မက်တွေဟာ ပေါလ်ရဲ့ပိုင်ဆိုင် မှုတွေ ကြင်နာမြတ်နိုးမှုတွေ၊ ပေးဆပ်မှုတွေနဲ့ယှဉ်လျှင် ဖိနပ်စုတ်တစ်ခု သာသာလောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိတော့သလိုလို စိတ်မှာ အလိုလို ခံစားလာရ သည်။ သိမ်ငယ်စိုးရွံ့လာသည်။

ကဲ ဒီတော့ အရှက်ကွဲခံပြီး ပြိုင်ပွဲဆက်ဝင်မလား၊ ပြိုင်ပွဲမဝင်

www.burmeseclassic.com

ခင်ကတည်းက နှုတ်ထွက်ပြီး ခေါင်းကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေကို ရင်ထဲမှာ ထာဝရ မသေမချင်း၊ သေခဲ့ပြီးတာတောင် နောင်ဘဝအဆက်ဆက် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ဆက်လက်ထိန်းသွားမလား။

ခုအခြေအနေက ကိုယ့်ကိုကိုယ် မေးခွန်းထုတ်ရတော့မယ့် အခြေအနေကို ပြန်ရောက်သွားပါပြီ။ ဒီတော့ သူ ဘာကိုတွေ့ဝေနေမှာလဲ။

အရာရာကိုဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ ပေါလ်ဘဝထဲကို ခေါင်းအား လိုလိုချင်ချင် အပ်နှင်းလိုက်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါဆို သူ့အချစ်တွေကို ဂုဏ် သိက္ခာတက်အောင် ပြန်လည်အဖတ်ဆည်းခွင့်ရှိမည်။

ခေါင်းကိုပိုင်ဆိုင်ပြီး ခေါင်းဘဝလေး ဆင်းရဲတွင်းထဲမှာနစ်နွမ်း နေမှာထက်စာလျှင် ပေါလ်ဘဝထဲမှာနေပြီး ခေါင်းဘဝလေး စိန်တစ်ပွင့်လို တောက်ပဝင်းလက်နေတာကို ခပ်ဝေးဝေးက မျှော်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေ ရမယ့်အခြေအနေက ပိုပြီးသင့်လျော်မှာပါ။

“ကောင်းပြီ မစ္စတာပေါလ်၊ ကျွန်တော် အရွေးချယ်မခံတော့ ပါဘူး။ ခေါင်း ဘာကိုရွေးချယ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုသိနေပြီပဲ။ ဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်နှုတ်ထွက်ပါတယ်။ ခေါင်းကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်လိုက် ပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျား ဟန်နီကိုမချစ်တော့လို့လား”

ပေါလ်အမေးကြောင့် သူတ ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းခါရမ်း လိုက်ပြီး

“ခေါင်းကို ကျွန်တော့်အသက်ထက် ပိုချစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်

ခေါင်းကိုစွန့်လွှတ်တာ ခေါင်းဘဝကို ဒီထက်မက ပိုပြီးတင့်တယ်ချောင့်လို့ ပါ။ ဘဝမှာအချစ်တစ်ခုနဲ့ပြည့်စုံပြီထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်းလက်တွေ့ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ရတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီအချစ်က အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလောက် ထိပ် အသုံးဝင်တော့မှာပါ။ ကျွန်တော့်အချစ်က ခေါင်းဘဝကိုပြည့်စုံမှုမပေး နိုင်လောက်ဘူး။ ခင်ဗျားကသာ အရာရာကိုဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ့်သူ တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်နေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကိုပဲ အပိုင်ပေးလိုက်ပါပြီ”

ပေါလ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါး ဝထိ ဖြည်းညင်းသော ခြေလှမ်းဖြင့် လျှောက်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ပေါလ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ

“မစ္စတာပေါလ်”

သူ့ကိုငေးကြည့်ကျန်ရစ်သော ပေါလ် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြ သည်။

“ခေါင်းကို ဂရုစိုက်ပေးပါ။ သူ့ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေတဲ့ကာလ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ခင်ဗျား သူ့ကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာတစ်ခုမှမလုပ် မိပါစေနဲ့။ ခေါင်း စိတ်ဆင်းရဲ ငိုကြွေးရရင် ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို ရောက်တဲ့နေရာကနေ အပြေးလာပြီး သတ်မိမလားပဲ”

သူတစ်ပြတ်သားသောအမှာစကားကြောင့် ပေါလ် လေးလေး နက်နက် ခေါင်းညိတ်ပြီး

“အဲဒီကတိကို ကျွန်တော် အသက်နဲ့ရင်းပြီး ပေးပါမယ် ကို

သုတ၊ ကျွန်တော်ဘဝထဲကို ဟန်နီကိုခေါ်သွင်းပြီး ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝကို ဟန်နီစိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးပေးမှာပါ။ ခင်ဗျားအချိန်မရွေး စောင့်ကြည့်နေ နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

သုတ တံခါးဖွင့်ပြီး ပေါလ်အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ လူရှင်းနေသော ဟိုတယ်လျှောက်လမ်းပေါ်မှာ သုတ အသိစိတ်မဲ့စွာဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကိုယ့်ကမ္ဘာတစ်ခုလို တိတ်ဆိတ်နက်နိုင်း ချိလာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထိန်းချုပ်ထားမှုတွေက ပြိုကွဲသွားလေ သည်။ ရင်ကဟာပြီး ပူလောင်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းနှင့်လည်ချောင်းတစ် လျှောက် ကန္တာရလို ခြောက်သွေ့၍လာပြီး အရာအားလုံးဟာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အမြင်တွေဝေဝါးလာသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ မျက်လုံးတွေ စိမ့်စိတ်လာသည်။

ဒီတော့ ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ ဟိုတယ်လျှောက်လမ်းပေါ်က အခန်း နံရံတစ်ချပ်မှာ မျက်နှာအပ်မှိတွယ်ပြီး သည်းထန်စွာငိုကြွေးလိုက်သည်။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
၇

